NUMBER ONE BESTSELLER SZERZŐ

WINTER RENSHAW

ULPIUS Baráti Kör

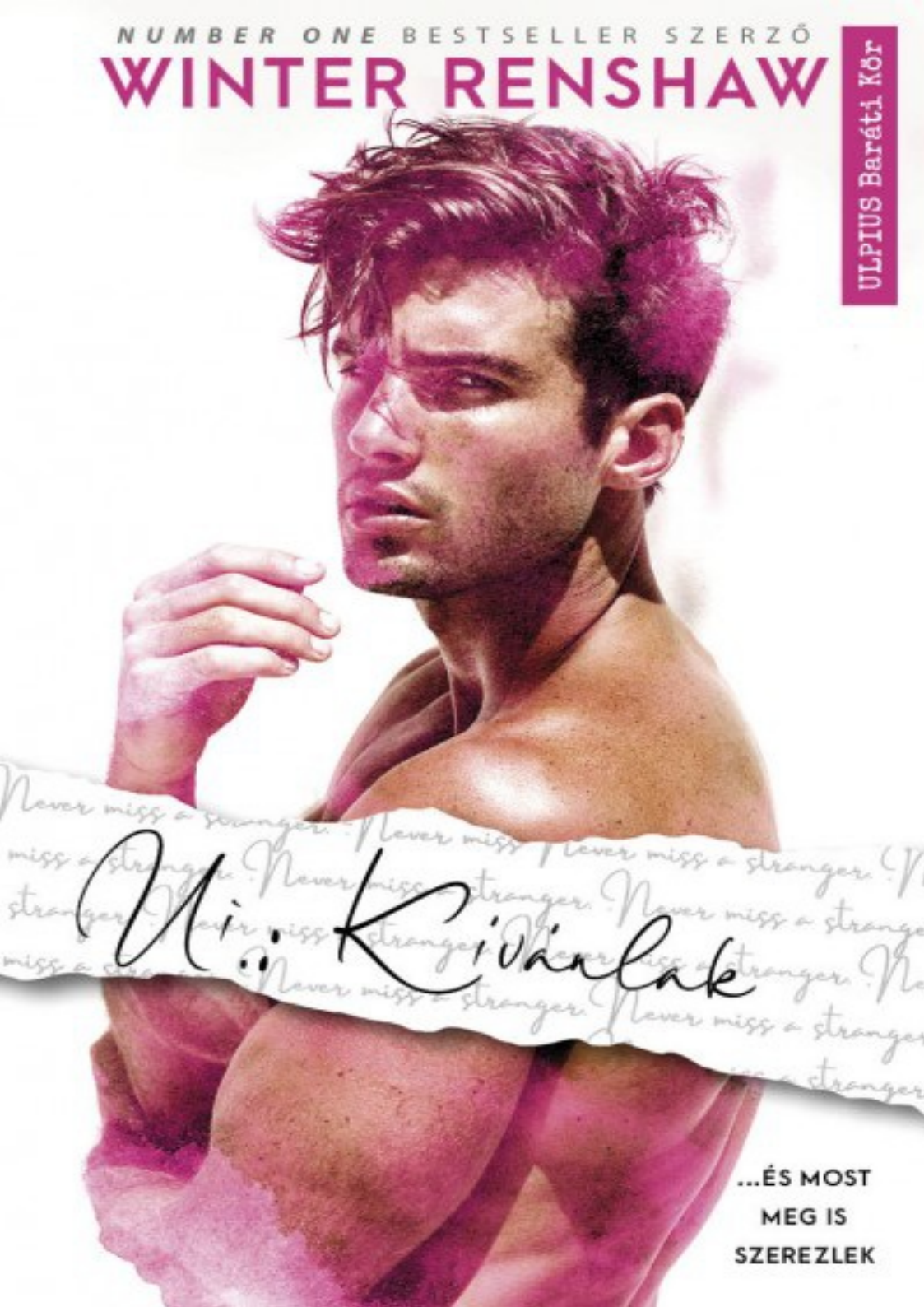

Ui: Kívánlak

...ÉS MOST MEG IS SZEREZLEK

WINTER RENSHAW

Ui.: Kívánlak

Ulpius Baráti Kör
Budapest

A mű eredeti címe:*P.S. I Miss You*

Fordította: Márton Andrea
Copyright © 2018 by Winter Renshaw
Hungarian translation © Márton Andrea 2018
(© Művelt Nép Könyvkiadó, 2019)
ISBN 9786155905315

Az e-book formátumot előállította:
BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Az a lány nem volt való mindenkinek, nekem viszont igen.

Atticus

Kedves Melrose!

Amikor először találkoztunk, idegen voltál. Amikor másodszor találkoztunk, a lakótársam voltál. Harmadszor viszont egyértelművé tetted, hogy te leszel egész életem legidegesítőbb része.

Túl hangosan énekelsz a zuhany alatt, és elhasználod az összes meleg vizet.

Pokolian basáskodó vagy.

Ezerféle módon megbonyolítod az életemet.

De bármennyire szeretném is, nem tudok nem gondolni rád.

Őszintén… nem tudlak nem kívánni.

Mindezt el akartam mondani. Le akartalak ültetni, félretenni a büszkeségemet, szögre akasztani a függetlenségemet és megmutatni az énem egy olyan részét, amelyet még soha senki nem látott… de aztán jött egy minden megváltoztató vallomás; egy olyan atombomba, amelytől számomra megállt a világ.

Soha nem fogok rájönni, hogy miért is nem sejtettem előre.

Sutter

Ui.: Kívánlak

1. fejezet

Melrose

Egyszer szerepeltem a *Will és Grace*-ben mint kutyasétáltató.

A Lifetime csatorna egyik saját készítésű filmjében pékségtulajdonost alakítottam.

Ryan Gosling kishúgát játszottam egy független filmben, ami aztán maradt a dobozban.

Az *Esküdt ellenségek: Különleges ügyosztály*-sorozatban én voltam a Második Áldozat.

De ma szembe kell néznem az eddigi életem legnagyobb kihívását jelentő szerepével egy kamera nélküli sorozatban, amelynek címe: *A lány, aki ezer éve szerelmes a legjobb barátjába,* és ahol a főszerepet, Melrose Clairborne-t alakítja… maga Melrose Clairborne.

Ott állok Nick Camden Studio City-beli bungalója előtt, kihúzom magam, megigazítom szőke fürtjeimet és a mutatóujjamat rátapasztom az ajtócsengőre. Vadul dobogó szívem azzal fenyeget, hogy rögtön padlót fog, amint Nick kinyitja az ajtót – de abban reménykedem, hogy a gyomromban repkedő pillangók kapják el elsőnek.

Ilyen hatással van rám.

Minden. Egyes. Alkalommal.

És ez nem semmi, mivel engem elég nehezen lehet

felidegesíteni vagy kibillenteni a nyugalmamból. De a Nick iránt érzett vonzalmam az évek folyamán csak erősödött, és minden egyes múló, viszonzatlan évvel egyre hatalmasabb lett.

Azonban tegnap este Nick váratlanul felhívott – ami különös volt, mert Nick soha nem szokott felhívni. Mindig csak üzen. Annyira utál telefonálni, hogy folyton kikapcsolja a csöngés funkciót, és a hangpostája az utóbbi hat évben állandóan tele volt.

– Mel, holnap beszélnem kell veled! – mondta szinte egy szuszra. A hangjában némi vidámság, mosoly bujkált. – *Nagyon* fontos ügyben.

– Nick, a frászt hozod rám! – mondtam és eltűnődtem, hogy vajon tegnap este belecsempészhettek-e valamit az italába. Talán begyógyszerezték? – Mondd el most!

– Személyesen kell elmondanom. És valamit kérni szeretnék tőled – valami őrületesen fontosat! – mondta Nick. – Ó, istenem! Ez kész őrület! Olyan iszonyúan ideges vagyok, Mel! De ha holnap megjössz, rögtön elmondom. Már nagyon régóta el akarom mondani neked, de eddig képtelen voltam rá. Mostanáig képtelen voltam. De most már elmondhatom. És már bazira várom! Ez valami óriási dolog, Mel. Ez maga a… ó, istenem!

– Nick… – Fel-alá járkáltam a szobámban, és bal tenyeremmel a homlokomat szorongattam. Barátságunk majdnem két évtizede alatt még soha nem hallottam Nicket ilyen izgatottnak. – Nem tudnád inkább most elmondani?

– Gyere át holnap. Három körül – mondta Nick. – Az ilyesmit személyesen kell megbeszélni.

Megint megnyomom a csengőt, majd megnézem a telefonomon, hogy hány óra van. Elfojtok egy ásítást és lábujjhegyre állok, majd megpróbálok bekukucskálni Nick bejárati ajtajának üvegén. Nicket ismerve valószínűleg közbejött neki valami, vagy kiszaladt tortillát venni, és beszélgetésbe bonyolódott valami ismerőssel.

Mindamellett… elég határozottan kérte azt, hogy három órakor jelenjek meg nála e miatt a „fontos” dolog miatt. El sem tudom képzelni, hogy valami elvonta volna a figyelmét.

Egész éjszaka csak forgolódtam az ágyamban, és próbáltam végiggondolni, miről is lehet szó; miként lehet az, hogy ilyen régóta ismerek valakit és így kudarcot vallok abban, hogy megtudjak tőle bármit is.

Nickkel, aki a szomszédban lakott, együtt nőttünk fel, és elválaszthatatlanok voltunk attól a pillanattól kezdve, hogy odaköltöztek, és ott találtam őt a patak partján, amint éppen kecskebékára vadászott – amit az én unszolásomra elengedett. A nap végére rájöttünk, hogy a hálószobánk ugyanott helyezkedik el a szüleink házának emeletén, és a hét végére Nick egy adóvevőt ajándékozott nekem, és kijelentette, hogy én vagyok a legjobb barátja.

Tízéves korunkban barátságnyakláncot kaptam tőle – olyat, amilyet általában lányok adnak egymásnak. Én kaptam a „legjobb” szavas részét, ő pedig a „barát” részét viselte, de mindig bedugta az inge alá, hogy senki ne cikizze érte – nem mintha cikizték volna.

Nicket mindenki szerette.

De azon a nyáron, amikor tizenhárom évesek lettünk, Nick

hirtelen nagyot nőtt, és minden megváltozott.

Mélyebb lett a hangja.

Hosszabb lett a lába.

Még az arcvonásai is finomabbak és határozottabbak lettek.

Olyan volt, mintha pár hónap alatt éveket öregedett volna, én pedig úgy kezdtem el rá nézni, ahogy addig soha. És amikor este behunytam a szemem, rádöbbentem, hogy azon tűnődöm: milyen érzés lenne, ha megcsókolna.

Szinte egy éjszaka alatt szoktam le arról, hogy kócos lófarkas frizurával átszaladjak a szomszédba megkérdezni, hogy eljön-e velem bringázni… onnantól kezdve, amikor tudtam, hogy találkozni fogok Nickkel, mindig feltettem egy plusz réteg Dr. Pepper szájfényt és végigszántottam a hajkefével a hajamon.

Hirtelen nem tudtam többé pirulás nélkül ránézni.

Sajnos nem én voltam az egyetlen, akinek feltűnt Nick észbontó változása.

Nick ajtaja gyors nyikorgással kitárul, és még időm sincs rájönni, mi történik, Nick máris a karjába von és megforgat bérelt bungalójának elülső verandáján.

– Melly! – Arcát a vállamba temeti, és olyan erősen magához szorít, hogy alig kapok levegőt; szinte megfojtja a gyomromban repkedő pillangókat.

Beszívom azt az örök Nick-illatot, amelyről mindig az otthon jut eszembe. Enyhe bárfüst-, olcsóöblítő- és Irish Spring szappanillat keveréke.

Nick Brentwoodban nőtt fel, egy sikeres filmforgatókönyv- és dalszövegíró fiaként mindent megkaphatott volna – anyagilag és szakmailag egyaránt. A szüleinek Steven Spielberget

megszégyenítő kapcsolatai voltak.

De Nick világéletében csak átlagember akart lenni, aki a saját erejéből boldogul, és ezt *imádtam* benne.

– Nézzenek oda! – mondja Nick, amint letesz. Keze az enyémet szorongatja, óceánkék szemének pillantása tetőtől talpig végigmér. – Hónapok óta nem láttalak!

Három hónapja, két hete és öt napja – de ki számolja?

Utoljára a születésnapomon találkoztunk, de ott a bárban annyian voltak, hogy egész este alig tudtam két mondatot váltani vele. Elterveztük, hogy a következő hétvégén csinálunk valami programot, de a zenekara meghívást kapott egy vegasi fellépésre, én pedig a visszaérkezése előtti napon a Lifetime-film forgatására utaztam Vancouverbe.

Az élet mindig is ilyen volt – a legkellemetlenebb időpontokban választott szét minket.

– Szerinted rendben van a lakás? – kérdezi, miközben bevezet. Az ablaktisztító szaga és a frissen mosott ruha illata megtölti a tüdőmet; egy összehajtogatott takaró fekszik a nappali bőr karosszékének háttámláján.

Felkuncogok a gondolatra, hogy Nick rendbe rakta a lakást az érkezésem előtt. Gyerekkorunkban mindig is egy lusta disznó volt. Hogy honnan tudom? Az egyik évben, amikor beléptem a szobájába, átestem a tornacipőjén, és majdnem kitörtem a felső fogsoromat a hanyagul szétdobált bakelitlemezein. Végül az üres gitártokja fogta fel az esésemet, de másnap vásárolt egy cipőtárolót.

– Rendben van – mondom és körülnézek új lakásában. Amikor utoljára találkozunk, Toluca Lake-ben lakott négy lakótársával

együtt. Azelőtt pedig összebútorozott a Kadence St. Kilda nevű Instagram-modellel, a dugópajtijával, de a dolog rövid életű volt, mert a csaj kizárólagosságot akart, és ezt Nick soha senkinek nem tudta megadni – legalábbis senkinek, akiről tudok.

– Mikor költöztél ide?

– A múlt hónapban – mondja. – A dobosom unokatesójától bérlem.

A konyhából hallatszó tányér- és edénycsörömpölés arra utal, hogy nem vagyunk egyedül, de ez nem lep meg. Nicknek mindig voltak lakótársai. Fájdalmasan extrovertált alkat. Öt percél tovább nem viseli el az egyedüllétet, de mégsem az az ellenszenvesen tapadó típus. Inkább amolyan karizmatikus, „a buli lelke” típus, aki mindig szereti jól érezni magát.

Nick után megyek a nappaliba, és egy konyakszínű bőrkanapéra mutat, mielőtt összefonja az ujjait és elkezd fel-alá járkálni az apró kis helyiségben.

– Nick! – nevetek fel. – Úgy viselkedsz, mint egy őrült… ugye tudod?

Nick rám veti óceánkék szemének pillantását, és egy másodpercre abbahagyja a járkálást.

– Olyan kibaszottul ideges vagyok!

– Ha velem vagy, nem kell idegesnek lenned. Soha.

– Ez most valami más. – Nick abbahagyja a járkálást. – Ilyesmit még soha az életben nem mondtam neked.

Ó, istenem!

A szívem repes, és valami régen eltemetetett remény mosoly formájában tör utat magának az arcomon, de összeszorítom a

számat és nem engedek neki.

Soha nem ismerném be hangosan, de tegnap este a lényem egy igencsak valós része elhitte, hogy ennek az egésznek az a célja, hogy Nick elmondja nekem, szerelmes belém és járni akar velem.

Tudom, lehetetlen gondolat.

De az ilyesmi nem történik meg csak úgy ukmukfukk.

Nem vagyok naiv és ostoba sem. Tudom, hogy nem sok esélye van annak, hogy a legjobb barátom, aki hónapok óta nem találkozott velem, hirtelen kinyilvánítja az irántam érzett szerelmét. Azonban megpróbáltam más elméleteket gyártani, de egyiknek sem volt értelme, mert Nick soha *semmilyen* okból nem volt ideges a társaságomban.

Soha.

Mégis mi másért lenne ideges a társaságomban, ha nem azért, mert egy szívből jövő vallomással készült?

Keresztbe rakom a lábamat, kiegyenesedem ültömben és így szólok:

– Na, gyerünk! Ki vele! Nem érek rá egész nap!

Nick két ujja közé csippenti az orrnyergét, mély levegőt vesz, és amikor elveszi a kezét, arcán a világ legostobább vigyora ül.

Szeme könnyben úszik, mint egy kamasz lányé, akinek backstage-belépője van egy Harry Styles-koncertre.

Nick szólni próbál, de képtelen rá.

Uramisten.

Mindjárt kimondja.

Mindjárt kimondja, hogy szeret…

– Melrose – mondja Nick és mély levegőt lesz, majd letérdel

elém. Kezemet a kezébe fogja és esküszöm, hogy egy pillanatra minden elhomályosul előttem. – Emlékszel, hogy gyerekkorunkban mindig mindent elmondtunk egymásnak?

– Igen…

– Van valami, amit eddig még nem mondtam el neked – mondja és mélyen a szemembe néz. – Azt hiszem… azt hiszem, féltem hangosan kimondani. Féltem, hogy ez a dolog, amire annyira vágytam, jobban, mint bármi másra egész életemben, nem fog valóra válni. És azt gondoltam, hogy azzal, hogy kimondom, elkiabálom. Így megtartottam magamnak, de már nem bírok tovább hallgatni. Túlságosan fontos ez az egész! Szétrág belülről, *évek óta* rág! De itt az idő. El kell mondanom neked.

Nick összevissza beszél.

Nick *soha* nem beszél összevissza.

Reszkető keze megragadja az enyémet, majd felemelkedik és leül mellém a kanapéra. Kezébe fogja az arcomat és bágyadt mosolyát hamarosan letörli az arcára kiülő idegesség.

– Ez kész őrület, Mel! El sem akarom hinni, hogy mindjárt elmondom neked!

Kinyitom az számat és csak ezredmásodpercek választanak el attól, hogy valami olyasmit nyögjek ki, hogy „nekem is kiskorom óta tetszel”, de végül visszafogom magam, és hagyom, hogy ő mondja ki először.

– Tudod, hogy van egy zenekarom, ugye? – kérdezi, a Melrose Nightsra célozva, amit még a gimiben alapított, és amit *rólam* nevezett el.

Bólintok, és a szívem elnehezül. Nem… *ólomsúly húzza le.*

– Mi van vele? – kérdezem és pislogással igyekszem égő zavartságomat palástolni.

– Az álmom, Mel, mindig is az volt, hogy igazán nagyok legyünk – mondja Nick. – Igazán profik, kereskedelmi szempontból.

Felhúzom a szemöldökömet. Ez újdonság nekem.

Nick mindig is a független zeneiparért rajongott; ki nem állhatta a nagy zenei vállalatokat, amelyek minden dalt felügyelnek, amelyeket az amerikai rádiók játszanak.

– Tényleg? – Leszegem a fejem. – Mert mindig azt mondtad…

– Tudom, mit mondtam mindig – vág a szavamba Nick. – De minél többet gondolkodtam rajta, annál inkább arra jutottam, hogy… azt akarom, hogy a dalaim a lehető legtöbb emberhez jussanak el. És nem arról van szó, hogy híres akarok lenni vagy sok pénzt akarok keresni – tudod, hogy engem nem ez érdekel. Csak azt akarom, hogy az emberek megismerjék a dalaimat. Ennyi.

Nagyot nyelek, hogy megszűnjön a gombóc a torkomban, és sarokban lévő, fatüzeléses kandallóra pillantok, amely előtt Nick kedvenc sörének, egy Old Milwaukee-nak az összegyűrt doboza hever a kandallópárkányon egy gyűrött csipkés melltartóval együtt.

Azt hiszem, Nick elfeledkezett pár dologról rendrakás közben…

– Jó, akkor mit akarsz elmondani nekem? – kérdezem pislogva.

– Lemezszerződést kaptunk! – Nick olyan szélesen vigyorog, hogy most aztán tényleg teljesen úgy fest, mint valami őrült. –

És ráadásul a Maroon 5-val fogunk együtt turnézni!

Nagyon igyekszem, hogy ne lássék rajtam féktelen hitetlenkedésem, de valami azt súgja, hogy csúfos kudarcot vallok. Nick olvas rajtam, kutatón a szemembe néz, és buta mosolya eltűnik.

– Hiszen te utálod a Maroon 5-ot! – mondom.

– *Régen* utáltam a Maroon 5-ot – javít ki. – Mindegy, az előzenekaruk az utolsó pillanatban visszamondta, így velünk szerződtek. Jövő héten kezdjük a turnét!

– Jövő héten? És meddig tart?

– Hat hónapig! – Összecsapja két tenyerét. – Hat hónap közös utazás Észak-Amerika egyik legjobb zenekarával!

A végét már hangosan mondja, mintha még mindig nem akarná elhinni az egészet.

Így már ketten vagyunk.

– Hű, Nick, hát ez… ez oltári! Igazad volt! Ez aztán a hír! – mondom. – Mindennek lőttek. A hangomnak. A szívemnek. A reményeimnek. – Annyira örülök!

Átkarolom, beszívom isteni illatát, és erősen magamhoz szorítom. Valami elszorul a mellkasomban, valami nyom középen – ez az a leírhatatlan érzés, amikor tudod, hogy valami meg fog változni, már semmi nem lesz a régi.

De amit mondtam, komolyan gondoltam. *Tényleg* örülök. Fogalmam sem volt róla, hogy Nick ezt akarta, de most, hogy megosztotta velem, nagyon boldog vagyok. Nick a legjobb barátom, a legrégibb barátom, és nem akarok mást, mint azt, hogy boldog legyen.

Emellett meg is érdemli.

Nick őrületesen tehetséges.

Zeneszerzés.

Dalszövegírás.

Éneklés.

Zenélés.

Producerkedés.

Hangkeverés.

Mindenhez ösztönös tehetsége van. A világ számára nagy veszteség lenne, ha mindezt csak lepukkant független zenei körökben élvezhetnék.

– Értem én, hogy ez valami oltári, Nick, de azért hadd kérdezzem meg… miért nem tudtad mindezt telefonon elmondani nekem? – kérdezem. – Miért kellett idáig vezetnem csak azért, hogy személyesen mondd el?

Nick hátradől, és az arcomat tanulmányozza, miközben kiütköző borostáját tapogatja.

– Mert szeretnék kérni tőled egy szívességet…

Felhúzom egyik szemöldökömet, és most én vagyok, aki őt tanulmányozza. Soha életében nem kért még tőlem szívességet, amióta ismerem (kivéve azt, amikor szólnom kellett az érdekében pár szót a csajoknál a gimiben, vagy csórnom kellett neki plusz gyümölcsjoghurtot a menzán).

– A lakás felét én bérelem – magyarázza Nick. – Havi ezerötöt perkálok, ennyi az én részem. Plusz rezsi. Ismersz, milyen sóher vagyok, nem? De egyszerűen nem akarom ezt a pénzt kihajítani az ablakon a következő hónapokban, és nem is akarom Sutterre sózni az én részemet meg minden mást, mert az szemétség lenne.

– Sutterre? – kérdezem.

– Sutter Alcott. Ő a lakótársam – mondja Nick. – Jó fej srác. Villanyszerelő. Saját cége van. Bírni fogod. Na szóval, tudom, hogy most épp a nagyid vendégházában laksz, de te vagy az egyetlen ember, akit ismerek, aki nem albérletben lakik, így arra gondoltam, hogy *taaaalááááán* ki tudnál segíteni pár hónapig. Szívességként. Viszonzásként pedig… nem is tudom. Majd adok valamit cserébe. Mit szeretnél? Egy backstage-belépőt egy Maroon 5-koncertre? Vagy meg akarsz ismerkedni Adammel?

– Mi az, már Adam Levine-nal is összehaverkodtál? – kérdezem félrehajtott fejjel.

Nick elvigyorodik.

– Még nem. De fogok.

– Nem is tudom… – Lassan, hosszan beszívom a levegőt. – Mi lesz Murphyvel?

– Az udvart kerítés védi – mondja Nick, és a ház hátsó része felé int. – Imádni fogja a helyet!

– És a lakótársad? Nem lesz gáz neki, hogy egy idegennel kell laknia?

– Abszolúte nem.

– És biztos vagy benne, hogy nem emberrabló? – Halkan beszélek és közel hajolok hozzá.

Nick félrenyeli a nyálát.

– Öööö, igen, nem. Nem emberrabló. Maximum szívrabló. Emberrabló? Az tutira nem.

Egy pillanatig farkasszemet nézünk, és némán kivárok; vajon igent vagy nemet mondjak erre a kis szívességre?

Maritza, az unokatesóm, aki egyben a lakótársam is volt,

nemrég költözött össze a barátjával, Isaiah-val, így a vendégházban csak Murphy és én lakunk. Néha túl csendes egyedül. És magányos is. És nagyi mostanában ezt a „barangoljuk körbe a világot” sorozatot nyomja. Egyik héten otthon van, a következőn Balin tölt tizenkét napot Constance-szal, a legjobb barátnőjével, vagy az egyik Kennedyvel.

Talán jót tenne egy kis környezetváltozás…

– Megteszek, amit csak kérsz, Mel! Bármit! – Összefonja a karját, és felvont szemöldökkel előretolja az alsó ajkát.

Dinka.

– Közlöm veled, hogy a könyörgés nem áll jól neked! – mondom.

– Jól van, akkor mi kell ahhoz, hogy igent mondj? – Nick az ölébe ejti a kezét.

Próbálok megszólalni, de nem tudom, mit mondjak.

– Tudod – mondja Nick –, még egy jó ürügyed sincs, amellyel elutasíthatnál.

Igaza van.

A lakás elhelyezkedésével sem hozakodhatom elő, mert jó helyen van. Sem a kutyámmal. Sem a bérleti díjjal. Sem a pénzzel, mert nagyi pontosan ennyit kér tőlem bérleti díjként, a Clairborne családban ugyanis semmit sem adnak ingyen.

De mindettől eltekintve tudom, hogy fordított esetben Nick is megtenné értem.

Vállat vonok, belenézek a szemébe és így szólok:

– Rendben.

Egy másodperccel később már a karjában vagyok; úgy szorongat és ugrál, akár egy hiperaktív gyerek. Egyetlen szóval

feltártam Nick egy olyan oldalát, amelynek a létezéséről nem is tudtam.

– Egyszerűen iszonyatosan imádlak, Mel! – mondja, és még szorosabban ölel magához. – Annyira szeretlek!

Azt vártam, hogy ma hallani fogom ezeket a szavakat… de azt nem gondoltam, hogy *ebben* a szövegkörnyezetben.

2. fejezet

Sutter

– Mondd, öööö, segíthetek? – Becsapom a kisteherautóm ajtaját, és a szőke csaj felé indulok, aki egy rakás kézitáskát egyensúlyoz két hatalmas Louis Vuitton bőröndön, miközben a lába körül egy kis mopsz köröz pórázon.

Azt hiszem, rossz ízlésre vall eldönteni valakiről még a megismerkedés előtt, hogy szimpatikus-e, vagy sem, de az új lakótársamról már az első öt másodpercben eldöntöttem, hogy *pontosan* olyan, amilyennek vártam… vagyis… megtestesíti mindazt, amiért manapság baj van a Los Angeles-i lányokkal, és *pontosan* az a típus, akivel *nem* szeretnék összebútorozni a következő hat hónapra.

Először is Nick szerint „feltörekvő színésznő”. Azt hiszem, ez mindent elmond.

Másodszor is valamiféle híres családból származik, én pedig nem igazán szoktam kijönni azokkal, akik ezüstkanállal a szájukban születtek.

És harmadszor? Ki a fene vesz fel magas sarkú cipőt, amikor költözködik?

Melrose megpróbál felimbolyogni a házamig vezető repedezett sétányon, és pár lépésenként megáll, hogy mindent újra egyensúlyba hozzon.

Cipősarka kopog a kövön, melle minden egyes lépésnél ugrik egyet, majdnem kibuggyan szoros felsőjéből. Ráadásul mindeközben a vállgödrében egyensúlyozza a mobilját.

– Majd visszahívlak! – mondja, amikor meglát. Legalábbis azt hiszem, hogy lát. A szemét elrejtő, hatalmas Chanel napszemüvegtől ugyanis nem tudom biztosra mondani. – Igen, minden rendben van.

– Két fordulóban könnyebb lenne – mondom.

A lány letolja a napszemüvegét az orrnyergére, és engem bámul.

Első benyomás? Kurvára dögös.

Második benyomás? Kurva sokba kerül a fenntartása.

Harmadik benyomás? Ez aztán jó kis buli lesz!

Amikor első lakótársam, Hector elfogadott egy állást az ország túlsó végében, és egy Nick Camden nevű gitáros Casanovát küldött maga helyett.

Jól van. Felőlem. Ha fizetni tudja a lakbért…

De egy hónappal később Nick zenekarát leszerződtette valami nagymenő lemezcég, és most hat hónapon át fognak turnézni szerte az országban, így – mivel egy rohadék sóher – nem vesztegette az idejét, máris keresett valakit maga helyett.

Biztosított róla, hogy jól kijövök majd az új lakóval, mivel „baszottul jó fej” és „laza”, és megígérte, hogy ha mégsem alakulnak jól a dolgok, vagy a csaj úgy dönt, hogy lelécel, akkor is minden hónapban kifizeti a lakbérét.

Csupán egy pillantást kellett vetnem erre a tyúkra, és máris tudtam, hogy párszor pokolian összerúgjuk majd a patkót. Valószínűleg a következő pár hónapot azzal fogjuk tölteni, hogy

egymást piszkáljuk amiatt, hogy melyikünk hagyta felhajtva a vécédeszkát (nyilván nem én), vagy kinek kell elmosogatnia a toronyban álló edényeket (nyilván neki). És egy idő után szépen összecsomagol, és visszaköltözik a nagyanyja brentwoodi vendégházába, és még a napot is elátkozza, amikor megismert.

Nincs abban semmi rossz, ha az ember kicsit felgyorsítja az elkerülhetetlent…

Az utóbbi egy évtizedben nagyrészt lakótársakkal laktam együtt, és nemrég szakítottam egy lánnyal (már nagyon időszerű volt), aki a tapadás mintapéldánya volt.

Nem akarok mást, csak egy kis teret és némi időt, amelyet magamra szánhatok.

– Tényleg Melrose a neved? – kérdezem, miközben a lány felé sietek és elveszem tőle az egyik táskát, egyúttal pedig alaposabban is szemügyre veszem. Drága parfüm illata tölti meg a tüdőmet. Nagyon remélem, hogy ez a csaj nem olyan *extravagáns,* mint amilyennek látszik. – Vagy ez valami kitalált művésznév, amivel szeretnél kitűnni a tömegből?

Félrehajtja a fejét.

– A Sutter Alcott név meg olyan, mintha egy öreg, gazdag, fehér fószer neve lenne.

Ott a pont.

Leküzdök egy vigyort, és végigpörgetem a kulcsomat az ujjaimon, majd megtalálom a megfelelőt és beledugom a bejárati ajtó zárjába. A lány ott áll mögöttem, vár, én biztos vagyok benne, hogy rettenetes szagom van. Egész nap a vezetékeket építettem ki egy új építésű házban Encinóban és bár március van, szokatlanul meleg az idő.

Ez is a mindennapjaim része.

Bemegyünk, a táskáját az előszoba bal felében hagyom, és a segítségnyújtásom itt véget is ér, mert most három fontos dolgom van: egy forró zuhany, egy hideg sör és egy szaftos steak.

– Tudod, hová kell menned? – kérdezem.

– Nick azt mondta, az emeletre. A bal oldali szoba az enyém.

Felnevetek.

– Nick meglehetősen nagy nehézségekkel küszködik az útbaigazítás terén. Az *én* szobám a bal oldali. Az övé – vagyis a *tiéd* – a jobb oldali.

Különös elképzelni, hogy ezek ketten barátok, nemhogy *legjobb* barátok. Nick képes háromszor is felvenni ugyanazt a pólót, a csajon meg olyan vörös talpú magas sarkú cipő van, amit a Robertsonon lévő lányokon szoktam látni.

– Mindig így kiöltözöl, amikor költözöl? – kérdezem, és jól megnézem szőke hajának göndör fürtjeit és a sötét rózsaszín rúzst telt ajkán. Nem vagyok biztos benne, hogy ezt az ajkat a Jóisten teremtette ilyenre vagy valami Kylie Jenner-divat terméke, mert manapság ebben a városban semmiben nem lehet biztosra menni, de a lány szája kész műremek – olyan, mint két szív alakú párna.

– Most nem vagyok kiöltözve. – Lepillant hegyes orrú, magas sarkú cipőjére, majd belenéz a szemembe. – *Ez* nem kiöltözés.

Talán ott, ahonnan ő származik…

– Ó, értem. Akkor csak engem akartál lenyűgözni – mondom.

Melrose telt, rózsaszín ajka kör alakot formál.

– Csak hogy tudd: ma meghallgatásom volt, és az egész napot

azzal töltöttem, hogy a volán mögött ültem. Nem volt időm átöltözni.

– Nick azt mondta, színésznő vagy – mondom. Mindent elmondott Melrose-ról; azt, hogy gyerekkoruk óta ismerik egymást, és hogy Melrose nagymamája valami Gloria Clairborne nevű, díjakkal elhalmozott filmsztár, ami számomra szart sem jelent. – De még semmiben nem láttalak.

Egy ilyen arcra emlékeznék.

Ilyen cicikre is emlékeznék.

Melrose összehúzza szép szemét és megvonja
a vállát.

– Megtennéd, hogy harminc másodpercnél tovább kibírod anélkül, hogy burkoltan sértegetnél?

– Azt gondolod, hogy sértegetlek? – Nehezen bírom ki, hogy ne vigyorodjam el.

– Nick azt mondta, jó fej vagy – mondja Melrose. – Azt nem mondta, hogy olyan a személyiséged, mint egy elbizakodott kollégistának.

Tenyeremet a szívemre helyezem, és azt játszom, mintha vérig sértett volna.

– Képes lennél Nicket okolni azért, mert egy kissé feltupírozta az értékemet? A srác pokoli sóher. Bármit megtenne, csak spórolhasson pár dolcsit. Én viszont boldog vagyok, hogy végre kikerült az Old Milwaukee a hűtőmből.

Melrose a földet nézi, mintha nehezére esne felfogni, hogy élete legjobb barátja eladta őt azért, hogy megspóroljon pár ezer dollárt. Elengedi bőröndje fogantyúját, és összefonja a karját a mellkasán.

– Nick nem hozna engem ilyen helyzetbe – mondja Melrose. – Nem kérne meg, hogy lakjam együtt olyasvalakivel, akiről tudja, hogy nem jönnék ki vele.

– Lehet, hogy mégsem ismered olyan jól Nicket, mint hiszed, nem? – Megvonom a vállamat, mintha nem az én gondom lenne, mert tényleg nem az. – Én úgy állok a dolgokhoz, hogy mindenki hazudik, és mindenki csak a saját pecsenyéjét sütögeti. Az élet így kevesebb csalódást tartogat.

– Én nem hazudom.

– Faszság – köhintek. – Mindenki hazudik. És ha valaki azt mondja, nem hazudik, akkor hazudik.

– Nem értek egyet, de jól van. – Szemét forgatva néz végig rajtam, és kifújja a levegőt a száján. Pillantásom még egyszer elidőzik nyugtalanítóan dögös, telt, durcás ajkán. Minden makulátlan rajta – halvány arcbőre, göndör szempillái, fényes, szőke hajfürtjei és kemény kis popsija; és ha van, amit megtanultam érett, huszonnyolc éves fejjel, az az, hogy a tökéletes külső szinte mindig egyenlő az ocsmány, őrült és működésképtelen bensővel.

Én aztán tudom.

Az utolsó exem pont ilyen volt – csak egy kicsit több időmbe telt áttörni kemény páncélján és rádöbbenni, ki is ő valójában: egy bizonytalan, sekélyes Bel Air-i hercegnő, aki organikus vaginával megáldott vegán filantrópként parádézik.

– Mindig ilyen bazira karót nyelt vagy, vagy esetleg rossz napodat fogtam ki? – kérdezem. Tényleg kíváncsi vagyok rá, de amúgy meg totálisan nem érdekel.

– Mondd, mit csinálsz? – Összevonja a szemöldökét,

miközben a kutya a lábát kaparássza a mancsával. Az állatnak láthatóan elege van ebből a beszélgetésből. – Próbálgatsz engem? Kipuhatolod, milyen vagyok? Kideríted, meddig mehetsz el nálam, mielőtt visszalövök?

Majdnem… de mégsem.

– Azt hiszem, én is csináltam egyszer ilyesmit… még az oviban – teszi hozzá.

– Aú! – A lépcső felé indulok, érzelmi megsebzettséget színlelve. – Befejezted? Elmehetek lezuhanyozni?

– Csak azért, mert kedves vagyok, még nem vagyok ostoba. Tudok olvasni az emberekről, Sutter. Rólad is. Pontosan tudom, miben sántikálsz, és melegen ajánlom, hogy fejezd be!

Megdörzsölöm a mellkasomat és felnevetek.

– Most meg kellene ijednem?

Melrose ajka kemény vonallá szűkül.

– Nem. Csak szólok, hogy állj le.

– Mivel álljak le?

– Azzal, amivel próbálkozol – mondja. – Mert elhiheted nekem, hogy velem nem fog menni. Elég vastag a páncélom és több napra való türelmem van.

Kezdek eltűnődni, hogy vajon alábecsültem-e. Egészen eddig azt feltételeztem, hogy valami tipikus brentwoodi buta bige lesz, nulla egyéniséggel, egekbe törő ambíciókkal és minimális önérzettel.

De… most már kezdem azt gondolni, hogy a külseje mögött talán több is van.

– Szóval… – Szépen igazított szemöldöke a magasba emelkedik és lép egyet felém, majd kiegyenesedik; testtartása

egy királynő magabiztosságát sugallja. – Mi lenne, ha újrakezdenénk?

– Tessék?

Kinyújtja jobb kezét, és lassú mosoly terül szét csinos arcán.

– Helló, Sutter. Melrose vagyok, az új lakótársad. Nagyon örülök, hogy megismerhetlek.

Nem tudom, szórakozik-e velem vagy őszintén újra akarja kezdeni – meglehet, hogy színészkedik, de szerintem ez az egész nem így működik.

Mindegy, belemegyek a játékba. Nem vagyok hajlandó hagyni, hogy lepipáljanak abban a játékban, amelyet én kezdtem el.

– Melrose, nagyon örülök a találkozásnak. Nicholas az egekig magasztalt. Biztos vagyok benne, hogy én is ugyanennyire imádni foglak – mondom lelkes, csöpögő hangon, miközben kezembe fogom a kezét.

Kettőn áll a vásár.

– Sokkal jobb. – Kifújja a levegőt, mintha részben elégedett lenne, majd az egyik bőrönd fogantyúja után nyúl.

Teljességgel arra számítottam, hogy ma egy igazi Bel Air-i hercegnőt fogok megismerni, Paris Hiltont fiatalabb kiadásban, akinek az a rögeszméje, hogy neki aztán minden jár. Azonban egy pengeagyú szépséget kaptam, aki nem átallott tüstént helyretenni.

És ez… ha teljességgel őszinte vagyok magammal… kibaszottul dögös.

3. fejezet

Melrose

Nick az adósom.

Bazira az adósom.

És ha legközelebb találkozom vele, ezt el is fogom mondani neki. Az orra alá fogom dörgölni.

Mázlija van, hogy olyan csaj vagyok, aki állja a szavát, különben máris kifelé rongyolnék innen a bőröndjeimmel.

Bemegyek Nick szobájába – az én szobámba –, majd kicipzárazom az egyik bőröndömet, és megpróbálok találni egy üres fiókot vagy szekrényrészt, amelyet majd a magaménak mondhatok. Nem hoztam sok cuccot… még… csak a legszükségesebbeket. Cipőket. Ruhákat. Piperét. Sárga cetliket és zselés tollat.

Minden más cuccom még a brentwoodi vendégházban van, és mivel Nick bútorai még itt vannak, az alapdolgoknál többet nemigen kell hoznom.

Emellett nem akartam túlzásokba sem esni arra az esetre, ha Nick lakótársa totál elmebeteg. Bármit megteszek Nickért – de nem töltöm a következő hat hónapomat valami elmebajossal csak azért, hogy Nick spórolhasson pár ezer dolcsit a lakbéren.

Ha csak megneszelem, hogy Sutter videóra veszi, amint zuhanyozom vagy ellopja a bugyijaimat, én elhúzok. Van egy

határ, amelyen túl nincs tovább, még azokért sem, akiket a legjobban szeretek ezen a világon.

De valami azt súgja, hogy Sutter nem ilyen.

Ellenszenves? Abszolúte.

Ted Bundy? Á, nem hinném.

Nick szekrénye tele van drót és műanyag vállfákra hanyagul felaggatott pólókkal; a legcsekélyebb rendszer sincs az egészben. Félretolom a ruháit, csinálok magamnak némi helyet, és elkezdem felakasztani a felsőimet és a ruháimat.

Amikor végzek, leülök egy pillanatra Nick ágyára; megpillantom egyik közös képünket az éjjeliszekrényen. Felismerem, hogy a fotó a gimi harmadik évében készült, amikor a pasim, egy héttel a szalagavató előtt szakított velem, miután Skylar Saunders szalagavató-partnere is lemondta, és Skylar a menzás pizza fölött bevallotta, hogy szerinte mindig is cuki volt a pasim.

Ez persze kiderült és engem dobtak, mint egy használt zsepit; azonban mentségemre legyen mondva, hogy a La Paloma gimi srácainak kilencvennyolc százaléka ugyanezt tette volna.

Mindenki Skylart akarta, és én húztam a rövidebbet, mert a szerencse úgy hozta, hogy Skylar viszont az *én* pasimat akarta.

Nick abban az évben nem akart elmenni a szalagavatóra – soha nem szerette a hivatalos eseményeket, és ahhoz képest, hogy ritmusgitáron játszik, akkor sem tudna táncolni, ha pisztolyt szegeznének a fejéhez – de az utolsó pillanatban sikerült összekaparnia egy szmokingot, és megjelennie az ajtómban egy virágcsokorral, amit aztán a csuklómra tűzhettem, miközben az apja vintage Shelby Cobrája ott várakozott a

kocsibejárón.

De ott vagyunk a fényképen, az apja kocsija mellett állunk, és igyekszünk nem röhögni azon, hogy milyen fura, hogy Nick karja a derekamon van; én kissé háttal állok neki és úgy nézünk ki, mintha tényleg egy pár lennénk.

Elmosolyodom. Egyetlen gyerek- vagy kamaszkori emlékem sincs, aminek így vagy úgy ne lenne köze Nickhez.

A ház régi csöveiben végigszáguldó víz hangja visszaránt a jelenbe, az új valóságomba. Sutter biztosan az egyetlen fürdőszobában zuhanyozik… ezt a részletet Nick csak azután közölte velem, miután belementem, hogy ideköltözöm.

Egyetlen gyerekként soha életemben nem kellett senkivel sem osztoznom a fürdőszobán. Még a vendégházban is, ahol Maritzával laktam együtt, mindenkinek saját fürdőszobája volt. Nem mondom, hogy derogál osztozkodni vagy ilyesmi, csak azért még hozzá kell szoknom, mert ez új élmény nekem. Még az egyetemen is bármilyen lakásban laktam, mindig volt külön fürdőszobám.

Szegény srác.

Egész egyszerűen odalesz azért a tényért, hogy kizárólag úgy tudom felébreszteni magamat reggelenként, ha musicalszámokat énekelek teli tüdőből a zuhany alatt – főleg olyan napokon, amikor meghallgatásom van; ez kettős célt szolgál. Bemelegítem vele a hangomat, és ezt a leggyorsabban a gőzzel teli zuhanykabinban való énekléssel lehet elérni.

Visszamegyek a bejárati ajtóhoz a másik bőröndömért, és magamban kuncogok, amikor fejben újra lejátszom a korábbi kis értelmetlen versengésünket – mert az volt, nem más.

Szellemességeket és burkolt sértéseket vágott hozzám, mégpedig olyan gyorsan, hogy alig volt időm értékelni, hogy milyen iszonyatosan dögös srác – és ez azért valami, mert igazán jó ránézni.

Napbarnított bőr.

Kócos, sötétszőke haj.

Finom vonások.

Eres, izmos kar.

Széles váll.

Meleg, mogyoróbarna szempár, amely szó szerint megolvad, ha túl sokáig nézel beléjük.

De Suttert túlságosan is lefoglalta az, hogy a határokat próbálgassa, és megalapozza a dominanciáját – mint egy bagzó kandúr, amelyik minden megjelöl. Végül azonban én alapoztam meg a saját helyzetemet ebben az új hierarchiában, és meghátrálásra kényszerítettem Suttert.

Az egyetlen, amire nem tudok rájönni, az, hogy… miért.

Miért akar felbosszantani és felidegesíteni?

Idegenek vagyunk.

Vadidegenek.

Megigazítom a bőröndöm fogantyúját, és elindulok felfelé a falépcsőn. Öt lépcsőfokot megyek, amikor kivágódik a fürdőszobaajtó és gőzbe burkolódzva kilép rajta egy nagyon is pucér görög isten; keze épphogy csak takarja jókora… *állapotát.*

Sutter lepillant a lépcsőn; amikor meglát, szája egyik sarka felfelé rándul, majd rám kacsint és szalutál, azután eltűnik a szobájában.

Ó. Szóval így akarja?

Rendben.
Kezdődjék a játék, Sutter!

4. fejezet

Sutter

Paint the town?

All that jazz?

Mi a franc ez?

Egy jó másodpercembe beletelik, de amikor magamhoz térek, rájövök, hogy reggel hat óra van és az új lakótársam musicalszámokat énekel a szobáinkat elválasztó fürdőszobában.

– Az isten szerelmére, te nőszemély! – fordulok át a mások oldalamra, majd felnyögök, és egy párnát szorítok a fejemre, de ez nagyon kevéssé szűri ki a zajt.

A csajnak van ám hangja, ezt meg kell hagyni. Lefogadom, hogy amolyan „hármas bombázó”; igazi hollywoodi gyártmány, akinek a szülei több tízezer dollárt köhögtek ki a kamaszévei alatt azért, hogy megtanuljon énekelni, táncolni és színpadon játszani, méghozzá olyan szinten, hogy elég meghallgatásra jusson el ahhoz, hogy egy szép napon, talán egy szép napon… talán ő legyen az új Ariana Grande.

Felnyögök, az éjjeliszekrényen fekvő telefonomért nyúlok és a fülembe nyomom a fülhallgatót. Tíz másodperc múlva Steely Dan szól a fülemben – mintha az egész ostoba Broadway-előadás nem is zajlana a fürdőszobámban.

Először a *Hey Nineteen*t hallgatom meg,

Majd a *Deacon Blues*t.

Jön a *Bad Sneakers* és a *Show Biz Kids*.

Amikor az ötödik szám kezdődik, kirántom az egyik fülhallgatót, fülelek kicsit felmérendő a kinti helyzetet, mert úgy érzem, az éneklésnek és a zuhanyozásnak most már vége kell hogy legyen.

Lerúgom a takarót, kimászom az ágyból – elég jelentős reggeli merevedés kíséretében –, és a fürdőszobához vágtatok, ahol egy sárga cetli fogad az ajtókereten; lila tintával a következő szöveg áll rajta:

FOGLALT MELROSE RÉSZÉRE
H–P REGGEL 6 ÉS 7 ÓRA KÖZÖTT

Nagyon remélem, hogy ezt csak valami tréfának gondolja.

Összegyűröm a cetlit, és bedörömbölök az ajtón.

– Ki az? – szól ki olyan dallamos hangon, amellyel akár egy Disney-hercegnővel is felvehetné a versenyt.

– Végeztél már? Ki kell mennem egy címre melózni. – Csípőre teszem a kezem és kifújom a levegőt. Nyolcra kéne ott lennem, és ha a szokott időnél egy perccel később indulok, akkor ahelyett, hogy pontosan érkeznék, ülök húsz percet a dugóban.

Nickkel soha nem volt ilyen gondom.

Nick szinte mindig hajnali háromkor került haza, egész nap aludt, a zuhanyzást pedig valamikor ebéd és vacsora között ejtette meg – legalábbis azt hiszem. A ház mindig szappanillatú volt, amikor este hazaérkeztem a munkából.

– Még *legalább* tizenkét percig kell a hajamon lennie ennek a balzsamnak – kiabál ki Melrose.

Homlokomat az ajtónak nyomom, és beszívom az ajtó mögül

kiszivárgó virágos tusfürdő és sampon illatát.

De egy másodperccel később kattan a zár, az ajtó kinyílik és meglátom a tátott szájú Melrose-t; a tükör előtt áll, haja törülközőbe van csavarva, a rajta lévő köntös pedig mindent a képzeletre bíz.

– Ide nem törhetsz be csak úgy! – mondja és összehúzza bolyhos köpenye széleit. – Komolyan mondom! Mégis mi a fene ütött beléd?

– Már régóta meg akartam javítani azt a zárat – mondom, amint rádöbbenek, hogy mi történt. Véletlen volt, esküszöm. – Mi a fenéért megy még a zuhany, miközben te itt állsz, köntösben?

– A gőz jót tesz a pórusaimnak.

Biztosan komplett idiótának gondol. Nagy örömömre szolgál felvilágosítani.

– Mindig törülköző van a hajadon balzsamozás közben? – kérdezem és oldalvást pillantok rá.

– Mindig. – Elfojt egy mosolyt.

Egy másodperccel később a gőz kezd felszállni, a kis helyiség lehűl, de a zuhany még mindig megy.

– Elhasználtad az összes meleg vizet – mondom csípőre tett kézzel, mialatt hosszan kifújom a levegőt.

– Tényleg? Jaj, istenem, *annyira* sajnálom! – Melrose a zuhany felé fordul, elcsavarja a gombot, majd átfurakodik köztem és az ajtófélfa között.

Ahogy visszafelé lépked a szobájába, háttal van nekem, de megesküdnék rá, hogy Texas méretű vigyor ül a képén.

Ökölbe szorítom a kezemet, a homlokomhoz nyomom és nagy

levegőt veszek, majd átszáguldok a folyosón, és bekopogok az ajtaján. Ezt a dolgot csírájában kell elfojtanom.

– Igen? – nyitja ki az ajtót egy másodperccel később; még mindig a hatalmas köntös van rajta.

– Tudom, miben sántikáltál! – mondom. – Ne próbáld meg még egyszer!

Ahogy elmosolyodik, egyenes, hófehér fogsora kivillan telt ajka mögül.

– Ne szórakozz velem, és én sem szórakozom veled. Ilyen egyszerű.

Szúrósan nézek rá.

– Azért, mert tegnap meztelenül jöttem ki a zuhany alól? Elfelejtettem bevinni a törülközőmet. Mégis mit tehettem volna? Tekertem volna magam köré a rohadt kádkilépőt?

Mi van akkor, ha fél másodpercre meglátta a seggemet? A tévéműsorok felében ennél sokkal többet is látni. A fontos részeket eltakartam… amennyire tudtam.

– Csakugyan azt várod, hogy higgyek neked, miközben szó szerint pucéran sétáltál elő a fürdőszobából és rám kacsintottál? – kérdezi Melrose.

A kacsintás a lazaság miatt volt, hogy enyhítsek a helyzet kínosságán, és biztosítsam Melrose-t arról, hogy nem egy istenverte perverz zaklató vagyok. Ha tudtam volna, hogy az ostoba kacsintás még inkább ront a dolgokon, soha nem kacsintok.

– Mindegy, nem kell dolgozni menned vagy ilyesmi? Most már bemehetnél a fürdőbe. Biztos, hogy már van elég meleg víz egy langyos háromperces zuhanyhoz, ha sietsz.

Ezzel becsukja az ajtót, én pedig ott maradok, dühösen – de nagyrészt lenyűgözve.

Nem akarom elkiabálni, tekintve azt a tényt, hogy még huszonnégy órája sem lakik itt… de azt hiszem, megtaláltam méltó ellenfelemet.

5. fejezet

Melrose

– Hogy nézek ki, Murph? – pördülök egyet a kutyám előtt, bemutatva a fekete, testhez simuló Hervé Léger ruhát, amelyet csak különleges alkalmakra tartogatok.

A kutya kis, kerek pofiját félrehajtva pislog egyet.

Lefotózom magam, és a képet elküldöm a legjobb barátnőmnek, Aerinnek, aki nem fél megmondani nekem, ha valami nem jó.

– Igazad van. Már túl sokszor volt rajtam. A mai este után nyugdíjazom. – Átmegyek a szobámba, és megnézem magamat a tükörben. Ma reggel – a zuhanyzós eset után – elmentem kocogni a környéken, ami meglepően régies és kertvárosi és egyáltalán nem az a partinegyed, amilyenre Nick esetében számítottam.

Ebédre találkozom pár barátommal a színjátszó tanfolyamról, aztán a délután nagy részét a hajam göndörítésével töltöm és azzal, hogy addig fésülöm a kihűlt fürtöket, amíg fényes, hollywoodi csillagokra jellemző csigákban nem hullnak alá.

Egy „nézz rám” pink rúzsért nyúlok és felkenek egy réteget a számra, elmosolyodom és ellenőrzöm a fogamat.

A rúzs nem más, mint stratégia. Először is a pasik tragikusan rövid ideig képesek összpontosítani, főleg a nagyvárosokban,

ahol bárhová nézel, gyönyörű nők vannak. Tehát ha ilyen figyelemfelhívó rúzs van a számon, akkor a férfiak tekintete felém fog vándorolni.

Másodszor: amíg a számat nézik, jó esély van rá, hogy esetleg azt is meghallják, amit mondok.

Utoljára: ha ilyen színű rúzst viselek, akkor e férfiak legtöbbje nem mer megcsókolni. Nem akarnak kisétálni az Ivyból és megkockáztatni, hogy összefutnak a barátaikkal úgy, hogy egy feleannyi idős lány kapaszkodik a karjukba és bárhol is rúzsfolt van rajtuk – akár a szájukon, akár az ingnyakukon.

Az ilyen pasik szégyentelen ízlésüket suttogásszinten szeretik viselni.

Az ízlésük ott van a csuklójukon feszülő néma Rolexben.

A magabiztosságban, hogy mindig tudják, melyik ételhez milyen bor illik.

Abban, ahogyan a beszélgetés során elegánsan elejtenek egy-két híres nevet.

A többmilliós sportautóban, amelynek normális színe van – fekete, fehér vagy ezüst.

A hollywoodi hegyek mélyén megbújó, kanyargós kocsifeljáró végén található házban.

Természetesen vannak olyan férfiak, akik az elegánsabb dolgok iránti elkötelezettségüket szinte kitüntetésként viselik – sárga Ferrarival járnak és egy kettesben elköltött vacsorán több rajtuk a fuksz, mint egy rapperen.

Én általában igyekszem kerülni ezt a típust, de néha sikerül belenyúlni. És azzal ellentétben, amit a legtöbb ember gondol rólam, nem vagyok anyagias. A dizájner napszemüvegem? A

drága cipőm? Az értékes utazótáskáim? Mindet az anyámtól kaptam, használtan.

Én túlságosan le vagyok égve ahhoz, hogy megengedjek magamnak egy elegáns éttermet vagy egy monogramos táskát.

Kiderült, hogy a feltörekvő, ám anyagi gondokkal küszködő színésznőduma több mint közhely: maga a valóság.

Telefonom rezegni kezd az éjjeliszekrényen; érte nyúlok és megbököm az üzenet ikont.

ROBERT:Még mindig oké a ma este? 7?

Mosolygós ikon és egy sima persze a válaszom, majd megnyomom a küldést.

ROBERT:Máris indulok.

Robert McCauley egy helyi producer, lenyűgöző kapcsolatrendszerrel. Annak a Lifetime-filmnek a forgatásán ismerkedtünk meg, amelyben pár hónappal ezelőtt dolgoztam, és Robert nem volt rest randira hívni. Azonban nem sokkal a forgatás után vissza kellett jönnie Los Angelesbe, és az időbeosztásunk mindig ellentétes volt… egészen eddig.

Ha az unokatesóm, Maritza itt lenne, alapos fejmosást kapnék tőle azért, hogy egy kétszer annyi idős pasival randizom, de ebben nincsen semmi perverz vagy becstelen.

Azok az idősebb pasik, akikkel randizom, kicsit elegánsabbak, kicsit kifinomultabbak. Megvan bennük az a nagyvilági tapasztalat, amit az itteni huszonévesek még nem sajátítottak el. És nem sóherek. Én nagyra értékelem az olyan pasit, aki tudja, hogy az élet túl rövid ahhoz, hogy az olcsóbb kaját rendelje meg.

Emellett inkább kiöltözöm és hagyom, hogy meghívjanak egy

elegáns étterembe, mintsem valami srác elvigyen egy házibuliba Calabasasba… aztán kirúgjon, amikor megjelenik a csaja. Vagy olyan sráccal találkozgassam, aki arról áradozik, hogy milyen sikeres és hogy Porschéja van, de képes hagyni, hogy én fizessem a részemet, amikor megérkezik a számla.

Amatőrök.

Többé nem pazarlom az időmet a korombeli srácokra, és még csak nem is sajnálom a dolgot.

Leülök az ágyam szélére, és elmosolyodom, amikor eszembe jut a mai reggel és a zuhanyzós incidens.

Beismerem, általában nem vagyok ilyen gyerekes. Kissé otromba dolog volt musicalszámokkal felébreszteni Suttert, és elhasználni az összes meleg vizet, de a múltkori eset után meg kellett mutatnom neki, ki az úr, mégpedig gyorsan.

Mindegy, Sutter olyan, mint a korombeli srácok, akik randira szoktak hívni. És akiket szívbaj nélkül utasítok vissza.

Csapódik a bejárati ajtó, és a ház falai egy másodpercre megremegnek.

Fesd a falra…

– Gyere, Murph! – Megpaskolom a combomat, a kutya pedig leugrik az ágyról, és utánam jön a földszintre. Ki kell engednem, mielőtt Robert ideér, aztán pedig bezárom a kenneljébe – a saját érdekében.

Nem mintha nem bíznék Sutterben, de ha, isten őrizz, Murphy elveszne vagy ilyesmi, Sutterre nem számíthatok segítségnyújtás terén. Inkább legyen a kutyám biztonságban, és amikor hazaérek, ott találom, ahol hagytam.

Lefelé menet befordulok a sarkon, és majdnem összeütközöm

az emlegetett úriemberrel.

– Helló! – mondom, miközben a fülem mögé simítok egy szőke tincset.

Bőre bronzbarna, piszkosszőke hajában természetes hatású csíkok vannak. A fehér, ALCOTT VILLANYSZERELÉS feliratú póló elöl lyukas, így kilátszik feszes felsőteste.

Murphy a lábamat kaparássza, hogy vegyem fel, de ezen a ruhán már jó tíz percen keresztül dolgoztam a szöszte lenítővel, ezért nem fogom még egyszer megtenni, mivel mindjárt itt a randipartnerem.

Nézzük egymást, de Sutter hallgat. Fogalmam sincs róla, hogy gyűlöl-e a ma reggel miatt, vagy értékeli-e a bátorságomat. Sanda pillantásából arra következtetek, hogy ez is, az is.

– J… jól van – mondom és megkerülöm. – Gyere, Murph, menjünk ki!

A kutyám mellém szegődik, és kimegyünk a hátsó tolóajtón át a verandára.

A hátsó udvar kicsi, szinte mikroszkopikus méretű, de fák veszik körül és egy kopott, lécekkel sűrűn tagolt fakerítés; sem a szomszédokat, sem a közlekedés zajait nem lehet hallani.

Barátságos.

Nem hasonlítható nagyi elegáns kúriájához vagy a kényelmes, hatalmas házhoz, amelyben Nick szomszédságában felnőttem.

Nekidőlök egy festett korlátnak és várok, hogy
a kutyám elvégezze a dolgát, majd megnézem, hány óra van.

Robert bármelyik percben megérkezhet.

A szívem kihagy egy ütemet, amikor megpróbálom elképzelni azt az első találkozást – azt, amikor először látsz meg valakit,

aki miatt egész délután készülődtél. Amikor két várakozó pillantás összekapcsolódik. Két izgatott mosoly találkozik.

Emellett egyszerűen csak imádok randizni.

Imádok jó emberekkel megismerkedni.

Imádom a társasági életet, és imádok új kapcsolatokat kialakítani, főleg ha ezek későbbi lehetőségeket hozhatnak magukkal.

Nekem ez a lételemem, ez a pezsgés.

Ezt szoktam csinálni.

Murphy visszaballag a verandára, és mindketten bemegyünk. Helyet foglalok a konyakszínű bőrkanapén, keresztbe rakom a lábam, és megszemlélem saját készítésű manikűrömet, lepattogzás vagy hiba után kutatva.

Minden oké.

Kipillantok az ablakon és hat autót számolok meg, majd úgy döntök, felszaladok az emeletre, hogy megkeressem a vintage Cartier karkötőmet – ami szerencsehozó ajándék volt nagyitól a tizenhatodik születésnapomon.

Robert talán az egyik legjobb kapcsolatokkal büszkélkedő pasas, aki valaha randira hívott. Az életrajza öt kilométeres, tele lenyűgöző nevekkel és kasszasikerekkel. De a szakmai előnyön túl, ami amellett szól, hogy randizom vele, még jóképű és kedves is.

Felsietek a lépcsőn, bevágtatok a szobámba és becsukom az ajtót, majd letérdelek a bőröndöm mellé, hogy átkutassam a zsebeket az ékszeres dobozomért.

Feltett szándékom, hogy ezen a hétvégén rendesen kipakolok, de kell szereznem pár dobozt és hasonlót, amelyben Nick

cuccait tárolom majd. Megkért, hogy költözzem be a szobájába, de mindent úgy hagyott, ahogy volt – talán csak egy rakás gyűrött ruhát vitt magával egy hatalmas bőröndben.

A poszterei, fényképei, gitárpengetői és kávéfoltos jegyzetfüzetei még mindig itt hevernek a szobában, pontosan ott, ahol hagyta őket.

Még egy üres sörösdobozt is találtam az ágya alatt.

Jaj, Nick!

Csak néhány próbálkozás és máris megvan a karkötő és a kulcs, amely nyitja; egy másodperccel később beterelem Murphyt a kenneljébe, és visszasietek a lépcsőn a földszintre, hogy várjam a randipartneremet.

Párás levegővel elkeveredett férfi tusfürdő illata tölti be a lépcsőt, ami arra utal, hogy Sutter meló után lezuhanyozott; kezdem megtanulni, hogy ez a szokása.

A lényem egy része szeretne bocsánatot kérni a ma reggel miatt. Nem hinném, hogy a legjobb azzal kezdeni bármiféle ismeretséget, hogy a napodat egy langyos zuhannyal kell indítanod, hála az ismeretlen lánynak, aki a lakótársad.

Most kissé kínosan érzem magam, de akkor azt éreztem, mindehhez jogom van.

Csípőre teszem a kezemet, majd a padlón kopogó lépteimmel a konyhába sietek, követve a becsapódó hűtőajtó hangját és azt, amit az éppen kibontott sörösüveg ad.

– Helló! – mondom. – Bocsánatot kérek… a ma reggelért. Nem kellett volna elhasználnom az összes meleg vizet.

Sutter nagyot kortyol, és tetőtől talpig végigmér.

– De tényleg, illene jól kijönnünk egymással és tiszteletben

kéne tartanunk egymást – mondom. – Máskülönben a következő hat hónap maga lesz a…

– Akár le is veheted. – Sutter hangja egykedvű. Még egyet kortyol.

– Tessék? – Elfintorodom. Nem értek semmit. Ha így akar kikezdeni velem, akkor isten engem…

– Elment.

– Ki ment el? – kérdezem.

– Az a pasas – mondja és a bejárati ajtó felé biccent. – Az a pasas, aki háromrészes öltönyben jött egy Ferrarival.

– Robert?

– A nevét nem kérdeztem meg. Mindegy, megmondtam neki, hogy kopjon le.

Tágra nyílik a szemem. A legszívesebben behúznék neki egyet.

– Mondd, van egyáltalán *bármi* fogalmad róla, hogy ki volt az?!

Sutter vállat von.

– Nincs. Nem tudom. És nem is érdekel.

– *Robert McCauley!* – lassan ejtek minden szótagot.

Sutter megint vállat von, mintha a név nem is rémlene neki.

– Ez egy *nagyon* fontos producer! – mondom; az ajkam zsibbadt és hullámzik. A kezem remeg. A hangom is. – Hónapok óta terveztük ezt a randit! Miért… *miért* csináltad ezt? Ki jogosított fel erre?

– Szívességet tettem neked. – A pultnak dől és rákönyököl, mintha valami könnyed kis beszélgetést folytatnánk.

– Fogalmad sincs róla, mit csináltál! – Az állam megfeszül,

méghozzá olyan keményen, hogy a fájdalom felér egészen az arcomig, és még sokáig éget tovább.

Sutter megrázza a fejét.

– Ez a pasi csak egy csini kis fiatal csajt akart maga mellé, aztán némi szexet egy olyan nővel, akinek a libidója még elég magasan van. Undorító az egész. És süt belőle a kétségbeesés. Mindkettőtökről.

– Baszd meg!

– Ez most ajánlat? – Elvigyorodik, én pedig legszívesebben letörölném azt a tökéletes mosolyt arról a szép arcáról. A tény ellenére, hogy Sutter ellenszenvesen jóképű, az arca most mégis idegesít.

– Soha! – Szorosan összefonom a karomat. – Soha, de soha az életben! És ez ígéret. – Ki nem állhatom, hogy úgy beszélek, mint egy kamasz, de túlságosan is felspannolt vagyok ahhoz, hogy fékezzem magam.

Előveszem a mobilomat, hogy írjak egy sms-t Robertnek, de előtte ki kell derítenem, hogy mit mondott Sutter.

– Mit mondtál neki, ami miatt elment? – kérdezem.

Sutter ajkát a Rolling Rock sörösüvegnek nyomja, de nem iszik bele.

– Számít ez?

– Vissza kell csinálnom, bármit követtél is el, úgyhogy igen! Számít! Mondd meg! Most rögtön!

A mosogatóhoz megy, megissza a maradék sört és kiöblíti az üveget, majd bedobja a pult végén álló szelektív szemetesbe.

Még soha nem találkoztam ilyen civilizált seggfejjel.

– Azt mondtam neki, hogy nem elég jó hozzád – mondja

Sutter, és megfordul, hogy szembenézzen velem. A kezét leteszi maga mögé a pultra, és térdnél keresztbe rakja a lábát, mintha két haver lennénk; mintha nem egy ezerdolláros ruhában és több ezer dolláros cipőben ácsorognék itt, olyan hajjal és sminkben, amelyek elkészítésére ráment az egész délutánom.

– Miért mondtad ezt? – Elszorul a torkom.

Sutter kiegyenesedik, majd összefonja karját izmos mellkasán.

– Mert ismerem a fajtáját.

A szememet forgatva alsó ajkamba harapok, hogy ne remegjen annyira.

– Semmit nem tudsz rólam. Róla sem tudsz semmit! Ehhez nem volt jogod!

– Eleget tudok.

Kezemmel elárnyékolom a szememet, és erősen beszívom a levegőt. Képtelen vagyok most ránézni és el akarok menni, de a testem olyan nehéz, a vérem olyan sűrű és forró, hogy földbe gyökeredzett a lábam.

– Biztosan mondtál mást is – mondom egy pillanattal később, és kényszerítem magam, hogy a szemébe nézzek. – Nem mehetett el csak azért, mert egy vadidegen srác azt mondta neki, hogy nem elég jó nekem.

Robert McCauley-nek hatalmas az egója, az önbizalma pedig George Clooney és Tom Cruise önbizalmának duplája. Egy pimasz villanyszerelőnél több kell ahhoz, hogy képes legyen dobni engem.

– Mindegy, mit mondtam neki – mondja Sutter. – És ne is kérdezgess, mert úgysem mondom meg!

Egyet lépek felé, közben remeg a kezem. Annyi mindent akarok neki mondani, de a szavak elakadtak a torkomban; haragom intenzitása egyszerűen nem engedi kijönni őket.

Pillantásom az övébe fúródik.

Aztán otthagyom; mindenféle mentegetődzés nélkül teszem egyik lábam a másik elé. Talán fel kéne mutatnom neki a középső ujjamat, vagy nekiugrani az arcának, leüvölteni a fejét, hogy ehhez nem volt joga. De ez valószínűleg túlságosan tetszene neki.

Nem vagyok gyűlölködő típus és nem gyűlölök senkit, de ha az lennék és gyűlölnék… akkor Sutter Alcottot gyűlölném.

6. fejezet

Sutter

– Annyi esélyed sincs, mint egy jégkockának a pokolban, öregem – mondom a haveromnak, Kainak, aki épp megigazítja az összesodort kendőt, amellyel hosszú, sötét haját hátrahúzza az arcából. Amióta belépett a házamba, le sem veszi a szemét a sarokban ülő magas, barna lányról.

Persze én sem tudok másra nézni.

– Figyelj és tanulj! – Belekortyolok a sörömbe és a sarokban álló, sötét hajú boszorkányt stírölöm, aki az egyik barátommal beszélget.

A csapat többi része a verandán van, néhányan pedig a nappaliban, de nem szívesen hagyom, hogy a csaj kikerüljön a látóteremből, nehogy e seggfejek közül valamelyik azt higgye, hogy esélye van nála.

– Mit mondtál, mi is a neve? – kérdezem.

– M*ee*gan – mondja Kai, hangsúlyozva a dupla „e”-t. Arcán csüggedt kifejezés ül, de szívességet teszek neki.

Kai rendes srác, de minden második szava az, hogy „cimbi”, és túlságosan sokat füvezik ahhoz, hogy értelmesen elbeszélgethessen bárkivel is, nemhogy egy szexi csajjal, akivel kavarni akar.

Mindig péntek esténként jövünk össze a haverjaimmal nálam,

hogy lazítsunk kicsit, kipihenjük a nagyvárosi hajtást, amelyben nem elegendő összegért kihajtottuk a belünket is. Én kicsit jobban keresek, mint a legtöbb barátom, de mégis, a pénz egyikünk számára sem a fán terem. Csak normális srácok vagyunk, akiknek a neve soha nem fog szerepelni semmilyen VIP-listán és egyikünk nevén sem lesz soha Porsche vagy Range Rover.

Biztos vagyok benne, hogy Meegan Rajd-zsal és a barátnőjével, Nahlával érkezett és abban is, hogy Nahla egyik kolléganője lehet, de öt másodperc múlva ellenőrzöm mindkét tényt.

Kiveszek egy hideg sört a hűtőből, majd a lány felé indulok, és odaadom neki. Sötét szemének pillantása rám téved, majd a sörre, majd ismét rám.

– Mi ez? – kérdezi, miközben kissé felém hajol. Sötét szeme felvillan, piros ajka megrezzen.

– Pontosan az, aminek látszik.

Elveszi tőlem a sört és kibontja.

– Általában nem szoktam sört inni.

– Általában nem szoktam vadidegen nőknek odaadni a sörömet.

Megkínálnám Melrose borával, de az üvegeken sárga cetli van, ilyen feliratokkal, hogy FOGLALT, MÉREG vagy NEM A TIÉD.

– Akkor azt hiszem, ma este mindketten kivételt teszünk, ugye? – kérdezi és teste szinte előre-hátra ringatódzik, miközben flörtölő félmosoly terül szét az arcán.

– Sutter – mondom.

– Meegan. – Aprót kortyol a sörből, és a tekintete még mindig

fogva tartja az enyémet.

– Rajd-zsal és Nahlával jöttél, ugye?

– Igen. Nahla kolléganője vagyok. A múlt hétvégén én rángattam el őt egy buliba, úgyhogy most viszonzom a szívességet – mondta. – Nem mintha ide el kellett volna rángatnia…

– Nagyon sajnálom. A legkevesebb, amit meg kellett volna tennie, az, hogy elvisz valahova, ahol ismeretlen pasik nem tudnak szégyentelenül rád szállni.

– Mert most éppen az történik? – kérdezi.

– Mi más? – Piszkálni kezdem a söröm lefelé pöndörödő címkéjét, de továbbra is a lányt nézem.

Most komolyan. Ez a lány vonzó – érdekesen vonzó, nem pedig műanyag-vonzó; elég okosnak tűnik ahhoz, hogy értelmes társalgást folytasson. Nyilván tudja, hogy ha egy pasi valamilyen alkoholos itallal közeledik felé, akkor az nagyjából egyenlő azzal, hogy „Dögös vagy. Rúgjunk be és keféljünk egy oltári nagyot”, és ha nem egyre gondolnánk, akkor már nem állna itt, velem beszélgetve.

Nyílik a bejárati ajtó, én pedig előrehajolok, hogy átkukucskáljak a nappalin át az előszobáig; de csak Melrose-t pillantom meg, aki földbe gyökeredző lábbal éppen rádöbben, hogy a ház tele van idegenekkel. Azonban ez csak egy pillanatra zavarja meg, majd elindul a konyhába, ahol is kivesz egy üveg bort az egyik szekrényből, majd összegyűri a rajta lévő sárga cetlit, és kiveszi a dugóhúzót a fiókból.

– Ez vörös muskotály? – kérdezi Meegan rámutatva. Olyan közel áll hozzám, hogy szinte összeér a karunk, de most úgy

fest, hogy meg kell küzdenem egy üveg borért ahhoz, hogy enyém legyen a figyelme. Miért imádják a csajok annyira ezeket az idegesítő desszertborokat?

Igyatok valami normális piát, az isten szerelmére!

– Igen, az. Kérsz? – Melrose szemöldökét felhúzva fordul oda hozzá.

– Igen, kérek szépen. – Meegan leteszi sörösüvegét a pultra, majd odamegy az egyik szekrényemhez, és addig nyitogatja az ajtókat, amíg talál pár talpas poharat, amelyeknek a létezéséről sejtelmem sem volt – biztosan Melrose vette. – Szuper jó fej vagy! Köszönöm.

A lányok töltenek maguknak, majd koccintanak, aztán óvatosan belekortyolnak az italba úgy, hogy ne kenődjön el a rúzsuk.

– Hosszú napod volt? – kérdezem Melrose-t.

– Igen. – Kifújja a levegőt, majd nekidől a pultnak; rózsaszín körmű ujjait könnyedén tartja a kezében lévő pohár falán.

– Talán elmehetnél kicsit lazítani vagy ilyenek – mondom és célzatosan a plafon felé pillantok, mivel a szobája pontosan fölöttünk van.

– Mit gondolsz, most épp mit csinálok? – kérdezi, és jó nagyot húz a borból. Sötétkék szeme felvillan. Pontosan tudja, mit csinál.

– Mi a foglalkozásod? – kérdezi Meegan. De nem tőlem kérdezi… hanem Melrose-tól.

Hogy a fenébe érdeklődik jobban Melrose iránt, mint irántam – ettől egyszerűen megáll az eszem, és ha ez így megy tovább, hamarosan a padlóról kell összekaparnom az államat.

– Színésznő vagyok – mondja Melrose és mintha végszóra tenné, felvillant egy szerény mosolyt.

Nem tudom, ezt szokta-e gyakorolni.

– Tudtam, hogy ismerlek valahonnan! – Meegan arca felragyog. – Láttalak már valamiben… ez egészen biztos!

Melrose elhadarja az egész IMDb-s életrajzát és Meegan bólogat, miközben fel-le ugrál magas sarkú cipőjében.

– Igen! Igen, ez az! – mondja Meegan. – Ez kész őrület! Hiszen te akkor valami mikroceleb vagy! Csinálhatnánk egy szelfit?

Szorosan behunyom a szemem, hogy ne forgassam, és kimerevítem a nyakamat, hogy ne hajoljon hátra.

Minden tiszteletem, ami eddig Meegan iránt volt… elpárolgott az utóbbi huszonhárom másodpercben.

Vége.

Egyszerűen vége.

Olyan izgalmas volt sötét, egzotikus vonásaival és merész szájával, és még némi humora is volt…

Reménykedtem.

Most ez a remény elszállt, köszönhetően egy Melrose Clairborne nevű nőszemélynek.

– Mondták már, hogy nagyon hasonlítasz Jennifer Lawrence-re? – kérdezi Meegan. – Csak te szebb vagy.

Melrose legyint.

– *Nemá!*

– Nem tartasz attól, hogy az emberek összekevernek majd titeket? – Meegan ismét kortyol a borból és közelebb lép Melrose-hoz. Olyan, mintha nem is léteznék; láthatatlan

kukkoló vagyok a világ legbénább beszélgetésénél, amelyet valaha hallottam.

Melrose megrázza a fejét.

– Én még nem tartok ott. Még csak kisebb szerepeim vannak. A nevemet nem is ismerik. De ha egyszer eljön az a nap, nem félek. Szerintem eléggé mások vagyunk, Jennifer meg én.

– Tetszik, hogy ilyen szerény vagy! – Meegan félrehajtja a fejét, mintha csodálná Melrose-t. Mintha azonnal a legjobb barátnője akarna lenni. – És olyan tehetséges vagy, te atyaég! Egy nap világhírű leszel, én tudom! Nézd csak! Tiszta libabőr lettem!

Meegan végighúzza ujjait az alkarján, mintha valami csodálatos mutatvány lenne, és Melrose pillantása az enyémbe fúródik.

Ami most történik, az teljesen valószerűtlen.

A csajok nem csinálnak ilyet.

A csajok cicaharcba szoktak bonyolódni, foggal-körömmel küzdenek egymással.

Árnyékként követik a másikat.

Kétes bókokat mondanak.

Nem lenne szabad jól kijönniük egymással. Így nem.

– Mindegy, ennyit rólam. És te mivel foglalkozol? – kérdezi Melrose. Szája mosolyra görbül. Nem is mosoly ez… vigyor. Pontosan tudja, mit csinál. Tudja, hogy mit akartam csinálni Meegannel és most faszblokkol.

Ez biztosan a visszavágás a ráncos pöcsű pasi miatt a múltkorról. Igen, részben szándékosan csináltam, mert úgy tűnt, ez tökéletesen illik titkos tervembe, de őszintén, csupán

helyesen cselekedtem. Nem érdekel, ki mit mond, egy kopaszodó, őszülő, import sportkocsival járó faszkalap, aki úgy fest, mint egy olvadó umpa-lumpa, csak azért kap meg ilyen Melrose-féle csajokat, mert pénze van, és csak egyvalami miatt kellenek neki az ilyen Melrose-féle csajok – nem érdekel, mit mond Melrose.

Ez igazából undorító.

Melrose egy nap majd hálás lesz nekem.

Egy nap, amikor majd egy rakás színésznő előáll azzal, hogy ez a pasi mekkora egy rohadék, eszébe fog jutni ez az este, amikor megmentettem a ráncos tökétől és a hajbeültetésétől, és néma hálaimát fog elrebegni.

– Könyvelő vagyok egy munkaközvetítőnél – mondja Meegan. – Oltári unalmas. De régen én is jártam színitanodába, bár csak felületesen. Semmi komoly.

Ó, szóval innen fúj a szél, ezért a sok bájolgás és udvarlás! Meegan építeni próbálja a kapcsolatait. Végül is érthető.

Ásítok.

– Jaj, tényleg! – Melrose a nappali felé biccent. – Nem akarsz leülni?

Biztosan üvegből vagyok, mert bár felém pillantanak, mindketten átnéznek rajtam; rám nem terjesztik ki a meghívást (nem mintha szükségem lenne rá a saját házamban), és láthatóan egyiküket sem érdekli, hogy a beszélgetést Meegannel én kezdeményeztem.

A lányok átmennek a másik szobába; együtt leülnek a kanapéra, és elkezdenek csiripelni, akár két izgatott kis rigó.

Végighúzom a kezemet az államon és Kai felé pillantok, aki a

konyha hátsó részében ül és a telefonja képernyőjét görgeti.

– Szóval így kell ezt csinálni, cimbi? – kérdezi, miközben nevetve a fejét rázza.

– Fogd be!

– Kérsz egy kis jégkockát az egódra, cimbi? Azt hiszem, csúnyán helybenhagyták – mondja Kai.

Nem foglalkozom Kai ostoba megjegyzésével, és kimegyek friss levegőt szívni. Igyekszem nem gondolni arra, hogy Melrose megint legyőzött.

Megint kurvára legyőzött.

7. fejezet

Melrose

– Jól aludtál az éjjel? – Nyitott ajtó mellett fogat mosok a közös fürdőszobában, amikor nehéz léptek zaját hallom az előszobából.

Egy pillanattal később a kócos, meztelen felsőtestű Sutter áll meg az ajtóban; tenyerével az ajtófélfának támaszkodik.

– El sem akarom hinni, hogy mire voltál képes! – mondja.

– Tessék? – adom az ostobát; összehúzott szemmel nézek vele össze a tükörben. – Nem vagyok benne biztos, hogy tudom, mire célzol.

– Meegan – mondja Sutter a szemét dörzsölve. – Faszblokkoltál.

– Jaaa – mondom. – Jaaa, az.

Sutter nekidől az ajtónak, és összefonja a karját. Arcán kemény kifejezés ül, és elgondolkodom, hogy vajon így feküdt-e le aludni.

Valószínűleg.

– Ciki, ha terveid vannak, és valaki felborítja őket. – Megtörlöm a számat egy törülközővel, és visszateszem a fogkefémet a pohárba. Átfurakodom Sutter és az ajtófélfa között, majd amikor kiérek a folyosóra, szembefordulok vele. – Megmondtam: ne szórakozz velem, Sutter!

– Nem szórakoztam. Hanem megmentettelek attól, hogy elkövess egy óriási hibát.

– Biztosan idiótának gondolsz – mondom a szememet forgatva. – De nem dőlök be neked. Nem szívjóságból tetted, amit tettél, mert nem vagyok teljesen meggyőződve róla, hogy van-e egyáltalán szíved. Te nem megmentettél engem. Te seggfej próbáltál lenni, mert úgy fest, hogy ettől indulsz be, vagy valami hasonló.

Sutter csak bámul és egy szót sem szól. Nem tudom, hogy feldühítettem-e, vagy csak most esett le neki, amit mondtam, és azért nem beszél, mert tudja, hogy igazam van.

Mindegy, a legkevésbé sem érdekel.

Megfordulok, átmegyek a szobámba, és amint elfordítom az ajtógombot, Sutter megköszörüli a torkát.

– Tényleg azt gondolod, hogy attól indul be a karriered, hogy ráncos pöcsöket szopogatsz? – kérdezi.

Szembefordulok vele és így szólok:

– Szívességet teszek neked azzal, hogy úgy teszek, mintha ez *el sem* hangzott volna.

Vállat von, mintha nem érdekelné.

– Fáj az igazság.

– Az igazság? – Hitetlenkedve felnevetek. – Az igazság az, hogy randim volt, és te elküldted a partneremet, azért, mert… nem tudom… mert le akarsz feküdni velem? És féltékeny vagy azért, mert egy kétszer annyi idős pasiban több a spiritusz, mint benned?

Sutter arcán lassú mosoly terül szét.

Gyönyörű, tökéletes, arrogáns kis vigyor ez, amitől egy

pillanatra elfelejtem, hogy mennyire ki nem állhatom őt… aztán gyorsan eszembe jut.

– Ez nem a spirituszról szól – mondja Sutter. – Hanem magáról az adott helyzetről. Csakugyan azt gondolod, hogy egy hatvanéves pali nem a szex miatt akar randizni veled? Őszintén úgy véled, hogy nemes szándékkal közeledik feléd? Vagy azt hiszed, hogy egy csinos kis csaj kell neki, akivel villoghat a barátai előtt? Egy dögös, friss színésznőcske, akit a szárnyai alá vehet, amíg rá nem un és keres magának egy másikat?

– Rendkívül tisztelik a szakmában – mondom. – Nagyon jó híre van, és valahányszor vele voltam, mindig udvarias és tisztelettudó volt.

Csak ebben a pillanatban esik le, hogy Sutter az imént azt mondta, hogy csinosnak gondol. De most úgy általánosságban mondta? Vagy tényleg úgy gondolja, hogy csinos vagyok? És számít ez? És nekem miért fontos?

Nem. Nem, nem számít.

És nem fontos nekem… vagy legalábbis nem kéne, hogy fontos legyen.

Sutter lassan tapsolni kezd.

– Igazi úriembernek látszik. Mindent visszavonok, amit mondtam. Totálisan normális, hogy a magafajta pasik ilyen csajokat kapjanak meg, mint amilyen te vagy.

– Hogy a fenébe érted azt, hogy *mint amilyen én vagyok?* – kérdezem.

– Most tényleg fejtsem ki?

Bólintok, összefont karral, némán várok.

– Tudod, olyan csajokat… akik maguk a megtestesült

szexualitás – mondja.

– A megtestesült szexualitás? – ismétlem. Sok mindent mondtak már rám, de ezt még soha. – Ez meg mit jelentsen?

Óvatos pillantása a fejem felett köröz, mintha megpróbálná összeszedni a gondolatait, keresné a megfelelő szavakat, amelyek kimentik abból a csapdából, amibe saját hibájából sétált bele.

– Szerinted szexi vagyok – mondom ki helyette, mivel Sutter láthatóan küzd magával. Farkasszemet nézünk. – De peched van: inkább szavazok egy ráncos pöcsre, mint bármire, amit te felkínálhatsz.

Állkapcsa megfeszül, majd végül elvigyorodik, és válasz előtt végigsimít az alsó ajkán.

– Cica, irtó mázlista lennél.

A szememet forgatom.

– Tedd meg azt a szívességet, hogy nem hívsz így többé!

Sutter ajka megrándul. Élvezi, hogy bosszant.

– *Na mindegy.* Nehéz lenyelni az elutasítást – mondom. – De hadd lássalak el egy bölcs tanáccsal: könnyebben fogadod el, ha meggyőzöd magad, hogy soha nem is vágytál rá. És ezt nyugodtan elhiheted nekem.

Otthagyom az előszobában, becsapom a szobám ajtaját és be is zárom; ellenőrzöm, hogy a gömbkilincs nem törött-e, és Sutter nem fog-e három és fél másodperc múlva berontani hozzám.

Egy másodperc és összeszedem magam, miközben végiggondolom tüzes kis szóváltásunkat, majd elveszem a telefonomat a komódról, és remegő kézzel írok egy üzenetet

Nicknek.

ÉN:Az adósom vagy.

NICK:???

ÉN:A lakótársad.

NICK: Minden rendben van?

ÉN:Nincs.

NICK:Mel… mi történt?

ÉN:Ez a srác ellenszenves. Arrogáns. Udvariatlan. Dacos. Tiszteletlen. Önhitt. Folytassam még? Mert tudnám. Simán tudnám folytatni.

NICK: Sutter?

ÉN:Igen! Ki más?

NICK:Pedig nem ilyen szokott lenni…

Nick nem szokta játszani a hülyét, én pedig nem akarom elhinni, hogy ilyen helyzetbe hozott volna, ha tudja, hogy így alakulnak majd a dolgok. De most semmit nem értek.

NICK:Szeretnéd, hogy beszéljek vele?

Nagy levegőt veszek, majd gyorsan válaszolok.

ÉN:Nem. Bocs. Csak muszáj volt kidühöngeni magam. De majd kitalálok valamit.

Megígértem Nicknek, hogy megteszem ezt a kedvéért. Valahogy muszáj lesz kitalálnom, hogyan tudunk normálisan egymás mellett élni.

NICK:Bántott téged? Történt valami?

ÉN:Nem.

Félreteszem a telefonomat és kezembe temetem az arcomat; eltűnődöm, vajon túlreagáltam-e a dolgokat, vajon ez a premenstruációs tünetegyüttes-e, vagy csak különösen

ingerlékeny vagyok azért, mert mostanában egyik meghallgatás után sem hívtak vissza; vajon nem magamnak köszönhetem-e ezt az egészet azért, mert elindítottam ezt a kis háborút… de nem tudom.

NICK:Talán kicsit több időt kéne együtt töltenetek, hogy megismerjétek egymást. Még egy hete sem laktok együtt. Sutter nagyon rendes srác, Mel, hidd el nekem! Nem tudom, mi történhetett. Adj neki még egy esélyt! De ha rosszabbodik a helyzet, szólj, rendben?

ÉN:♥

Felteszem a telómat a töltőre, majd leveszem a pizsamámat, cicanadrágot és felsőt veszek, hogy elmenjek futni és kiszellőztessem a fejem.

Talán később Aerinnek lesz kedve meginni valamit, és akkor neki kipanaszkodhatom magam Sutterről. És Nickről. Nem tudom, Nick melyik bolygón él manapság, de én a legkevésbé nevezném Suttert „rendes srác”-nak.

Elviselhetetlen rohadék? Igen.

Kibírhatatlan seggfej? Naná, hogy igen.

Nagyon rendes srác? Nem.

Nem, nem és nem.

8. fejezet

Sutter

Próbálom az ESPN-en nézni a sporthíradót, de közben folyamatosan valami fura hangot hallok… fém kattogását és aztán magas hangú ugatást.

Egy pillanattal később eszembe jut, hogy Melrose-nek van egy kutyája. Ritkán látom a kicsikét. Olyan, mintha folyton bezárva tartaná, mintha nem bízna meg bennem vagy ilyesmi.

Ki tudja.

Felhangosítom a tévét, mert biztos vagyok benne, hogy Melrose azonnal a kutya segítségére siet, de eltelik néhány perc.

És még néhány.

És a kutya még mindig folytatja; egyre jobban bevadul.

Leveszem a hangot és átkiabálok:

– Melrose… a kutyád…

Semmi válasz.

Felállok, felsietek az emeletre, és bekopogok az ajtaján. A kutya pár percre abbahagyja a csörömpölést, majd rögtön újrakezdi.

– Melrose? – Ismét kopogok.

Biztosan elment valahova, amíg én zuhanyoztam.

Általában nem törnék be a szobájába csak úgy, de azt érzem, jobb, ha megnézem, mi van a kutyájával, mert valami baja lehet.

Ellépkedek a komódja mellett és megpillantok egy rakás sárga cetlit, mellette egy lila zselés filctollat.
A tükör melletti parfümösüveg-gyűjtemény megmagyarázza a szobából folyamatosan áradó csajos illatot; a komód közepén ezüst és rózsaarany színben pompázó fényes, szépen elrendezett sminkesdobozok sorakoznak. A sarokban egy szék van, a háttámláján láthatóan drága ruhák sorakoznak, és nem kevesebb mint hét pár magas sarkú cipő helyezkedik el katonás rendben, egymás mellett a falnál, a szekrény tövében.

Ha Nick most látná a szobáját…

A kutya – dundi kis mopsz – feláll a hátsó lábaira, és mellső mancsával kaparássza a kennel ajtaját. Vizestálja felborítva, amitől nedves a mancsa.

A retesz után nyúlok, kiengedem, a kutya pedig az ajtó felé rohan, ahol is megfordul, hogy ellenőrizze: követem-e. Onnan lemegy a lépcsőn, és a hátsó ajtó felé igyekszik. Nem beszélek ugyan „kutyanyelven”, mégis elég biztos vagyok abban, hogy pisilnie kell.

– Ki kell menned? – kérdezem.

Ugrálni és csaholni kezd, majd körbe-körbe forog, miközben arra vár, hogy kinyissam a tolóajtót. Egy másodperccel később kivágtat a kocsifeljáróra, átrohan a verandán egészen a legközelebbi fáig, ahol még arra sem pazarolja az idejét, hogy felemelje az egyik lábát.

Amikor végzett, körbeszimatol az udvarban, megnéz néhány bokrot és földön heverő ágat, majd visszajön.

Vissza kéne terelnem a kenneljébe, mielőtt Melrose hazajön. Nem akarom, hogy leharapják a fejemet – már megint. Napi

egynél többet nem tudok elviselni.

Mindketten visszamegyünk az emeletre, és a kutya némi vonakodással tér vissza a kennelbe.

Miután bereteszeltem a ketrecet, megfordulok, hogy kimenjek, majd megtorpanok és visszafordulok.

– Erről Melrose-nak nem kell tudnia, jó?

Rázni kezdem a fejem, amikor rádöbbenek, hogy egy kutyához beszélek, majd kimegyek a szobájából és becsukom az ajtót.

Megvolt a napi jócselekedetem.

9. fejezet

Melrose

A múlt heti halom mosnivalóval a karomon odalépek a konyha melletti kis fülkéhez és mindent elhelyezek a lábamnál, majd megvizsgálom a mosógép és a szárítógép állapotát.

Egy pillanattal később már rakom is tele a mosógépet, és amikor benézek a szárítógép kerek ajtaján, látom, hogy tele van Sutter fehér ruháival.

Mivel nincs a közelben kosár, nem tehetek mást, mint hogy kézben cipelek mindent a konyhaasztalig, ahol is megszólal egy kis hang a fejemben és azt mondja: legyek okos és ne hagyjak ott mindent, hogy összegyűrődjön.

Miután jobban megszemlélem, rájövök, hogy Sutter a pólóit szárította meg. Úgy látom, nagyrészt munkapólók. És öt percembe telik mindent szépen két egyforma stósszá összehajtogatni.

A múlt heti állandó összezördüléseink után ezen a héten kerültem őt, és mire én ma reggel felkeltem, ő már rég elment dolgozni.

Azt gondolom, lehet, hogy túlságosan messzire mentem. Ennek a piszkálgatásnak be kell fejeződnie. Egyikünk sem akar így élni a következő hat hónapban. Tudom, hogy én nem akarok. Bolond lenne, ha ezt így akarná folytatni. És őszintén,

nemigen tetszik lényemnek ez az oldala. Inkább szerepnek tűnik, mint bármi másnak.

Felmegyek, szerzek egy tollat és egy sárga cetlit, majd visszamegyek a tiszta ruhákhoz és odaírom: OLAJÁG?, és még egy mosolygós fejet is rajzolok mellé.

Kopognak az ajtón és Murphy ugat, amire felfigyelek, miközben leteszem a cetlit az asztalra. A bejárati ajtóhoz megyek, és meglátom a legjobb barátnőm, Aerin alakját.

– Nem voltam biztos benne, hogy jössz-e, vagy sem – mondom, amikor köszönök neki. – Azt hittem, talán lemondod.

Aerin lekapja hatalmas napszemüvegét, és bosszúságot színlel. Talán ő a legmegbízhatóbb, legfüggőbb, leginkább kényszerbeteg és legszavahihetőbb ember, aki valaha élt a földön.

– Szóval Nick egész évben itt lakott? – kérdezi és körülnéz. Karja mereven és egyenesen lóg a teste mellett, mintha azt várná, hogy bármelyik pillanatban porcicák és használt bugyik bukkannak elő a semmiből.

– Tisztaság van – mondom. – Sutter meglepő módon nem trehány.

– Miért „meglepő módon”?

Felhúzom a vállamat.

– Nem tudom. De azt gondoltam, hogy az, aki Nick lakótársa, talán olyan, mint Nick. Hasonló a hasonlónak örül.

Aerin leveszi hegyes orrú balerinacipőjét és gondosan elhelyezi a bejárati ajtó melletti szőnyeg sarkán, majd bemegy a nappaliba, és leül a kanapéra.

Én a székbe ülök és hagyom, hogy Murphy befurakodjon

mellém.

– Na, jobban állnak a dolgok? – kérdezi Aerin. – Közted és Sutter között?

A múlt hétvégén megittunk egy italt a Bleu Ceruleanban Brentwoodban, és Aerin a szokásos figyelmességével hallgatott végig, míg bosszúságom citromosvodka-ízű zuhatagként ömlött rá.

– A hétvégén nem is beszéltünk – mondom. – Sokszor nem volt itthon. Én meg elfoglalt voltam.

– Furi.

– Nem furi – mondom. – Csak érdekes. Az előbb összehajtogattam a tiszta ruháit.

Aerinnek leesik az álla.

– És mégis miért?

Felnevetek.

– Talán azért, mert hajlandó vagyok kipróbálni, hogy kedves lesz-e hozzám, ha én elkezdek kedves lenni hozzá? Nem tudom. Hacsak tényleg nem annyira idióta és én tényleg nem vagyok annyira naiv.

Aerin fel-le vonogatja a vállát, miközben elmereng az elméletemen.

– Azt hiszem, egy próbát megér. De mi van, ha ezek után is seggfej lesz?

Kiváló kérdés.

Vállat vonok.

– Fogalmam sincs.

– Nick az adósod – mondja –, és te túlságosan is kedves vagy!

Felhúzom a térdemet a mellkasomig, és elhelyezkedem a

széken.

– Ha megkérnél, én is megtenném érted.

– Soha nem kérnélek arra, hogy vedd át az albérletemet, sem pedig arra, hogy lakj együtt a seggfej lakótársammal. – Aerin félrehajtott fejjel keresztbe teszi
a lábát.

Felnevetek.

– Tudom, hogy nem.

Aerin egy pillanatig hallgat. Túlságosan is sokáig. De a szeme beszél, mintha valamit el akarna mondani, de nem tudná, hogyan.

– Mi az? – kérdezem.

Ajka egy pillanatra szétnyílik, majd elmosolyodik.

– Csak… tudom, hogy miért csinálod.

– Aerin.

– Ismerlek – folytatja. – Azt gondolod, hogy ha megteszed neki ezt a hatalmas szívességet, akkor majd…

Felemelt kézzel leállítom.

– Tudom, hogy tudod, hogy gyerekkorunk óta tetszik nekem, de hidd el, ennek az albérletdolognak ehhez semmi köze nincs. Nem vagyok olyan ostoba, hogy azt gondoljam, attól, hogy szívességet teszek neki, belém fog szeretni. Ez baromság. Azért csinálom, mert Nick megkért rá. Mert szüksége volt rám. Ennyi.

– Ígérd meg nekem, hogy ha a dolgok balul ütnek ki Sutterrel, összecsomagolsz és eljössz!

– Aerin. – Félrehajtom a fejem és jól kihangsúlyozom a nevét. – Ennél jobban ismersz.

Aerin visszahúzza a lábát, felém hajol, a térdére könyököl és

összefonja a kezét. Igyekszem nem felnevetni, mert egy munkaügyesre emlékeztet, aki szigorúan elbeszélget az akaratos alkalmazottal.

– Miattam nem kell aggódnod – biztosítom. – Hidd el, nehéz helyzetben is erős maradok!

10. fejezet

Sutter

Egy szőke hajszálat találok a zuhanyozó falán, amikor este lezuhanyozom, és egy pillanatra a múltban találom magam. Az exem – az, akinek saját szavai szerint „organikus vaginája” van – feltörekvő színésznő volt.

Szintén szőke.

Színésznőből errefelé annyi van, mint égen a csillag, és én általában kerülöm őket, mint a pestist, de mi akkor ismerkedtünk meg, amikor pár lámpát szereltem be a lakásába. Élénkzöld, agyagos pakolás volt az arcán, és lyukat beszélt a hasamba, és azt gondoltam, hogy eléggé jó fej. Nem szólva arról, hogy láthatóan nem érdekelte, ki mit gondol róla – errefelé ez is ritkaság.

Csábos volt és szókimondó, sűrű, sötétszőke hajjal, szeplőkkel az orra körül és a nevetése, na, az ragadós volt. Holliday – igen, ez a valódi neve – fantasztikus lány volt.

De egy idő után rájöttem, hogy számára minden csak színjáték. Úgy váltogatta a személyiségeket, mint más az alsóneműjét. Az egyik percben még sportmániás volt, aki napközben is edzéscuccot hord, napkeltekor jógázik és matchateás kókusztejjel megbolondított lattét iszik. A következő pillanatban viszont a PETA-val együtt vonult fel

tiltakozni, és minden tejterméket kihajított a hűtőjéből, és a szekrényéből is kivágott minden bőrből készült holmit.

Amikor elkezdett irtó elegánsan öltözködni és egyre kevesebbet lógott rajtam, rádöbbentem, hogy egy másik fázis kezdődik nála – az engem leépítő fázis.

Még soha nem szerettem senkit, de elég közel jártam ahhoz, hogy Hollidayt szeressem.

Ő azonban figyelmeztetés nélkül továbblépett, mégpedig idős, pénzes pasasok irányába, akik elhalmozták olyan ajándékokkal, amelyeket én soha nem engedhettem volna meg magamnak és olyan helyekre vitték el, ahová nekem soha nem volt elég pénzem betenni a lábamat. Olyan seggfejek irányába, mint amilyen az, aki a frissen kiglancolt import kocsijával a lakás elé gördült, hogy elvigye Melrose-t.

Pokolian fájt, amikor Hollidayt elvesztettem, de szeretem azt gondolni, hogy jobb emberként kerültem ki az egészből – olyan emberként, aki soha többé nem hajlandó belekeveredni holmi ostoba „érzelmi” ügyekbe.

De mostanában olyan, mintha próbára tennének…

Ez az új csaj el tudja érni, hogy szarul érezzem magam.

Felbosszant.

Feldühít.

Felizgat…

Hogy lehetséges, hogy azt a lányt, aki az agyamra megy, képtelen vagyok kiverni a fejemből – ez a világegyetem kegyetlen tréfája. Hatalmas „kapd be” azon fogadalmamnak, miszerint soha többé nem szeretek bele egy nőbe se.

Mert abból semmi jó nem származhat.

Legalábbis tapasztalatom szerint.

Mindegy, én csak némi nyugalomra vágyom, egy kis békére, de folyamatosan Melrose-ra gondolok.

A minap rajtakaptam magam, hogy felnevetek, amikor eszembe jut, milyen képet vágott, amikor rájött, hogy sikeresen faszblokkolt Meegannél. Felismertem azt az ismerős villanást, azt a csípős mosolyt – mert én ugyanilyen arcot vágtam azon az estén, amikor elzavartam a randipartnerét.

Elégedettség.

Érdekérvényesítés.

Önelégültség.

Szó szerint méltó ellenfélre találtam – aki kiköpött másom, csak bizonyos helyeken gömbölyű, és szép arca van… és nem is lehetne bosszantóbb… vagy szexibb.

Ma reggel a melóban rádöbbentem, hogy elképzelem a nagyon is meztelen Melrose-t és még jó pár dolgot, és minden egy váratlan csókkal kezdődik… és majdnem egy tizenkettes vezetéket tettem be a nyolcas helyett, ami drága hiba lett volna.

Nem engedhetem meg, hogy kibillentsen a nyugalmamból.

Nem engedhetem meg, hogy ostobán álmodozzam, miközben van egy vállalkozásom, és több millió dolláros házakban építem ki a vezetékrendszert.

Az utóbbi néhány napban azon tűnődtem, milyen lenne lefeküdni Melrose-zal, de ez szerintem amúgy sem fog megtörténni, és most muszáj lesz teljes mértékben kiűznöm őt a testemből.

Fogom a telefonomat és üzenek egy Tiffanie nevű lánynak, aki mindig „egy telefonhívásra” van, ha szükségem van rá.

Szinte azonnal válaszol egy rakás emotikon és nagybetűs IGEN kíséretében, én pedig beállok a zuhany alá. Szégyenkezés nélkül úgy döntök, hogy ma este behunyom majd a szemem, és úgy teszek, mintha Tiff Melrose lenne, mert ennél közelebbi kontaktust úgysem engedélyezek magamnak vele… és ezzel a megoldással teljesen kibékülök.

Miután elkészülök, lemegyek a földszintre egy hideg sörért, de a lakás sötét. A konyhában az asztalon egy rakás összehajtogatott póló van. Az én pólóim.

Miért hajtogatta össze őket? Ez valami beteges módszer arra, hogy papás-mamást játsszon?

Aztán meglátom a sárga cetlit.

OLAJÁG? – firkantotta oda nőies írással, lila tintával.

Kipillantok a kocsifeljáró felé, és meglátom, hogy Melrose kocsija ugyanott áll, ahol volt, amikor hazajöttem, de a ház néma. Egyetlen padlólap sem nyikorog, egyetlen lépést sem hallok, még az istenverte musicalkornyikálást sem.

Biztos azalatt ment el, amíg zuhanyoztam, úgyhogy majd akkor köszönöm meg neki, amikor újra találkozunk. Azt hiszem. Mondjuk, szerintem nem adta fel, hogy piszkáljon. Lehet, hogy az egész csapda.

Ügyes ez a csaj.

Ravasz.

Ezt onnan tudom, mert igaz a régi mondás: zsák a foltját.

Bemegyek a konyhába, kiveszek egy jéghideg Rolling Rockot, leülök a nappaliban és élvezem az egyedüllétet, amíg Tiff pár óra múlva megérkezik. Zuhanyozás közben rájöttem, hogy miért nem tudom kiverni Melrose-t a fejemből: azért, mert már jó pár

hete nem feküdtem le senkivel.

Felgyülemlett bennem.

Nem *Melrose* az oka. Hanem a hormonok. Vagy valami hasonló baromság.

A magyarázattól egyelőre jobban vagyok, úgy érzem, hogy talán nem őrültem meg teljesen, és kezdtem el vonzódni valami ellenszenves szőkéhez, aki elátkozza a napot is, amikor megszülettem.

És ha nem így van? Ha tévedek és mindez nem igaz?

Akkor baszhatom, mármint nem szó szerint, és nem Melrose-t.

11. fejezet

Melrose

– Ma este nem tudok másra nézni, csak rád. – Robert McCauley átnyúl az asztalon, Rolex órája megcsillan a gyertyafényben, miközben kezét az enyémre teszi. Telefonja pittyen egyet, de nem törődik vele. – Káprázatos vagy! Egyszerűen ragyogsz!

– Köszönöm. – Megérintem a bal fülemben himbálózó hatalmas gyémánt fülbevalót, és bájosan elmosolyodom.

Szerencsére el tudtam érni Robertet a múlt héten, bocsánatot kértem amiatt, amit a füvező lakótársam mondott neki, és meggyőztem, hogy még mindig szeretném a randinkat. Először habozott – ami arra enged következtetni, hogy több van a dolog mögött, mint amennyit bármelyikük is elmond –, de én ragaszkodtam hozzá, hogy próbáljuk meg újra, és Robert végül belement.

Ma este, míg Sutter a szokásos munka utáni zuhany alatt állt, összepakoltam a cipőmet, a ruhámat és a sminkcuccaimat, hívtam egy Ubert; elmentem a nagyi házához, hogy ott készüljek el. Nem kockáztathattam, hogy Sutter még egyszer meghiúsítsa a terveimet.

Robert telefonja másodszor is megszólal; szája most keskeny vonallá változik, és lassan kifújja a levegőt az orrán át.

– Bocsáss meg, Melrose. Muszáj felvennem.

Kimenti magát, és magamra hagy a romantikus, kétszemélyes vacsoraasztalnál, majd eltűnik egy beltéri fákkal díszített folyosón, amely a mosdók felé vezet. Általában megsértődnék amiatt, hogy egy férfi a randink kellős közepén telefonhívást fogad, de Robert elég fontos ember ebben a városban. Sikeres ember. Rendkívül sikeres. Emberek megélhetése és karrierje függ tőle. Önző bolond lennék, ha magamra venném a dolgot.

A boromért nyúlok, és épp kiiszom az utolsó kortyot, amikor Robert visszatér. Miközben a székéhez lép, végigsimít a vállamon.

– Elnézésedet kérem – mondja.

– Egyáltalán semmi gond. – Üres fagylaltos kehelyemet tiszta desszertes tányérom elé helyezem. – Hidd el, megértem.

Robert átnyúl az asztalon és keze lefedi az ujjaimat.

– Pontosan ezt imádom benned!

Amikor a pincér megjelenik a számlával, Robert azonnal fekete Amex kártyájáért nyúl. Csak találgatni tudom, mekkora számlát hozhattunk össze ma este – többfogásos vacsora volt, és egy üveg olyan bor, amelynek az ára egy átlagember havi fizetése.

– Reggel azonnal telefonálni fogok az érdekedben! – mondja és hunyorít szürke szemével. – Guillermo de Torónak van egy munkája, amire te *maga lennél a tökély*. Libabőrös leszek, ha csak rágondolok!

Szétárad bennem az izgalom.

Robertnek fogalma sincs róla, milyen régóta várom ezeket a szavakat… ez több mint karrierkitérő… ez igazolása annak, hogy tehetséges vagyok, hogy megvan bennem az a bizonyos valami,

és valaki, aki már mindent látott… ezt meglátta bennem.

Visszaigazolás. Ez pontosan az.

Édes, édes visszaigazolás!

Bárki, aki elég időt töltött már el ebben a szakmában, tudja, milyen ritka az ilyen felkérés egy ilyen embertől.

Robert elővesz egy halványszürke tollat a zakója belső zsebéből, aláfirkantja a számlát, és elindulunk a kocsiszolgálat standja felé. Amíg áthaladunk egy rakás fehér asztalterítő, halvány rózsaszín rózsák és libbenő mécsesek fénye között, Robert le nem veszi a kezét a derekamról.

Amikor megérkezik a Maseratija, megvárja, amíg beszállok, aztán beül a vezetőülésre. Nem igazán vagyok biztos abban, hogy mi következik most. Mozihoz túlságosan elegánsan vagyunk öltözve, és Robert valahogy nem az a bártörzsvendég alkat.

Szeretek arra gondolni, hogy estéit biztosan a hegyek között megbúvó csendes kúriájában tölti, dzsesszmuzsikát hallgat vagy klasszikus filmeket néz, talán telefonbeszélgetéseket folytat olyan emberekkel, akik meghatározók ebben a szakmában; vagy vendégül látja néhány zseniális barátját, akikkel megálmodják a következő munkájukat.

Robert kikanyarodik a forgalomba, vált, majd ismét vált, ahogy átszáguldunk Los Angeles pálmafák szegélyezte, szépen kivilágított, csillagfényes belvárosának utcáin. A mai este valami megmagyarázhatatlan módon varázslatosnak tűnik, szinte nem e világinak – mintha mindennek pontosan így kellett volna történnie.

– Jártál már a Chateau Marmontban? – kérdezi; egyik karját a

kormányon nyugtatja, miközben átfurakodik két Range Rover között.

– Egyszer. A nagymamám pár éve ott adott vacsorát.

Kocsija megáll a következő piros lámpánál, ő pedig magabiztos félmosollyal felém pillant.

– Gondoltam, elmehetnénk arra, megihatnánk pár italt. Még nem akarom, hogy véget érjen ez az este!

Mosolygok, miközben szívem repes, de nem úgy, ami azt jelezné, hogy belebolondultam Robertbe. Egyelőre Robert egy nagyon kedves (és nagyon befolyásos) férfi, aki bókokkal halmoz el, rendkívül figyelmes irányomban, és fényes jövővel kecsegtet. Nem vagyok naiv, tudom, hogy csak azt mondja, amit valószínűleg ma este hallani akarok, de nem vagyok hajlandó lelépni addig, amíg ki nem derítem, merrefelé halad ez a dolog.

Van esély rá, hogy Robert egy rohadék.

De ugyanannyi az esélye, hogy őszinte ember.

A város lüktet ma este, színei elektromosak és vibrálnak. Résnyire lehúzom az utasülés melletti ablakot és hagyom, hogy a meleg szél végigcsókolja az arcomat.

– Mondd, szerinted meg lehet unni a… – akarom feltenni a kérdést, de hirtelen kizökkenek a gondolataimból, amikor megérzem Robert tenyerének melegét a bal combomon.

Ez teljesen váratlanul ér.

Robert felém pillant, ujjai lassan felfelé vándorolnak, keze merész lazasággal csúszik be a ruhám alá, miközben a város fényei végigcikáznak az arcán; szinte eltorzítják a vonásait. Különös, hogy csupán egy másodperccel ezelőtt még milyen szépek voltak ezek a fények.

A szívem vadul ver és a gyomrom görcsbe rándul. Megmerevedem, azon agyalok, miként kezeljem
a helyzetet, de úgy érzem, a másodpercek kétszer olyan gyorsabban száguldanak, mint ahogy az agyam működni képes így, hogy a keze a belső combomon van.

– Mit csinálsz? – nyögöm ki nagy nehezen, és pillantásom elvonom az ölemből; Robert összehúzott szemmel néz. Elbűvölő mosolya eltűnt, helyén elszánt vigyor ül.

Elrántom a lábam undorító taperolása elől, de nem sok helyem van. A kocsija belseje szűk és aerodinamikus. Nem túl sok hely van köztünk.

– Ugyan már! – Nem érdekli, hogy elhúzódom előle, hogy világossá teszem, hogy nem tetszik a dolog. Keze mélyebbre csúszik a combom közé, de körmömet belemélyesztem a karjába, eltolom magamtól, és szorosan összezárom a lábamat.

A szemem ég, mielőtt kicsordulnának a könnyeim, de pislogva visszatartom őket. Nem akarom megadni neki azt az örömet, hogy tudja: felzaklatott. Az azt sugallaná, hogy valamiféle hatalma van fölöttem, és ez felizgatja az ilyen rohadékokat.

Robert ismét átnyúl a műszerfalon, de most elütöm a kezét.

– Ki akarok szállni! Engedj ki! – Az ajtónyitó után nyúlok, de a kocsi halad; az ajtó zárva van.

Robert kocsija megáll a következő lámpánál – majdnem belemegy egy piros BMW-be. A biztonsági öv megfeszül a mellkasomon, és ismét a kilincset keresgélem. A környezetünket kémlelem, azon tűnődve, mi történne, ha kiugranék a kocsiból, de a járda elég messze van a háromsávos, kocsikkal teli úttól és meglehetősen nehéz dolgom lenne.

– Őrületesen gyönyörű vagy! – A kezemért nyúl, elveszi az ölemből és ujjait összefonja az én ujjaimmal. – Attól a pillanattól kezdve kívánlak, hogy megláttalak, Melrose!

Attól, ahogyan a nevemet kimondja, keserű ízt érzek a torkomban.

– Mondtam neked! – mondja Robert és közben néz. Valahányszor rám pillant, egyre olcsóbbnak érzem magam. – Egész este le sem tudtam venni rólad a szemem! Igazi műremek vagy, Melrose, és sikeres leszel! De *többet* akarok látni belőled!

Áthúzza a kezemet a központi műszerfalon és öltönynadrágja külső részére helyezi, végighúzza merev farkán. A vastag dudort fedő érdes anyag tapintását soha életemben nem fogom elfelejteni.

Nem vagyok egy erőszakos alkat, de ez alkalommal…

Nem habozom. Hanem megszorítom. Erősen.

Az undorító duzzanat betölti a tenyeremet, én pedig teljes erőmből megmarkolom, körömmel, és a vastag öltönyanyag ellenére a lehető legjobban megszorongatom.

Robert félrerántja a kormányt és majdnem nekimegy egy neonsárga Corvette-nek.

– Te kibaszott ribanc!

– Húzódj félre! – Előrefelé bámulok, de a szemem sarkából látom, hogy Robert felnyög és vörös az arca. Ujjai úgy markolják a volánt, hogy a sötétben is látszik: az ujjperceknél kifehéredik a bőre.

Robert felnevet, mintha nem venne komolyan.

– Tessék?

– Húzódj félre! – mondom összeszorított foggal. – Ki akarok

szállni!

Ez nem éppen Los Angeles legjobb környéke, de a sarkon van egy éjjel-nappal nyitva tartó gyógyszertár, és addig ott fogok várni, amíg nem hívok egy Ubert.

– Ne légy nevetséges! – vakkantja Robert. Elérjük a gyógyszertárt, ami aztán eltűnik a távolban, mivel Robert továbbhajt. – Csak meg akartam mutatni neked, hogy milyen szexi vagy. Ez jó dolog! Nem kell így érzékenykedni!

– Érzékenykedni? – Leesik az állam. – A ruhám alá akartál nyúlni, aztán pedig kényszerítettél, hogy megérintsem a farkadat! Engedj ki, Robert! *Most!*

Szája vékony vonallá változik, és kifújja a levegőt, majd belenéz a visszapillantó tükörbe, és közelebb húzódik az út jobb oldalához.

Már elég sok idősebb pasival randiztam, de egyik sem volt ilyen arrogáns, mint ez a seggfej. Sejthettem volna, hogy a sok bók mögött ez van. De elkábított a remény, amivel kecsegtetett; úgy csüngtem minden szaván, mint egy kis hülye.

Utálom, *utálom,* hogy Sutternek igaza volt Roberttel kapcsolatban!

– Tudod, hogy mennek ezek a dolgok, ugye? – kérdezi, amikor megáll egy ír kocsma parkolójában. – Elég régóta vagy a szakmában.

– Soha senkivel nem feküdtem le szerepért!

– Talán még nem… de egy napon majd fogsz! – Arca eltorzul, homloka olyan ráncos, mintha egy vízbe fúlt patkányt nézegetne, nem pedig egy húszéves, testhez tapadó fekete ruhás, szőke lányt. – Megváltoztathattam volna az életedet,

szivi…

A szememet forgatom a durva leereszkedés és színtiszta arrogancia hallatán, ami egyértelműen nem volt fellelhető korábban a hangjában.

– A jó hír az, hogy van még a fajtádból elég! – mondja Robert és kifújja a levegőt. Kinyitja az ajtót, én pedig a kilincsért nyúlok, kiszállok és megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor lábam a betont érinti – úgy érzem magam, mint aki végre partot ért.

Becsapom a kocsiajtót, hónom alá veszem a kistáskámat és olyan gyorsan lépkedek a kocsma felé, amennyire csak tudok, majd belevetem magam a benti tömeg sötétjébe. Valami őrült oknál fogva úgy érzem, itt bent nagyobb biztonságban vagyok, pedig idegenek vesznek körül. Olyan a tömeg, mint egy védőfal, elhatárol attól, ami az imént történt. Robert úgysem jönne ide utánam, nem is tudna; be nem lépne egy ilyen helyre. A Robert-féle pasik be nem teszik olyan helyre a lábukat, ahol ragacsos a padló és állott cigarettafüst üli meg a levegőt.

Keresek egy sarkot és pár másodperc alatt összeszedem magam. Kiveszem a táskámból a mobilomat és remegő ujjakkal rendelek magamnak egy taxit, miközben az agyam megpróbálja kitörölni az utolsó tíz percet az életemből.

* * *

A ház sötét, amikor megérkezünk, de Sutter kocsija odakint áll. Meglep, hogy szombat este nem a városban bulizik vagy nem pár haverját látja vendégül, mint a múltkor, de megkönnyebbülök.

Senkivel nem akarok találkozni – és nem akarom, hogy bárki

is meglássa, hogy az arcomra van írva a szégyen. Megalázó, hogy egyetlen éjszaka alatt sikerült hatalmasat hibáznom, olyat tennem, amit nem kellett volna, miközben az önbecsülésem csorbát szenvedett.

Fogom a kulcsomat, felmegyek a repedezett feljárón egészen a bejárati ajtóig. A nappali ablakából látszik a tévé villódzó fénye, ami azt súgja, hogy abban a pillanatban találkozni fogok Sutterrel, amint belépek. Azonban ha szerencsém van, a ház elég sötét lesz ahhoz, hogy nem veszi észre, hogy nézek ki, és nem kérdezi meg, hogy miért festek úgy, mint aki egy órája próbálja visszafojtani a sírást.

Megnézem az ajtót, látom, hogy nincs zárva, így visszacsúsztatom a kulcsomat a táskámba és bemegyek. Amint belépek, lerúgom a magas sarkúmat, majd lehajolok, hogy felvegyem. Amikor kiegyenesedem, a nappali felé pillantok, és majdnem félrenyelek, amikor egy félmeztelen lányt látok tekeregni Sutter ölében – Sutter keze a lány hajába túr, és a lány nekinyomja a mellét.

A lány megpróbálja lesmárolni, mert még nem tudja, hogy már nincsenek kettesben, de Sutter egyenesen rám néz.

Az eszem azt súgja, hogy azonnal tűnjek el, de a lábam nem hajlandó engedelmeskedni.

A lány, aki Sutter ölében ül, két kezébe fogja Sutter arcát és felkuncog, mielőtt valamit belesuttogna a fülébe, de Sutter pillantása pont rám szegeződik – mintha tanulmányozna. Mereven. Jegesen.

– Ó, Jézusom! – sikolt fel a lány, amikor követi Sutter pillantását és meglát a bejárati ajtóban.

– Öööö… elnézést kérek! – Eltakarom a szememet, hónom alá csapom a cipőmet és a kistáskámat, majd kettesével szedem felfelé a lépcsőfokokat és berohanok a szobámba.

A cuccaimat az ágyra dobom, Murphy kenneljéhez sietek és letérdelek. A kutya megnyalja a kezemet a ketrecajtón keresztül, és én kiengedem. Addig ütögeti mancsával a mellkasomat, amíg fel nem veszem.

Ki nem szarja le a kutyaszőrt? Ezt a ruhát soha többé nem veszem fel.

Bemocskolták. Rossz jel, ahogy az anyám mondaná.

Murphy felnyüszít, mintha ki kellene mennie, de a hátsó udvarba csak a nappalin keresztül lehet kimenni.

– Egy pillanat és kiviszlek, ígérem – mondom neki és kihámozom magamat a ruhából. Ahogy a komód felé megyek a pizsamámért, belepillantok a tükörbe. Vörös arc. Elkenődött szempillaspirál. Püffedt szemhéj a szemem mögötti nyomás miatt.

Így nézek ki, pedig nem is sírtam olyan sokat – nagyrészt visszafojtottam a könnyeimet, a nyolcvan százalékát magamban tartottam. Ez a jó abban, ha valaki színésznő – legtöbbször teljesen ura vagy az érzelmeidnek, de időnként, ha az érzelem elsöprő és valódi és megittál néhány pohár bort… akkor tehetetlen vagy.

Felveszek egy pamut rövidnadrágot és egy fehér ujjatlan felsőt, majd fogom a telefonom, és üzenetet küldök Nicknek.

Kell valaki, aki megnevettet, aki elvonja a figyelmemet arról, ami történt és eszembe juttatja, hogy vannak még jó emberek is a világon.

12. fejezet

Sutter

– Ez ki volt? – kérdezi Tiffanie; liheg, mellkasa le-fel emelkedik és süllyed. Kisimítja kócos haját az arcából.

– A lakótársam – mondom. Kezem kicsusszan a combja közül, és mélyen beszívom tolakodó parfümjének illatát. Azt terveztem, hogy itt nekilátunk a dolognak, majd a karomban felviszem a szobámba és jól megdugom, de Tiff abban a pillanatban rám vetette magát, hogy belépett az ajtón.

Olyan gyorsan történt, és tessék, már nem is áll a farkam.

Egy pillantás Melrose könnyben úszó arcára és lőttek a kis kétszemélyes bulimnak.

A síró nő a gyengém. Ez az egyetlen dolog, amit képtelen vagyok elviselni, az egyetlen, ami arra emlékeztet, hogy igenis van szívem, és képes vagyok érezni, bármennyire azt gondolom is, hogy immunis vagyok az ilyesmire.

Anya akkor lépett le, amikor gimibe jártam, és lélekformáló kamaszéveimet egy autoriter diktátor házában töltöttem, aki esténként a problémáit egy üveg Ten High-jal oldotta meg, amit a Harvester Roadon lévő italboltban vett, és bekevert az adott élelmiszerbolt saját márkás kétliteres cseresznyés kólájával.

A mi családunkban nem volt szokás kimutatni az érzelmeket.

Nem jutottál be a csapatba? Na és? Ne legyél már ilyen

bőgőmasina! Keress magadnak másik sportot.

Kirakott a csajod? Rohadjon meg! A nőkkel úgyis mindig csak a baj van.

Nálunk ismeretlen volt az együttérzés fogalma, az, hogy elismerőn vagy bátorítón hátba veregessük egymást, vagy szavakkal biztassuk; úgy nőttem fel, hogy azt hittem, mindez így normális; hogy a férfiak úgy vannak összerakva, hogy semmilyen érzelemre nem képesek. Amikor beléptem a húszas éveimbe és egy sorozat kudarcos párkapcsolat volt már a hátam mögött, akkor derült ki számomra, hogy nem normális, ha valaki olyan érzéketlen, mint a kőszikla.

Azt is megtanultam, hogy fogalmam sem volt arról, mit csináljak, mit gondoljak vagy mondjak akkor, amikor valaki láthatóan zaklatott… de nem dőlhetek hátra úgy, hogy nem teszek semmit.

Képtelen vagyok kefélni Tiffanie-val ma este úgy, hogy Melrose odafent sírdogál.

– Sutter. – Tiff végigszánt körmeivel a hajamon, cicijét nekem nyomja, majd orrát a fülembe dugja.

Kezem megáll a csípőjén, és nagy levegőt veszek.

– Ne haragudj.

Tiff felül, félredönti a fejét és engem bámul.

– Ne haragudjak? Mégis miről beszélsz?

Ránézek puha, szétterülő cicijére és… nem érzek semmit. Felőlem akár minden szexualitást nélkülöző grépfrútok is lehetnének. Folyamatosan Melrose duzzadt, maszatos arcát látom magam előtt, úgy, ahogy belépett, és csak az összeszoruló mellkasomra tudok gondolni, ami akkor jelez, ha baj van.

– Haza kell menned. – Balra nyúlok, felemelem a felsőjét és a melltartóját, és átadom neki, majd letolom az ölemből.

– Ez most komoly? – kérdezi.

– Igen. – Felhúzom a farmerom, és a lépcső felé pillantok. Fel kell mennem megnézni, hogy van Melrose, de fogalmam sincs, hogy egyáltalán mit is mondjak neki.

Még barátok sem vagyunk, és amióta megérkezett, nem tett mást, csak halálra idegesített, de valami arra kényszerít, hogy felmenjek hozzá.

– Valamit rosszul csináltam? – kérdezi Tiff, miközben összekapcsolja a melltartóját.

– Nem.

Átráncigálja a felsőjét a haján, majd elrendezi fürtjeit a vállán.

– Akkor nem értem…

– Már… már nincs kedvem hozzá. – Elveszem a táskáját az egyik szék támlájáról és odaadom neki, majd a bejárati ajtóhoz kísérem. – Ne haragudj. Esetleg valamikor máskor?

– Egy Bumble-randit mondtam le ma este, hogy idejöjjek! – Belelép a magas sarkú cipőjébe; összeszorított foga között szűri a szavakat, miközben a lépcsőt kémleli. – Ne hívj! Ne is üzenj! És baszódj meg!

Ezzel felrántja az ajtómat, és bevágja maga mögött; én pedig kimegyek a konyhába sörért.

Ahogy a dolgok állnak, Melrose-ra is ráfér pár sör, és ha félreteszem a bunkóságomat, akkor rám is.

Egy pillanattal később ott állok Melrose ajtaja előtt, két gyöngyöző sörösüveggel a hónom alatt. Bekopogok.

– Tűnj el, Sutter! – szól ki Melrose mérgesen.

Ismét kopogok.

– Menj el! – mondja.

A harmadik kopogással biztos sikerrel járok. Vagy maximum a negyedikkel. Ma este nem megyek sehová.

Pár másodperccel később egy nehéz rántással kitárul az ajtó, és Melrose arca megenyhül, amikor meglátja a kezemben az italokat.

– Ez meg mi? – kérdezi.

– Úgy látom, kemény estéd volt. – Átadom neki
a sörét, de nem fogadja el rögtön.

Fáradt pillantása megáll kinyújtott kezemen.

– Miért vagy ilyen kedves hozzám?

– Te is kiakadsz tőle, mi?

Sikerült kicsikarnom belőle egy halvány mosolyt. Azt hiszem. De mielőtt megbizonyosodhatnék róla,
a mosoly eltűnik.

Végül elfogadja nagylelkű ajándékomat, majd felvont szemöldökkel nagyot kortyol belőle.

– Asszem nem.

– Akarsz beszélni róla? – kérdezem, és a nyakszirtemre teszem a kezemet. Az ilyesmiben elég béna vagyok, és nem szeretek csak a beszélgetés kedvéért beszélgetni, de legalább idáig már eljutottam.

– A barátnőd elment? – Mintha meg sem hallotta volna a kérdésemet.

– Csak az ismerősöm. És igen. Hazaküldtem.

– Tényleg? – Hitetlenkedve ráncolja a homlokát.

Bólintok. És én magam sem hiszem el. Soha nem tettem takarékra a szexet csak azért, hogy megvigasztaljak egy síró csajt.

– Ki kell engednem Murphyt. – Melrose felkapja a ráncos kis szörnyeteget, és lesiet a földszintre, átvág a nappalin és a konyhán, hogy kimenjen a hátsó udvarba.

Utána megyek, kilépek a verandára és becsukom magam mögött az ajtót. Murphy elsiet, eltűnik valahol a sötét udvarban, és Melrose leül az egyik lépcsőfokra. A holdfény glóriát von bronzbarna bőre és selymes haja köré; szinte ragyog az egész lány.

– Szóval… akkor jól vagy? – kérdezem és elkezdem tépkedni a söröm címkéjét. Eszembe jut, hogy még mindig nem köszöntem meg neki, hogy összehajtogatta a pólóimat a múltkor, de ez most nem tűnik a megfelelő alkalomnak.

– Nem vagy köteles ezt csinálni – mondja.

– Mit?

– Sajnálni engem – mondja. Megfordul és felpillant. – Nincs szükségem a szánalmadra.

– Nem sajnállak. Azt sem tudom, mi történt – mondom. – De a ruhádból ítélve, amiben hazajöttél… azt hiszem, valami szemét alakról lehet szó.

– Igazad volt, Sutter. – Elkezdi tépkedni a sörösüveg címkéjét. – Ma este randiztam Robert McCauley-vel.

A mellkasom összeszorul. Sejtem, hova fogunk kilyukadni.

– Egy emlékezetes estéből pontosan olyan hollywoodi közhelyet csinált, mint amilyet a tavalyi szalagcímekből lehetne

összerakni. – Felhúzza a térdét
a mellkasáig és átkarolja. – Évek óta próbálok befutni, évek óta randizom, de még soha nem éreztem magam ilyen olcsónak és ennyire kihasználtnak!

Leülök mellé a lépcsőre és megérzem finom parfümjét; mintha a szellő fújná felém. Ez más illat, mint amit a költözés napján viselt. Könnyed és finom, szinte igénytelen. Mandarin, barack vagy valami hasonló izé.

Melrose nagyot kortyol, festett körmeivel dobol
a zöld üvegen és úgy pislog, mintha elveszett volna gondolataiban.

– Miféle pasi gondolja azt, hogy ha arra kényszerít, hogy megfogd az álló farkát, az jó előjáték a szexhez? – kérdezi Melrose. – Ettől kéne felizgulnom? Hogy megragadja a kezemet és arra kényszerít, hogy megérintsem?

– Bántott? – Lepillantok a csuklójára, de túlságosan sötét van idekint ahhoz, hogy lássam, van-e rajta valami nyom.

– Nem, fizikailag nem – mondja. – Kicsit zaklatott voltam utána. – Melrose felemeli az egyik kezét, ami még mindig remeg. – Azt hiszem, még mindig az vagyok.

– Ezt jelentened kell a rendőrségen. – Mellkasom összeszorul, és rádöbbenek, hogy eddig visszafojtottam a levegőt. Meg tudnám ölni a fickót. Kurvára meg tudnám ölni.

Egy töredékmásodpercre elképzelem, ahogy nekicsapom a dagadt disznót a Ferrarija hátsó részének.

Melrose a fejét rázza.

– Szeretném elfelejteni, hogy megtörtént.

Félreteszem az üvegemet, és a fejemet ingatom.

– Biztos vagyok benne, hogy nem te vagy az egyetlen. Gondolom, a fickó már egy tucat lánnyal megtette ugyanezt. És valószínűleg azért folytatja, mert eddig bevált neki. Örülök, hogy tévedtél és ellenálltál neki, de nem hagyhatod, hogy ezt megússza!

– És mit tenne a rendőrség? – kérdi Melrose. – Az én szavam áll az övével szemen. Valószínűleg azt fogják gondolni, hogy az egészet csak kitaláltam.

– Ki a faszt érdekel, hogy mit gondolnak? Ezt jelenteni kell!

Melrose az udvar felé fordul és figyeli, amint Murphy megszagol egy magnóliabokrot.

Felállok és intek neki, hogy csatlakozzon hozzám.

– Gyere! Menjünk! Majd én elviszlek.

Melrose felém fordítja az arcát, és állát a térdére támasztja.

– Miért vagy ilyen kedves hozzám?

– Számít ez?

– Nem. Azt hiszem, nem – mondja Melrose és feláll. – Csak… nem tudom, hogy trollkodsz-e velem, vagy ez valódi.

– Nem trollkodom veled, Melrose. Az ilyen szemétségekkel nem szoktam poénkodni. – Be kell ismernem, kivételesen jó érzés normális hangon beszélni vele. – Néha seggfej vagyok, de nem vagyok szívtelen.

Melrose telt ajka szétnyílik, válaszolni akar, de a telefonja pittyegése megakasztja a gondolatmenetét.

Végighúzza ujjhegyét a kijelzőn, rákattint egy üzenetre. Gyorsan rápillantok: Nick a feladó. Melrose duzzadt szemével végigfut az üzeneten, majd elmosolyodik, és elkezdi írni a gyors választ.

Különös, hogy egyetlen, Nicktől kapott sms ilyen mosolyt tud varázsolni az arcára; talán mindent elfeledtet vele, ami ma este történt.

– Köszönöm szépen. – Melrose a sörére mutat, majd feláll, és a kutyáját szólítja. – És köszi, hogy… feljöttél. Azt hiszem, most elmegyek aludni. Ígérem, hogy reggel első dolgom lesz jelenteni a történteket. De most aludnom kell kicsit. Tiszta fejjel akarok elmenni a rendőrségre.

A telefonja kijelzője megint felvillan, újabb üzenet – valószínűleg ez is Nicktől –, és Melrose a telefonja társaságában bemegy.

Nem vagyok féltékeny típus… és nem is vagyok szerelmes Melrose-ba… de valami átfut rajtam… nem is tudom, mi… ahogy figyelem, amint elmegy.

Leülök, kiiszom a sörömet és elhessegetem az érzést.

– Gyűrd le az érzéseket és az érzelmeket! – mondta egyszer az apám. – Aztán gyűrd le a nőket is. Így sok fájdalomtól kíméled meg magad.

Soha nem kedveltem különösebben a vén rohadékot, és idézhető atyai tanácsaiból meglehetősen kevés volt, de ezt a mondását azóta sem felejtettem el.

És ez a mondás eddig egyszer sem hagyott cserben.

13. fejezet

Melrose

A nagyi vasárnap délután a szokott drámai módon emeli égnek a kezét.

– Rand, az a nyavalyás megszakító folyamatosan kihagy!

Apám leteszi a tabletjét a konyhaasztalra.

– Mondtam már, hogy hívj ki egy villanyszerelőt! Hányszor mész ki a garázsba naponta, hogy átkapcsold a megszakítót?

– Éppen ez az, hogy túl sokszor! – mondja nagyi, és fel-alá jár a konyhában az elkészített ételek között. Leguggol a dupla sütő mellé, amiben cornwalli csirkének kellene sülnie, de amely most élettelen, sötét doboz.

Amikor a szüleim a városban vannak, a vasárnapi ebéd családi hagyomány; nagyi ilyenkor maga főz, mert vasárnapra mindenki másnak szabadnapot ad.

– A lakótársam villanyszerelő – mondom. – Szerintem biztos rá tudna nézni!

– A lakótársad fiú? – kérdezi anyám, Bitsy, elkerekedő szemmel. Felnevetek azon, hogy anyám fiúnak képzeli Suttert, nem pedig deltás, jó kiállású pasinak. – Ezt nem is mondtad!

Megvonom a vállam.

– Azért nem mondtam, mert nem fontos. A srác Nick barátja.

– Azt mondod, villanyszerelő? – kérdezi nagyi.

Bólintok.

– Saját cége van.

Nagyi ívelt szemöldöke a magasba szalad. Amióta ismerem, gyűlöli, hogy munkások járkáljanak ki-be a házába, mert számára maga a pokol heteken át idegenekkel megosztani a személyes terét. Nagyi szereti, ha a nyilvánosságnak szánt élete nyilvános és a magánélete pedig nagyon is magánélet marad.

Valószínűleg ezért nem újították fel a házát már évtizedek óta. Ha valaki egy, a nyolcvanas években játszódó filmet akar forgatni, akkor nyugodtan használhatná nagyi házát, és semmin nem kéne változtatnia. Olyan, mintha a *Dinasztia* című sorozatból lépett volna elő.

– Rand – mondja anyám, Bitsy, és kezét az apáméra teszi. – Talán mostantól nálunk kellene tartani az összejöveteleket, nem?

Igyekszem nem felnevetni, amikor elképzelem, hogy a nagyanyám milyen oltári dühös lenne, ha anya elvenné tőle ezt a több évtizedes hagyományt.

– Bitsy – rázza meg a fejét apa, és olyan halkan beszél, hogy kétlem, hogy nagyi hallaná. De ez nem újdonság. Apám egész házassága alatt anya és nagyi szeretet-gyűlölet kapcsolatának kellős közepén helyezkedett el.

Nagyi szerint anya túlságosan is függ apától.

Anya szerint nagyi mindig ítélkezik felette.

Az utóbbi huszonöt évben ez mindig is így volt, és biztos vagyok benne, hogy a következő huszonöt évben is így lesz.

– Szóval mondd, szerinted ez a te lakótársad tudna segíteni

nekem? – kérdezi nagyi, és besimít egy rakoncátlan tincset a füle mögé, mielőtt csípőre tenné a kezét.

Talán nem kellett volna ajánlgatnom Suttert, de abból, ahogyan mindent megtett, hogy megvigasztaljon, amikor látta, hogy sírok, arra következtettem, hogy talán mégis van némi kedvesség az ellenszenvesen szexi külső mögött.

Ma reggel én ébredtem hamarabb, megsétáltattam Murphyt, elmentem kocogni, majd megettem egy tányér zabkását, és elmentem a helyi rendőrőrsre, hogy feljelentsem Robertet. Reméltem, hogy találkozom Sutterrel ma reggel és megköszönhetem neki azt, amit tegnap este tett, de nem volt alkalmam rá.

Azt is el akartam mesélni neki, amit a rendőrségen mondtak – hogy egyelőre csak kihallgathatják Robertet és kézzelfogható bizonyíték nélkül esélyes, hogy a megyei ügyész nem akarja bíróságra vinni a dolgot, de többször is kiemelték, hogy „jó, ha az ilyesmit nyilvántartásba vesszük”.

Mindegy, csak feltételezni tudom, hogy Sutterrel most nagyjából minden rendben köztünk. Nincs több veszekedés, faszblokkolás vagy odavágott sértések. Lehet, hogy esetleg barátság is kikerekedhet belőle? De nem akarok túlságosan is előreszaladni.

– Majd megkérdezem – mondom.

Apa feláll az asztaltól, és kimegy a garázsba, hogy megnézze a megszakítót, én pedig leülök Anyával szemben.

– Milyen volt Fidzsi? – kérdezem. Apa és anya állandóan a világot járják, és mióta pár évvel ezelőtt elköltöztem otthonról, úgy viselkednek, mint két húszéves, akik minden második héten

nászútra mennek.

Nem mintha agyalnék rajta, de nyilván van valami oka annak, hogy engem soha nem hívnak meg ezekre a kis kiruccanásokra.

Egyébként meg szerintem fantasztikus, hogy a szerelmük kiállta az idő próbáját. Egyikük sem nézett rá soha senki másra, miközben ezen a környéken olyan hetvenkét százalék körül van a válások aránya.

Csak remélhetem, hogy egy napon én is ilyen szerencsés leszek.

– Fidzsi egy álom volt! – mondja anya, miközben összecsapja a kezét. – Ó, édesem, látnod kellett volna, milyen tiszta ott a víz! Az összes halat, mindent lehet látni! Még az apád is elment könnyűbúvárkodni, életében először!

A konyhai lámpa villódzni, a falon lévő sütő órája pedig villogni kezd. Egy pillanattal később apa visszatér és igyekszik nem bosszúsnak tűnni. De nem hibáztatom… ez minden vasárnap előfordul, amikor a nagyinál minden konyhai eszköz egyszerre működik, mivel ilyenkor készíti el fenséges lakomáit.

– Hol van Maritza és Isaiah? – kérdezi apa, és leül anya mellé. – Azt hittem, ma találkozunk velük. Szerettem volna beszélni Isaiah-val a 911-esemről.

Anya összecsapja a kezét, és a csuklóján megcsörrennek az aranyak.

– Azt a vén csotrogányt soha nem fogod tudni rendbe hozni! Azóta csücsül a raktárban, amióta Melrose betöltötte a tizenkettőt!

Anyám imád mindent, ami csillogó és új. Apám imádja a feleségét, a lányát, és mindent, ami a boldog gyerekkorára

emlékezteti – ideértve azt a Porschét, ami annak a másolata, ami apa kiskorában még nagyapáé volt.

– Egy szép napon, Bitsy… – mondja apa és anyára hunyorít – …egy szép napon a Pacific Coast Highwayen fogsz furikázni Janine-ben.

– Elnevezted? – kacagok fel.

Anya a szemét forgatva csak nehezen állja meg, hogy felnevessen.

– Természetesen elnevezte. Apád mindent elnevez.

Apa elvigyorodik, nekem pedig eszembe jut a fura szokása, miszerint mindent elnevez: az udvarba beszökő mókusokat, a szomszédok szabadon grasszáló macskáit és minden autót, kisteherautót és motort, amelyet valaha birtokolt. Apától kaptam a Melrose nevet – és csak azért, mert anyámmal a Melrose Place forgatásán ismerkedett meg, ahol apa produkciós asszisztens volt, anya pedig a smink- és fodrásztárban dolgozott. Apa képtelen volt levenni a szemét anya bosszantó szőke hajkoronájáról, és feltűnt neki édes déli orrhangja is. Apa mindig azt mondja, hogy ha anya belépett valahova, a helyiség életre kelt.

– Maritza és Isaiah elég komolyan gondolják a dolgot – mondja anya engem tanulmányozva. – Mindig azt hittem, hogy először neked kötik be a fejedet.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezem.

Anya vállat von.

– Nem tudom. Te vagy az idősebb, és mindig mindent te csináltál előbb.

– Egy évvel, anya. Egy évvel vagyok idősebb – mondom. –

Mindegy, ma már senki nem megy férjhez húszévesen, anya.

– Én csak azt látom, hogy ezek ketten mindig kigúvadt szemmel bámulják egymást, és azt szeretném, ha ezt te is átélnéd – mondja anya keserédes mosollyal. Olyan, mintha sajnálna és együttérezne velem. – Már nem is emlékszem, mikor is hoztál utoljára haza valakit.

Én sem emlékszem.

És ez nem véletlen.

A szüleim egy kicsit… Kalifornia-furák. Már ha létezik ilyesmi. Anya déli származású, aki georgiai akcentusát hangosan és büszkén viseli. Nagy haj, nagy szempillák, súlyos személyiség. Időnként ráveszi médium barátnőjét, Miss Starlát, hogy üljenek le egy szeánszra, és utána meg van győződve róla, hogy bárki is az, akivel beszélt, valószínűleg már találkozott vele előző életében. Apa meg… apa. Kevin Costner kiköpött mása; szerinte nagyon vicces, amikor közös fényképet vagy autogramot kérnek tőle, és majdnem mindig teljesíti az adott kérést. Apa is hisz a túlvilágban, és anya meggyőzte arról, hogy valaha egy másik életben titkos szeretők voltak, ezért áll ki a szerelmük minden próbát – mert végre most együtt lehetnek.

Én igyekszem nem forgatni a szememet, amikor ódákat zengenek korábbi életükről, amelyről mindketten állítólag rendkívül költséges pszichoterápia révén szereztek tudomást valami világszerte ismert gurutól Sedona titokzatos, vörös hegységei között.

Mindegy, a túlvilág, valamint a kristályok és illóolajok iránti rajongásuk mellett mindketten jó emberek. De eléggé sokkoló hatással lehetnek egy olyan srácra, akivel nem gondolom

komolyan a dolgot, úgyhogy soha nem szoktam senkit kitenni a Bitsy és Rand Clairborne nevű cirkuszi attrakciónak.

A konyhában egyszerre szólal meg két főzőóra, és anya bemegy segíteni nagyinak, aki kijelenti, hogy nincs szüksége a segítségére. A szokásos.

– Hogy állsz a melóval, Mel? – kérdezi apa. – Kaptál mostanában valami munkát?

Megrázom a fejem, és az előttem lévő vázában lévő bazsarózsákat piszkálom.

– Nincs melóm, de őrületesen sok meghallgatáson voltam mostanában.

– És mondd, öööö, rendben vagy? – kérdezi apa leszegett állal, és koncentrált figyelme átszáguld a szobán elfoglalt anyám irányába. Tudom, mit akar kérdezni.

– Igen, apa – mondom.

A családomban nem szokás pénzt vagy bármit is ingyen felajánlani, és ezt nagyon szeretem. Mindannyian a belünket is kidolgoztuk azért, hogy ott legyünk, ahol most vagyunk – esetleg anyát kivéve… ő csak jól ment férjhez. De nagyi egyedül saját magának köszönheti a sikerét. A nagyapám is. Apám és a nagybátyám is. Maritza, amint elvégzi az egyetemet, elindítja saját PR-ügynökségét. Én pedig nem vagyok hajlandó ellenszegülni a hagyománynak.

– Elég félretett pénzem van abból a Lifetime-filmből – mondom, bár ez csak félig igaz. A pénzem gyorsabban fogy, mint gondoltam, annak ellenére, hogy undorítóan spór lettem. Csak akkor láthatom a Koi vagy a Spago belsejét, ha gazdag pasikkal megyek el randizni, akik elegáns éttermekbe visznek,

és vacsorameghívás híján általában zabkását és avokádós pirítóst vacsorázom otthon. – Elvagyok.

Egyelőre.

Apa átnyúl az asztalon, és a kezét az enyémre teszi; kedves mosolyától összeszaladnak a ráncok a szeme körül.

Anya és nagyi behozzák a kaját, én pedig megkeresem a tányérokat és az ezüstöt a porcelánokat rejtő kredencben.

– Tudod, Melrose, azt akartam mondani… jó barátnőm, Cher mindig azt mondja, hogy egy férfi luxus, nem pedig szükség – mondja nagyi, miközben egy fa tálalókanállal hadonászik. – És én mélységesen egyetértek vele.

Magamban kuncogok. A nagyi néha mond a helyzethez nem illő dolgokat.

A nagyi rám mutat a kanállal, egyik, ceruzavékony szemöldöke a magasba szalad.

– Úgyhogy ne aggódj amiatt, hogy milyen boldog az unokahúgod vagy mennyire szerelmes, drágám. Te egyszerűen csak te vagy. – Elmosolyodik és helyet foglal az asztalfőn. – Bitsy, ideadnád a borsőrlőt, szívem?

Nagyi rám kacsint, mert ő pontosan ért engem.

Ő az egyetlen, aki mindig is értett.

Lelki társak vagyunk, ő meg én.

Imádjuk a drámai művészetet, a híres filmeket és mindent, ami Hollywood aranykorához kötődik.

Sok ember szereti a nagymamáját, de én az enyémet náluk is jobban szeretem.

* * *

Amikor nagyitól hazaérek, Sutter éppen egy fűnyírót tologat az

udvaron.

A felsőteste meztelen.

Nagyon meztelen.

Leállítom a kocsimat a kocsifeljárón és figyelem, ahogy napbarnított teste csillog a délutáni napfényben; végigjártatom a tekintetem felsőteste szépen kidolgozott, dagadó izmain, amelyek minden lépéssel és tolással megmozdulnak.

Egy őrült kis pillanatra eltűnődöm azon, hogy milyen lenne végigfuttatni a kezem az izmain, megcsókolni forró bőrét, érezni telt ajkát az ajkamon és izmos testének súlyát, amely maga alá gyűr addig, amíg meg nem adom magam.

Kirántom a kulcsot a gyújtásból, elhessegetem a gondolatokat, és elindulok befelé.

Kezdek megbolondulni.

Tényleg kezdek megbolondulni.

Egyszer kedves volt hozzám. *Egyszer*.

Erre most teljesen ellágyulok.

Szentséges ég! Össze kell szednem magam!

14. fejezet

Sutter

Kilépek a zuhany alól, és letörlöm a párát a tükörről. Kevés dolog esik olyan jól, mint egy hűvös zuhany az egyórás kerti munka után; jó leöblíteni a fű illatát a naptól forró bőrről.

Ma este randim van – egész héten erre vártam.

A randin részt vesz egy jégbe hűtött hatos karton sör, egy egész malac húsával megpakolt, megrendelt pizza, valamint a Golden State Warriors és a Cleveland Cavaliers.

A derekam köré tekerek egy törülközőt, és a szobámba indulok átöltözni, mielőtt lemegyek a nappaliba, ahol a házban fellelhető egyetlen tévé van – az én száznyolcvan centi széles kicsikém –, amely a következő néhány órában a műsor sztárja lesz.

Ám van egy kis gond.

A kanapé egyik végében ott ül Melrose, szórakozottan lapozgat valami színes pletykalapot és időnként felpillant valami ostoba valóságshow-ra.

Forróság fut át rajtam, és a kezem ökölbe szorul.

Önmagában nem vagyok dühös, csak… csak nem akarok tapló lenni.

– Ó, helló. – Felpillant az újságból, amikor észreveszi, hogy ott álldogálok az ajtóban.

– Öööö, nézed ezt? – A tévéképernyőre mutatok, ahol egy túlságosan is felfújt szájú csaj boldogan felvisít, mert a férje egy arany Bentley-vel lepte meg a születésnapján.

Melrose elmosolyodik.

– Igen. Ez az én kis bűnös örömöm. Tudom, hogy rémes, de ezt a műsort mindig nézem. Ma maratoni adás van belőle, úgyhogy bepótolom azt, amit nem láttam. Pár hetet kihagytam a költözés meg hasonlók miatt.

Szinte megbűvöli a képernyőn zajló baromság, ahol most egy szőke nő pofázik valami brit tyúkról, aki kicsit túl sokat ivott a férje szülinapi buliján, és felborította a pasas kétezer dolláros szülinapi tortáját.

Na ne szórakozzunk már! Ki a csoda néz ilyen szart?

Melrose tekintete a képernyőn zajló őrültségre tapad, szinte transzban van. Ha akarnám, se tudnám elérni, hogy ne oda nézzen.

Hozok egy sört a hűtőből és visszamegyek, leülök egy karosszékbe és előveszem a mobilomat. A meccs öt perce megkezdődött, és ha folyamatosan frissítem az ESPN adót, akkor talán látni fogom az eredményt addig, amíg civilizált módon vissza tudom szerezni a tévémet.

Melrose újabb magazint vesz el a dohányzóasztalról, cicije egy pillanatra szinte kibuggyan pántos kis felsőjéből. Figyelme egyenletesen megoszlik a műsor és az ölében heverő színes újság lapjai között.

Idegesen dobolok a lábammal és gyorsan harapdálom a hüvelykujjamat, miközben figyelem.

– Hogy tudsz egyszerre olvasni és tévét nézni?

Melrose büszkén elmosolyodik, mint aki úgy gondolja, hogy e tudománya inkább lenyűgöz, nem pedig bosszant.

– Egyszerűen csak tudok.

Kifújom a levegőt és fészkelődöm a széken, homlokomat némán a kezembe temetem és emlékeztetem magam arra, hogy ne legyek seggfej. Azonban Melrose nemcsak a tévémet sajátította ki, hanem a kedvenc helyemet is elfoglalta a kanapén – a szerencsehozó helyemet.

A Warriors mindig nyer, amikor ott ülök.

A sörömért nyúlok és hatalmasat kortyolok belőle. Majd még egyet.

– Ó, figyi – mondja Melrose és rám pillant. – A nagyanyámnak gondjai vannak a konyhai kapcsolójával vagy mijével. Abszolút nem kötelező, de azon tűnődtem, megtennéde, hogy esetleg ránézel. A nagyanyám nagyon válogatós, kit enged be a házába, de mondtam neki, hogy te jó fej vagy.

Nem mintha nemet mondhatnék, hiszen tulajdonképpen már felajánlotta a nevemben…

– Aha, persze – mormolom és frissítem a böngészőmet, majd ismét megnézem az állást. A Cavs máris tíz ponttal vezet.

A rohadt életbe!

Pizzát akartam rendelni, de hirtelen elment az étvágyam.

Melrose félredobja legújabb magazinját, majd feláll és kinyújtózik; amikor a feje fölé emeli a karját, a felsője eléggé felcsúszik ahhoz, hogy előbukkanjon hasának puha bőre, és megpillanthassam bal csípőcsontját.

Áruló agyam képes közölni velem, hogy a tenyeremnek milyen jó helye lenne ott, és a farkam is gyorsan reagál, amint

megduzzad a bokszeralsómban.

Egy pillanat múlva Melrose átfurakodik a szék és a pamlag között, és eltűnik a konyhában.

A távirányítót nézem, és azon tűnődöm, lecsapjak-e rá. Hiszen az enyém az a nyavalyás tévé. Még meg sem kérdezte, hogy használhatja-e. És szerintem nem lehet egyszerre olvasni és tévét nézni.

Egy perc elmúlik, majd még egy, és Melrose még mindig nem jött vissza.

– Bassza meg! – mondom, a dohányzóasztal felé nyúlok és megragadom a csatornaváltót. Nem húzom az időt, benyomom a 237-et és egy másodpercen belül máris megy a meccs a hatalmas képernyőn, ott, ahol a helye van.

És visszafoglalom az ülőhelyemet.

Csodálatos… minden feszültség… kiment belőlem.

Kifújom a levegőt, nekidőlök a kanapé párnáinak, és lábamat a karfára teszem és a meccset figyelem.

A Warriors szénája nem áll túl jól, de ez még csak az első negyed. Fiatal még az idő. Talán itt az elején lazán veszik, hagyják, hogy a Cavs kifárassza magát, és a félidő után megmutatják nekik, ki is az úr.

– Hé! – Melrose visszatér a nappaliba; összeszorítja a száját, és összevonja a szemöldökét. – Biztos vagyok benne, hogy ez az én helyem volt.

Végignéz a körülöttem heverő magazinokon, amelyek közül az egyiket most söralátétként használom.

– Elmentél. – Nem őt nézem, hanem a meccset.

– Nem. Kimentem a konyhába egy italért, feltenni a telómat a

töltőre és friss vizet adni Murphynek. Itt még nem végeztem. – Oldalvást látom, hogy csípőre teszi a kezét. – Sutter. Ne merj figyelmen kívül hagyni!

Előrehajolok, a térdemre könyökölök, és próbálom nem szétharapdálni a jobb hüvelykujjamat, miközben osztatlan figyelmem a képernyő felé fordul.

– Sutter – mondja most Melrose a nevemet; ez alkalommal hangosabban és keményebben.

– Várj, várj, várj! – Felemelem egyik ujjam, miközben Clay Thompson hárompontost vág be egy elcselezett labdával. – Na, erről van szó!

Felemelkedem a székemből, ököllel a levegőbe ütök, majd kimegyek a konyhába, hogy a reklám alatt hozzak magamnak még egy sört… ami óriási hiba volt. Erre akkor jövök rá, amint belépek a nappaliba.

– *Nem tudom, miért mondta, hogy a Chanel táska tetszik neki, mikor nem is tetszik* – mondja a brit hölgy; arca betölti hatalmas tévém képernyőjét. – *Nekem aztán teljesen mindegy. Ha nem tetszik valami, akkor azt őszintén meg kell mondani, az istenért! De ha a házasságával kapcsolatban képtelen őszinte lenni, akkor hogyan is várjam el tőle, hogy egy táskával kapcsolatban őszinte legyen, kedvesem?*

A nő felnevet, hatalmas műszempilláját rebegteti és lesöpri fényes, sötét haját a válláról.

Melrose felé nézek és látom, hogy a kanapé végében kuporog, a távirányítót szépen manikűrözött kezében szorongatja és egy divatlap terül szét a mellkasán.

– Szóval akkor ez így fog menni? – Leteszem a sörömet a

dohányzóasztalra, és csípőre teszem a kezem; ujjaim a húsomba vájnak. – Most komolyan ezt csináljuk?

– Mégis mit? – Melrose az orrát ráncolja. Lehet, hogy színésznő, de látom, hogy játssza az ostobát.

Felsóhajtok, de nem adom fel.

– Megy egy meccs a tévében. Egy *iszonyúan* fontos meccs. És én most nem látom.

– A szobádban nincs tévé? – kérdezi.

– Nincs – mondom. – *Ez itt* az én tévém. És ez az egyetlen tévé a házban. Biztos vagyok benne, hogy
a kis született feleséges műsorodat adják még a héten. De az én meccsem egyszeri és megismételhetetlen.

– Nos, utánanéztem, és csütörtökig nem adják ezeket a részeket, csütörtökön pedig meghallgatásom van, és…

– Hát, az *nagyon* nagy szívás neked, nem? – Lenyúlok, és kiveszem a távirányítót a kezéből.

Leesett állal bámul, miközben én lezuttyanok a székbe és visszaváltom a csatornát oda, ahol lennie kell.

Megint a Cavs vezet.

Szentséges atyaisten, ez a csaj aztán maga a balszerencse.

Melrose kikapja a kezemből a távirányítót.

– Hány éves vagy te, tizenkettő?

– Nem. Nem vagyok tizenkettő. Csak egy srác vagyok, aki szeretne megnézni egy kosármeccset a saját tévéjén.

– Lehet, hogy te és Nick így intéztétek el a dolgaitokat, de ez velem nem fog működni – mondja. – Csak annyit kellett volna tenned, hogy szépen megkérsz, és akkor esetleg átgondoltam volna. De te inkább egy igazi seggfej voltál, és ezért nem

nézheted meg a kis meccsedet!

A távirányító után nyúlok, de Melrose eltartja tőlem, úgy, hogy nem érem el, és aztán csatornát vált.

Felállok és föléje magasodom.

– Gyerünk! Add vissza!

Melrose leül a kanapéra – az én helyemre –, és figyelme a képernyőre irányul.

– Ne nézz át rajtam! – mondom. – Kérlek! Hagyjuk már abba ezt az ostoba játékot! Mindketten felnőttek vagyunk! Ez nevetséges!

– Teljesem igazad van, Sutter – mondja és egy brit nőt néz, aki szó szerint lesmárolja a pomerániai törpespiccét a képernyőn. – Ez *tényleg* nevetséges!

Csípőre teszem a kezemet.

– És?

– És az egyetlen kivitelezhető megoldás erre a kis problémára az, ha elballagsz abba a sarki sportbárba, és ott nézed végig a meccsedet.

– Micsoda?

– Mert én nem gyalogolhatok be, és kérhetem meg őket, hogy kapcsoljanak már át a Bravóra – mondja Melrose. És tudom, hogy igaza van, de ez akkor sem változtat azon a tényen, hogy az ő műsorát napi huszonnégy órában adják a hét minden napján, emellett külön elő is lehet fizetni rá, de az én meccsem csak egyszer, *egyetlenegyszer* megy csak élőben.

Két ujjam közé csippentem az orrnyergemet, élesen beszívom a levegőt, majd kifújom.

– Hé, nem mennél arrább egy kicsit? – kérdezi és legyezget,

miközben bandzsít. – Eltakarod a képernyőt.

Meg sem mozdulok.

Inkább ott maradok, és azon tűnődöm, vajon lesüllyedjek-e olyan mélyre, mint még sosem: hogy térdre essek és könyörögjek neki a távirányítóért?

A gondolattól, hogy nem látom, amint Currie és Thompson játszik, a vérem forrni kezd, és a szívem vadul ver a mellkasomban.

– Egek! Jól van. – Melrose feláll, és a kanapéra hajítja a távirányítót. Az nagyot huppan, mielőtt a földre esik. – Ha továbbra is úgy állsz itt, mint egy bánatos kiskutya, akkor képtelen leszek élvezni a műsoromat, úgyhogy tessék, vidd!

Megfordulok és persze rögtön megsértődöm.

– Nem állok itt úgy, mint egy bánatos kiskutya!

Melrose orrhangon felnevet, telt ajka kétoldalt felfelé kunkorodik.

– De igen.

Felnevetek, és egy lépést teszek felé. Bármennyire szeretném is megnézni ezt a meccset, most úgy érzem, csak vigaszdíj. Úgy érzem, nem érdemeltem ki igazán; olyan, mintha Melrose megadná magát úgy, ahogy egy kimerült anyuka adja meg magát a kétéves gyerekének, aki zsinórban a nyolcadik este akar sajtos makarónit vacsorázni.

– Nem akarod nézni a meccsedet? – Melrose a távirányítóra mutat, ami fejjel lefelé hever a fapadlón.

Majdnem félidő van, ami azt jelenti, hogy még elég sok időm van, hogy bizonyítsam, amit akarok, mielőtt Melrose felsiet a szobájába, és azt teszi, amit szokott – meghallgatásokra készül

vagy Nickkel sms-ezik.

– Tudod, hogy csak szórakozom veled – kacsint rám Melrose és végigszánt szőke haján, majd kócos kontyba fogja a feje tetején. Csuklójáról levesz egy hajgumit, a helyére teszi, miközben a felsőjének alsó része felcsúszik és kilátszik barna hasának lágy bőre; figyelmem ismét elkalandozik, és a testem elárul, addig, amíg Melrose, meg nem igazítja a felsőjét. – Jézusom. Megtennéd, hogy két másodpercre nem stírölsz?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Nagyon rosszul hazudsz. – A szemét forgatja. – Mondták már, hogy megrezzen az orrod, amikor hazudsz?

Egek, pokolian meg tudnám büntetni, de egy csókkal tenném.

Végighúznám az ujjamat azon a dacos, okos kis száján, mielőtt lecsapnék rá. Kivárnám, amíg megolvad, amíg teljes mértékben megadja magát, aztán lelépnék, otthagynám úgy, hogy csak a vágya maradjon.

Szép kis kínzás lenne!

– Miért nézel így rám? – kérdezi. Pillantásom telt ajkáról átvándorol kék szemére.

– Csak gondolkodom.

– És min? – kérdezi. – Vagy inkább ne is akarjam tudni…

– Ne akard tudni! – mondom.

Összefonja a karját a mellkasán.

– Piszkos gondolataid vannak rólam. Onnan látom, hogy a számat bámultad, de közben teljesen máshol jártál.

Egy pillanatra elnémulok.

– Mondtam, hogy tudok olvasni az emberekről – mondja. – A testbeszéd ismerete a munkám része.

– Jól van. – Csípőre teszem a kezem. – Tudni akarod, mire gondoltam? Arra, hogy milyen lenne megcsókolni téged, de még mielőtt messzemenő következtetéseket vonnál le, nem tetszel nekem. Úgy nem. Csak azt gondolom, hogy kibaszottul szexi vagy, annak ellenére, hogy kibaszottul sok fejfájást okozol nekem, és…

Egy csókkal hallgattat el.

Ne.

Ne, ne, ne.

Ennek *nem* így kellett volna történnie.

Szája kasmírpuha, és nyelvének epres rágó íze van. Kissé megrogyik a térdem, és azt hiszem, ha akarnám, se tudnám abbahagyni, hogy tovább csókoljam.

Kezembe fogom az arcát, ujjaim a nyakszirtjén
a hajába túrnak.

Halk, lágy nyögéssel válaszol, miközben felemeli a karját és átölel, majd lágy testét az enyémnek nyomja.

Végigfuttatom a kezemet az oldalán, belemarkolok a hátsójába, miközben mindketten hátratántorodunk, neki a kanapénak. Melrose az ölembe mászik, és vesz egy nagy levegőt, mielőtt visszatérne a számhoz.

A nadrágomban egyre nagyobb a dudor, miközben ő köröz a csípőjével és hozzám simul, és bár az agyam megpróbál lebeszélni róla, a testem többi része itt és most rögtön meg akarja kapni, mert még soha életemben nem voltam ilyen kibaszottul kemény.

– Csak hogy tudd: ki nem állhatlak! – suttogja Melrose két vad, éhes csók között. – Mázlid van, hogy dögös vagy!

– Az érzés több mint kölcsönös! – Felfelé húzom a felsőjét, áthúzom a fején és ő is ezt teszi velem.

Ezt a vonatot már nem lehet megállítani.

Kikapcsolom a melltartóját, és kezembe veszem puha mellét, majd számat az egyik hetyke mellbimbóra helyezem. Nyelvemmel körözök az érzékeny kis bimbón, miközben Melrose ujjaival a hajamba túr, majd belemarkol – mintha dühös lenne magára azért, hogy akarja ezt az egészet.

A farkam lüktet, és Melrose farmer rövidnadrágja után nyúlok, kigombolom és letolom, közben lehúzva csipkebugyiját is. Amikor visszatér az ölembe, édes felajzottságának illata betölti a tüdőmet és a mindent elsöprő vágy, hogy megízleljem őt, átveszi rajtam az uralmat.

Pozíciót váltunk, a hátára fektetem, és elhelyezkedem a combja között. Egyik ujjamat a nedves redők közé dugom, miközben Melrose hasa süllyed, és hatalmasat sóhajt. Egy pillanattal később végighúzom rajta a nyelvemet és megízlelem édességét, mire ő válaszul remegni kezd.

Fél órával ezelőtt még álmodni sem mertem volna erről a jelenetről, de annak ellenére, hogy esélytelen volt a dolog, mégis itt vagyunk.

Melrose villódzó gyertyafény, amit muszáj megérintenem, még akkor is, ha pontosan tudom, hogy meg fogom égetni magam vele. A tűz forró és kiszámíthatatlan, de néha az ember vágyik arra a forróságra. Szüksége van rá.

Úgy falom Melrose-t, mintha ő lenne az utolsó élelem a földön; tenyerem közben a teste oldalát simogatja, és végigjárja domborulatait, majd megáll telt mellénél.

Egész éjszaka képes lennék elidőzni itt; mézes íze ott van a nyelvemen, izgatottságának részegítő illata betölti a tüdőmet, miközben a teste megadja magát nekem, de a farkam pillanatról pillanatra keményebb és a türelem soha nem tartozott az erényeim közé. Felemelkedem, kiveszek egy gumit a dohányzóasztal egyik fiókjából, majd kicipzárazom a farmeromat.

– Biztos, hogy akarod? – kérdezem, miközben a fogammal eltépem a fóliát.

Melrose fehér fogával rózsaszín ajkába harap, és szinte önkívületben bólint.

– Valamilyen őrült oknál fogva… igen.

Lerántom bokszeralsómat és felhúzom az óvszert, majd leülök a kanapéra, és megfogom Melrose kezét. Az ölembe húzom, majd két kezembe fogom az arcát és száját oda helyezem, ahová szeretném, miközben iszonyatosan lassan ráereszkedik a farkamra.

Visszavonom azt, amit azokról a nőkről mondtam, akik kívül tökéletesek, belül pedig csúnyák… Melrose belülről teljesen makulátlan. Lágy és nedves és szűk.

Számmal lágyan megérintem az ajkát, majd megragadom a csípőjét, miközben köröz rajtam, emelkedik és süllyed, egyre mélyebbre nyomva őt, amikor lefelé ereszkedik. Minden négyzetcentiméterét ki akarom tölteni, olyan mélyen, keményen és gyorsan, amennyire csak lehet.

– Keményebben! – suttogom a fülébe, miközben ujjaim gyengéden belemarnak lágy bőrébe. – Mintha kurvára ki nem állhatnál!

Melrose hátraveti a fejét, és meglovagolja a farkamat, melle minden egyes mozdulatnál fel-le ugrál. Ha tudtam volna, hogy ilyen fantasztikus lesz vele, akkor talán kicsit másképp közelítettem volna hozzá abban a pillanatban, amikor megláttam őt.

Ezzel ez az egész lakótárs-/dugópajtidolog eléggé zűrössé, bonyolulttá és balhéssá válhat, de egy ilyen édes punciért lehet, hogy megéri.

Ujjamat végighúzom az állkapcsa alsó részén, száját visszahúzom az enyémre, majd újra és újra megízlelem azt a duzzadt ajkat.

A meccs megy a háttérben, kezdődik a harmadik negyed, de életemben most először nem érdekel se Currie, se Thompson, mert most Clairborne-é a teljes és osztatlan figyelmem.

15. fejezet

Melrose

Hétfő reggel ujjaimat a kávéspohár köré fonom a Riverwalkon lévő kávézóban. Unokatesóm, Maritza bármelyik pillanatban megérkezhet, ami jó, mert szükségem van valamire, ami elvonja a figyelmem, és végre nem folyton a tegnapi napra és arra az őrületre fogok gondolni, ami a nappaliban történt.

Sutter már elment, amikor ma reggel felébredtem; már munkában volt.

És bár elvileg azon kéne agyalnom, hogy milyen fura volt lefeküdni vele tegnap éjjel, és hogy milyen zűrös lesz majd ez az egész, csak arra tudok gondolni, hogy mennyire jó volt.

Nem.

A „jó” enyhe kifejezés. Túlságosan általános leírása annak, hogy milyen is volt.

Észvesztő? Csodálatos? Eget rengető? Nem e világi módon hihetetlen?

A tegnap éjjel az összes szívecskés szemű és imádkozó kezű emotikont megérdemli.

A legtöbb, a húszas éveiben járó sráctól eltekintve Sutter pontosan tudta, hogy mit csinál. Nem bánt velem úgy, mint egy guminővel, nem kerülte a szemkontaktust. Nem az történt, hogy ő, mint aki jól végezte dolgát, dobott, miután vége volt.

Utána valahogy csak pihegtünk egymáson és Sutter átölelt – nem romantikusan, inkább amolyan laza, „ez olyan jó volt, hogy moccanni sem tudok, úgyhogy inkább egy kicsit átölellek” módon.

Nem akarom agyondicsérni, de azt hiszem, ez volt életem legjobb szexe…

Persze ezt neki soha nem mondanám meg. Már így is elég nagyra van magával.

És ki tudja? Lehet, hogy az egész mögött az van, hogy egyikünknek sem tetszik a másik, és így nem volt rajtunk az a nyomás, hogy lenyűgözzük egymást. Csak két vad, szexuális lény voltunk, akik megadták magukat a természetnek.

A valódi, hamisítatlan, mindenféle kötöttségektől mentes szexnek.

Belekortyolok a kávémba, miközben a kávézó ajtaja fölött csilingelni kezd a kisharang, és besétál az unokatestvérem; mosolyogva veszi le hatalmas napszemüvegét. Sötét hajfürtjei ugrálnak a vállán és kitárt karokkal siet felém. Felállok és átölelem. Mindketten egykeként nőttünk fel, és ő az egyetlen unokatestvérem apai ágról. Valamilyen szinten inkább vagyunk testvérek, mint unokatestvérek.

Fura érzés, hogy csak időnként találkozunk, pedig régen naponta láttuk egymást, és mégis úgy érzem, mintha ezer éve lett volna az, amikor együtt laktunk.

– Na, mi újság? – kérdezi Maritza, amint leül és rendel egy kávét.

– Csak a szokásos – mondom és belekortyolok a kávémba. – Őrületesen sok meghallgatásom van. Igazából ezután rögtön

megyek is egyre. Valami fejfájás elleni gyógyszer reklámja, az ügynököm bukkant rá.

– Még mindig jársz a színitanodába?

– Mindig is fogok. Van mit csiszolni a tudásomon – mondom kacsintva. És ez így is van. Ha van valami, amit a nagyitól megtanultam, az az, hogy maradjak szerény, és soha ne gondoljam azt, hogy a tehetségem elérte a csúcsot. Bármilyen jónak gondolod is magad, mindig lehetsz jobb.

– És, hogy állsz a lakótársdologgal?

A szememet forgatom, és érzem, hogy mindjárt elmosolyodom, de lefelé nézek, és leküzdöm az érzést.

– Mi az? – kérdi Maritza. – Mi ez a fej?

– Semmi. – Összehúzom a szemem.

– Nem. Fura képet vágtál. Mi van? Mi történt?

– Semmi – mondom hangosabban, mintha így nagyobb súlya lenne a szónak. – Ez a srác tök idegesítő és eszembe jutott valami, amit a múltkor csinált, és elnevettem magam.

– Milyen szempontból idegesítő? És mit csinált?

– Csak… hát csak… nem tudom…

Maritza közelebb hajol.

– Miért dadogsz? Ez nem rád vall.

– Azért, mert vallatsz – mondom.

– Ó, Jézusom, te lefeküdtél vele! – Maritza a szájához kapja a kezét és felkuncog.

– Mi? Miért automatikusan rögtön erre gondolsz?

– Mert ismerlek. És mert látom. Abból, ahogy viselkedsz. Az arcodra van írva – mondja. Maritza talán soha nem értett a színészkedéshez, de a nagyi ügyelt arra, hogy ő is megtanulja,

hogyan kell olvasni az emberekben.

– Ez létfontosságú ismeretanyag – szokta mondogatni a nagyi.

Az italomat forgatom.

– Egyszeri alkalom volt. Többé nem fog előfordulni.

Neki úgysem tudok hazudni. Tudja, mik az árulkodó jeleim. Tudja, hogy amikor megrezzen a szemöldököm, vagy ráncolom az orrom, vagy túlságosan sokan pillantgatok balra.

– Mióta is laksz vele együtt, egy hete? Kettő?

– Tudom, tudom – mondom.

– Nem gondolod, hogy így eléggé fura lesz ez a helyzet? Még hat hónapotok van vissza, nem?

– De igen – mondom. – Mindaz, amit hangosan kimondasz, már nekem is eszembe jutott. Nem kell a kiselőadás!

– Nem kiselőadást tartok neked – mondja Maritza. – Ez nem rád vall. Totál kész vagyok! Asszem. Mégis hogy fordul elő az ilyesmi? Te utálod az alkalmi szexet.

Megrázom a fejem.

– Vitatkoztunk a távirányító miatt, és az egyik dolog hozta a másikat.

Maritza félrehajtja a fejét.

– A távirányító miatt vitatkoztatok és aztán szexeltetek? Ennyi?

– Tudom, hogy hangzik. – Végignézek a kávézón, kétségbeesetten keresve bármit, ami elvonja a figyelmemet, vagy akár csak egy ismerőst, akihez odaszaladhatok egy köszönésre. – És mondd, hogy van Isaiah?

Elég béna a témaváltás, de nem érdekel. Muszáj tovább

lépnem. Nem akarok arról beszélni, ami azóta jár a fejemben, amióta megtörtént. Még mindig próbálok rájönni arra, hogy mi a fenét is jelent és mit fog jelenteni a jövőre nézve, és ez nem fog menni akkor, ha az unokatestóm percenként egymillió kérdéssel bombáz.

Maritza nagy levegőt vesz és kifújja.

– Isaiah pár hét múlva ismét bevonul, úgyhogy igyekszünk a lehető legtöbb időt együtt tölteni.

– És ez mennyiben más, mint egyébként szokott lenni? – kérdezem; átfogom a csészémet, és hálás vagyok az új témáért. – Ti ketten elválaszthatatlanok vagytok.

Maritza szinte bambán, szerelmes kamaszként vigyorog.

– Igen, azt hiszem, azok vagyunk.

Maritzán minden ragyog – ez azóta van így, amióta ez a fiú belépett az életébe. Még soha nem találkoztam két ennyire különböző emberrel, akik mégis ennyire egymáshoz valók lettek volna. Őszintén mondom, hogy a legjobbat hozzák ki egymásból, én pedig nem örülhetnék jobban a boldogságuknak.

– Hogy megy a suli? – kérdezem.

– A szokásos. Ó! Mondta a nagyi? Végre otthagytam a Brentwood Palacsinta and Kávét – mondja Maritza. – Véget ért egy korszak. Hiányoznak a munkatársaim, de az nem hiányzik, hogy vitázzam minden egyes vevővel, aki azt gondolja, hogy egynél több palacsinta kell neki, és úgy érzi, rá nem vonatkoznak a kiírt szabályok.

– Azt soha nem értettem – mondom.

Megisszuk a kávénkat, pletykálunk nagyiról és az új „pasibarátjáról”, aki éppenséggel minden pénteken virágot küld

neki, és úgy megnevetteti, hogy nagyi úgy kacag, akár egy iskolás lány. Amióta mindketten kiköltöztünk a vendégházból, úgy tűnik, hogy a pasas egyre több időt tölt ott. Vagy legalábbis Maritza így hallotta a nagyi egyik szomszédjától.

Kicsit később ránézek az órámra, és kifújom a levegőt.

– Mennem kell. Ki kell engednem Murphyt, és fel kell készülnöm a meghallgatásra.

Maritza feláll a helyéről, csücsöríti az ajkát, miközben kitárja a karját és közelebb jön. A fejem szinte az övé alá ér, ami eszembe juttatja, hogy mindig is féltékeny leszek a magasságára. Nem szép dolog, hogy Isten olyasvalakinek adta, akinek semmi haszna nincs belőle.

Meglepetten pislogok, amint meglátom Sutter kocsiját a kocsifeljárón, ami furcsa, mert napközben soha nem szokott itthon lenni.

Amikor bemegyek, ott találom a kanapén; valami kosárlabda-összefoglalót néz az ESPN-en, miközben a telefonján görget valamit.

– Mit keresel itthon? – kérdezem, és a táskámat ráteszem az egyik szék támlájára.

– Várjuk az ellenőrzést. Addig nem csinálhatunk semmit, amíg a város jóvá nem hagyja a munkát, amelyet végeztünk – mondja Sutter, miközben a képernyőt bámulja.

Van pár percem, úgyhogy leülök vele szemben.

– Akkor egész nap itthon leszel?

– Igen. – Kezét a tarkójára teszi.

– Nemsokára meghallgatásom van – mondom. Biztos vagyok benne, hogy idegesíti a fecsegésem, de próbára teszem –

szeretnék rájönni, hogy valóban udvariatlanul kurta válaszokat ad, vagy csak képzelődöm. Hogy valóban azok közé tartozik-e, akiknél az a szokás, hogy úgy tesznek szex után, mintha semmi nem történt volna. – Ki kell engednem Murphyt, aztán megyek a meghallgatásra, úgyhogy…

Csak nézem.

– Ren… dicsek – mondja, mintha bizonytalan lenne abban, hogy miért is mondom el ezt neki.

Nem várom el, hogy a legjobb barátok legyünk csak azért, mert lefeküdtünk egymással, de belehalna, ha udvarias lenne?

Megköszörülöm a torkomat és felé hajolok.

– Ami… a tegnap estét illeti…

Rám néz.

– Ó. Akkor nem teszünk úgy, mintha meg sem történt volna?

Félrehajtom a fejemet; szóhoz sem jutok.

– Egy seggfej vagy! – Felállok és megrázom a fejemet. De nem miatta. Magam miatt. Több eszem is lehetett volna! Az ösztöneimre kellett volna hallgatnom!

Persze. Tüzes volt a csókja és az, ahogyan hozzám ért; számomra teljesen váratlan módon gyújtotta fel a testemet, de le kellett volna állítanom, mielőtt túlságosan messzire megyünk.

Egy idióta vagyok.

Most már hivatalos.

– Nem akartam ügyet csinálni belőle, de mivel együtt lakunk, talán beszélnünk kéne arról, ami történt. Vagy legalábbis felnőttként kéne viselkedni és elfogadni, hogy megtörtént.

– Rendben. Megtörtént. Miről kell itt még beszélni?

Megvonom a vállamat.

– Semmiről. Azt hiszem. Vagy talán arról, hogy soha többé nem fog megtörténni.

Sutter elvigyorodik.

– Komolyan mondom! – mondom.

– Tudom, hogy komolyan mondod. Épp ezért olyan baromi vicces!

– Ha tudtam volna, hogy ilyen seggfej módon viselkedsz majd ez ügyben, akkor meg se történt volna! – mondom. Nem értem a férfiakat. Hogy lehet Sutter ennyire tűzforró és jéghideg, és hogy képes azt mondani, hogy *mi* vagyunk a tűz és a jég.

Szerintem Sutter viszi a pálmát a hideg és szívtelen pasik között.

– Én befejeztem ezt a beszélgetést! – Elindulok felfelé a szobámba, hogy kiengedjem Murphyt. Egy perccel később ott guggolok a kenneljénél, a retesszel babrálok, amikor kivágódik a szobám ajtaja.

Megfordulok és látom, hogy Sutter ott áll az ajtóban.

– Ide nem ronthatsz be csak úgy! – Felállok és összefonom a karomat, miközben vadul ver a szívem. Nem kapok levegőt; Sutter úgy néz rám, mintha ő lenne az oroszlán, én meg az egér, és esélyem sincs elmenekülni, hiszen csakis engem akar.

– Úgy érzem, csak azért akartál a történtekről beszélni, mert *igazából* azt akarod, hogy újra megtörténjen – mondja.

– Te képzelődsz.

És talán egy icipicit igaza van…

– Akkor jól van, Melrose. Beszéljünk róla! – Zsebre dugott kézzel közelebb lép hozzám; vállat von, miközben ajkán mosoly

játszik. – Jó volt neked, nem?

A szavak egy pillanatra a torkomon akadnak, de végül megszólalok.

– Igen.

– Nekem is.

– Azt gondolod, hogy kibaszottul dögös vagyok, ugye?

Bólintok.

– Én is ezt gondolom rólad – mondja. – Azonban te ki nem állhatsz engem.

– Pontosan.

Valahogy a falhoz szorítva találom magam. Sutter olyan közel áll hozzám, hogy borotválkozás utáni arcszeszének fás, részegítő illata betölti a tüdőmet.

– És, akkor mihez kezdjünk ez ügyben? – kérdezi. Nagyot nyelek, hogy szűnjön a gombóc torkomban, miközben ujja az állam alá csúszik, és úgy igazítja a számat, hogy tökéletesen egy vonalban legyen az övével.

A combom között egyre nő a forróság, levegőért kapkodok, szinte megfojt a várakozás. Bevillannak a tegnap éjszaka képei, villódzva futnak lelki szemem előtt – bőre a bőrömön, a farka, amint egyre mélyebbre és mélyebbre hatol bennem.

Sutter lehajtja ajkát az enyémhez; épphogy súrolják egymást.

Ingerel.

– Össze kell készülnöm a meghallgatásra – sikerül kinyögnöm abban az ezredmásodpercben, ami egy észvesztő csókhoz vezetett volna.

Kitágul köztünk a tér, de nem nagyon és attól, ahogyan ujjai a csípőmet érintik, libabőrös lesz a karom.

– Az nagy kár – mondja Sutter halk torokhangon.
Farkasszemet nézünk.
– Sok szerencsét a meghallgatáshoz! – mondja.
Aztán elmegy.

16. fejezet

Sutter

A bejárati ajtó nyílik és csukódik, Melrose elmegy a meghallgatásra; arca kipirult, a szeme ég. Én pedig itt állok, és érzem édes ízét a nyelvemen.

Ez a csaj a sírba visz.

Amióta kinyílt Pandóra szelencéje, úgy érzem, semmi önuralmam nincs – ez most fordul elő életemben először.

Mégis, ha félretesszük Melrose belülről jövő, ellenállhatatlan szexiségét, ez nem mehet így tovább. Melrose a gyufa, én pedig a benzin, és ahol szikra van, ott elkerülhetetlenül tűz lesz, és az ilyen poklokból soha semmi jó nem szokott kikerekedni.

Szükségünk lesz határokra és távolságra, mielőtt valami ostobaságot követünk el, amit mindketten megbánunk.

Hallom, hogy a kocsija kifordul a kocsifeljáróról, és ekkor üzenet érkezik a telefonomra. A lényem egy része azt kívánja, bár ő írt volna… talán néhány kérdőjelet vagy, nem tudom, egy köszönömöt a szexuális olajágért?

De az öcsém az.

> *TUCKER:* Apa megint berúgott. Hajigál. Összetör tárgyakat. Rhondával veszekszik.

Végigszántok a hajamon és erősen kifújom a levegőt, majd

válaszolok.

ÉN:Csomagolj össze pár ruhát. Egy órán belül ott vagyok.

Az apám elég dührohamát és kirohanását néztem végig gyerekkoromban. Lehet, hogy gyerekként szemtelen kis szarjankó voltam, de Tucker egy valódi szent, és nem ezt érdemli.

Már alig várom a júliust.

Júniusban lejár itt a bérleti szerződésem, és keresni fogok egy lakást kettőnknek. Olyan életet adok neki, amilyent megérdemel.

Azért teszek meg mindent Tuckerért, mert egyrészt a testvérem, és az egyetlen ember, aki egy fabatkát is számít nekem ezen a világon, másrészt pedig azért, mert az én hibám, hogy megsüketült.

17. fejezet

Melrose

Ma szabadnapom van, de nem pihenni fogok. A teendőim listája irtó hosszú: bevásárlás, mosás, ágyneművásárlás. Elegem van abból, hogy Nick kopott ágyneműjében alszom, ráadásul csak a jóisten tudja, hogy miféle testnedvek ágyazódtak be az elhasznált szövetbe.

Kimegyek a konyhába, hogy készítsek magamnak egy gyógyteát. A tegnapi meghallgatás után Aerinnel vacsoráztam és megittam egy italt, aztán még épp idejében értem haza ahhoz, hogy elcsípjem a legújabb *Igazi született feleségek*-ismétlést. De az éjszaka egy pontján a kanapén ébredtem, kótyagosan, és amikor felálltam, hogy felmenjek az emeletre, rájöttem, hogy egy takaró van rajtam.

Úgy tűnik, Sutter felélesztette hideg kőszívét annyi időre, hogy szükségét érezze, hogy betakarjon… ami amúgy édes tőle, de félek megköszönni, mert lehet, hogy megint furán fog viselkedni.

Elhaladok a nappali mellett, és megállok, amikor azt látom, hogy a kanapén még valaki *más* is fekszik, betakarva. Átkukucskálok a kanapé karfáján és látom, hogy egy kisfiú az. A gyerek megérezhette a jelenlétemet, mert mocorogni kezd, kipattan a szeme és egyre tágabbra nyílik, amikor látja, hogy ott

állok felette és nézem.

– Szia! – mondom.

A fiú néz, de ahogy hosszabban bámulom, egyre inkább leesik, hogy pontosan úgy néz ki, mint Sutter. Ugyanaz a mogyoróbarna szem és sötét haj. Ugyanaz az arányos orr és sötét szempillák.

Ez a tizennégy éves öccse lehet, akit egyszer már említett.

– Jól aludtál? – kérdezem.

Még mindig nincs válasz. Csak pislogás.

Bátortalanul rámosolygok, majd visszamegyek a másik helyiségbe, hogy megfőzzem a teámat. Lehet, hogy a fiú ideges lányok társaságában? Az ilyen korú srácok nagyon furán és ügyetlenül tudnak viselkedni (kivéve egy bizonyos Nick Camdent).

Egy pillanattal később Sutter lép ki a szobájából, lesimítja munkásingének szélét, majd bemegy a nappaliba. Felemeli a kezét és köröz vele; egy másodpercbe telik rájönnöm, hogy jelnyelven kommunikál az öccsével.

Néma társalgást folytatnak, aztán észreveszem, hogy Sutter a nevemet jeleli neki.

– Én is be tudok mutatkozni – jelelem.

Sutter megáll és rám néz; öccse figyelmes pillantása egyikünkről a másikunkra vándorol.

– Te ismered a jelnyelvet? – kérdezi Sutter félrehajtott fejjel.

– Az anyai ági nagyapám élete vége felé megsüketült. Egek, vagy tizenöt éve nem jeleltem! Őrület, hogy mégis milyen gyorsan eszembe jutott! – Hazudnék, ha azt mondanám, hogy most nem vagyok titokban lenyűgözve saját magamtól, de

inkább az nyűgöz le, ahogyan Sutter bámul rám; olyan, mintha ő lenne lenyűgözve.

De aztán megrázza magát, kimegy a konyhába és főz egy ibrik kávét. Amikor visszajön, azt jeleli az öccsének, hogy délután ötre itthon van, és ne csináljon semmi rosszat.

Abban a pillanatban, hogy Sutter elment, fogom a teáscsészémet, és leülök a kócos kamasz fiú mellé, aki le nem veszi rólam a szemét.

– Mi a neved? – jelelem.

Szeme tágra nyílik; ugyanaz a meleg, mézes ámbrás szín, mint Sutteré; majd nagyot nyel.

– Tucker – betűzi.

– Tizennégy éves vagy? – kérdezem.

Bólint, és az ujjait tördeli, mintha idegessé tenném. Azt hiszem, abban a korban van, amikor kezdi észrevenni a nőket, kezd minden kis mozdulatnak és részletnek figyelmet szentelni és kezdi elűzni a rátörő gondolatokat.

– Szeretnéd ma velem tölteni a napot? – kérdezem jelnyelven.

Tucker vonakodó félmosolyt villant rá, majd lassan bólint, és jelel valamit. Nem értem teljesen, de azért valamennyit igen. Azt hiszem, azt kérdezi, hogy elviszem-e a plázába.

– Igen – jelelem nevetve. – De csak akkor, ha előbb eljössz velem bevásárolni.

Tucker arca felragyog, fülig ér a szája. Hála az égnek, hogy őt sokkal könnyebb megnyerni, mint a bátyját.

– Akkor egy óra múlva indulunk – jelelem, és visszamegyek a szobámba.

Azt hiszem, nagyon szép, hogy Sutter így védi az öccsét.

És én még azt hittem, hogy nem érdekli más… csak saját maga.

Lehet, hogy egész eddig félreismertem.

18. fejezet

Sutter

Melrose „nagyija” azóta mosolyog folyamatosan, hogy húsz perccel ezelőtt megérkeztem. Mi több, néhány kör könnyed ismerkedős csevegés után folyton azon kapom, hogy kezét az arcához érinti, majd az unokájára néz, aztán pedig rám.

Annak ellenére, hogy Melrose a nevemben igent mondott a munkára, igazából nem is bánom már a dolgot. A minap az egész napot együtt töltötte Tuckerrel, puszta szívjóságból. Amikor aznap késő este hazavittem, miután ellenőriztem, hogy apa már kijózanodott, Tucker állandóan arról beszélt, hogy Melrose milyen jó fej és milyen jól érezte magát vele, amikor elvitte a plázába és minden egyes boltba beengedte, ahová csak menni akart.

– Hamar megleszek vele – mondom, és meghúzom a szerszámos övet a derekamon.

– Melrose, miért nem segítesz neki? – mondja a nagyanyja, és az ajtón át beterel minket a garázsba.

Melrose az orrát ráncolja.

– Nincs szüksége segítségre. Csak útban lennék.

– Igen. Semmi gond. Azért nagyon köszönöm. – Megigazítom az övemet és kimegyek a kapcsolódobozhoz. Remélem, hogy nincs nagy gond és csak pár biztosítékot kell kicserélni, nem

pedig az egész kapcsolótáblát. Azt nem csinálom ingyen. Olyan embereknek nem, akiknek több pénzük van, mint Istennek és Bill Gatesnek együttvéve.

Kezemben az elemlámpával lekapcsolom az áramot, és munkához látok. Öt perccel később nyílik az ajtó, és Melrose jelenik meg a sötét térben. Innen látom, hogy valamit tart a kezében.

– Bocsánat – mondja. – A nagyi szólt, hogy hozzak neked egy kis limonádét, mielőtt a jég megolvad a fagyasztóban.

– Nem lesztek annyi ideig áram nélkül, hogy megolvadjon – mondom, és amikor Melrose közelebb jön, elveszem tőle a poharat. – Köszönöm.

Nagyot kortyolok, és félreteszem a poharat, ami súlyos; drága darabnak tűnik. Nem lenne jó, ha a sötétben leverném. Még az is lehetséges, hogy valaha Ingrid Bergmané volt.

– Akkor… minden oké? – kérdezi Melrose. – Remélem, gyorsan meg lehet javítani.

Bólintok, és az elemlámpa segítségével megkeresem az egyik biztosítékot.

– Igen. Mindjárt kész vagyok.

– Nagyon szép tőled, hogy megjavítod – mondja Melrose. Olyan érzésem támad, hogy szándékosan húzza az időt, mert itt akar lenni velem, kettesben. De nem tudom, miért. Azt gondoltam, mostanában sikeresen tartani tudjuk a távolságot, bármennyire nehéz is. – Ha zavarok, akár be is mehetek.

– Nem. – Nekilátok a következő biztosítéknak. – Semmi gond.

Melrose tekintete súlyos, nehéz.

– Ez neked jó? – kérdezem. – Nézni, ahogy ezt csinálom?

Melrose a szemét forgatja, és küzd a mosolygás ellen.

– Őszintén, ha visszamegyek, nagyi csak folytatja az ömlengést arról, hogy milyen helyesek lennénk együtt, és nem tudom, mennyit bírok még belőle.

– A nagymamád nem téved.

Melrose egy pillanatig hallgat, mintha nem tudná, hogyan értelmezze a megjegyzésemet. De így van. Kurvára imádnivalók lennénk együtt.

De ez nem fog megtörténni. Hagyományos értelemben mi soha nem leszünk együtt.

Idebent sötét van, de fogadni mernék, hogy Melrose elpirult.

– Emellett az unokatesóm is most érkezett meg, úgyhogy páholyból figyelnének engem. Inkább itt vagyok.

Halkan felnevetek. Melrose teljességgel figyelmen kívül hagyta, amit mondtam, és ez azt jelenti, hogy úgy tesz, mintha nem érdekelné.

– Ideadnád az amperméröt? Ott van a lábad mellett – kérem és lemutatok a földre.

Egy másodperccel később Melrose közelebb lép, a mérővel a kezében, de amikor elveszem tőle, alábecsültem, hogy milyen messzire van tőlem, ő pedig túlbecsülte a szándékaimat, mert a szája keményen az enyémre nyomódik.

Hagyom, hogy csókoljon, és hagyom magamnak, hogy élvezzem. És amikor vége van, kezemet az archoz emelem, és hátralépek egy lépést.

– Nem megcsókolni akartalak. – Nyugodtan elveszem a szerszámot a kezéből, és visszafordulok a kapcsolóhoz.

– És ezt honnan sejthettem volna? – kérdezi éles, magas

hangon; egyszerre védekezik és zavarban van, ami nagyon édes. – Hiszen a múltkor csak úgy berontottál a szobámba, mint valami bagzó macska, és…

Hangja elhal, és eltűnődöm, hogy vajon abban reménykedik-e, hogy a családja nem hallja ezt a beszélgetést.

– Amúgy mire volt jó az az egész? – kérdezi suttogva.

Megrázom a fejem, és a hatos biztosítékra összpontosítok.

– Csak meg akartam tenni, és kész.

– Tényleg?

– Miért? Jelentenie kellett volna számomra valamit?

Melrose összefonja a karját.

– Nem. Én… csak nagyon váratlanul ért.

– Igen. Az is volt. – Felnevetek, és felveszem az elemlámpát.

– Csupán ennyi a mondanivalód róla?

Odafordulok hozzá, és farkasszemet nézünk a homályban.

– Mit kéne még mondani?

Karját halk csattanással ejti az oldala mellé, és lógatja a teste mellett, miközben engem figyel.

Talán megbántódott? Dühös? Sértett? Fogalmam sincs róla, de nem is érdekel. Ha érdekel, az már veszélyes. Ha egy férfit érdekli az ilyesmi, akkor bajba kerül.

Melrose marad még néhány másodpercig, de az arckifejezését lehetetlen megfejteni, aztán megfordul, hogy kimenjen.

– Melrose! – szólok utána, mielőtt elérné az ajtót.

Nem válaszol azonnal, de megáll.

– Mi van? – Háttal áll nekem.

– Kösz a csókot… jó volt.

Habozik, és egy pillanattal később a kilincsért nyúl.

– Amint kész vagy, vissza kell indulnunk. Ma este színjátszás órám van.

És kimegy.

19. fejezet

Melrose

Kösz a csókot? Ki a fene mond ilyet?

– Jól van, srácok! Válasszatok párt! Lehetőleg fiú-lány felállásban! – A színjátszás tanárom, Paula Perdue megfordul a terem előterében, gyöngyös karkötői csörögnek, ahogy a karja mozog, és gézruhája minden egyes lépésnél susog. Selymes, fehér haját alacsony, szoros kontyban hordja, és ajkán a létező legvörösebb rúzs van.

Ez a nő maga az élő dráma, és azt hiszem, ez is a feladata, hiszen ez a munkája. A híresek és nagyok közül sokan voltak az ő tanítványai. Brad Pitt. Salma Hayek. George Clooney. Charlize Theron. Jennifer Lawrence. Robert Pattinson.

Próbálok Sutter szavaira összpontosítani; újra és újra lejátszom őket a fejemben. Az, hogy többször is végigrágom őket, segít abban, hogy elfelejtsem az izgatottságot abból a pillanatból, amikor csókolóztunk.

– Hé! – Valaki megkocogtatja a vállamat. Amikor megfordulok, egy nálam nem sokkal idősebb srác áll előttem; kopott kék ing van rajta, és mosolyog rám. – Lehetek a párod?

Bólintok.

A srác mosolya még szélesebb lesz; fogsora egyenes és fehér; szőke haját oldalt elválasztva hordja. Az olyan pasikra

emlékeztet, akiknek jachtjuk van, és a vállukon átvetve hordják a pulcsijukat, amikor a countryklubban vacsoráznak; a tájszólása alapján New England-i lehet. Gondolom, ide egy nagy álommal és egy befektetési alappal érkezett.

A srác leül a mellettem lévő üres székre.

– Michael.

– Melrose.

– Ez a valódi vagy a művészneved?

A szememet forgatom.

– A valódi.

– Ez szuper! Gondolkozom azon, hogy valami emlékezetesebbre cserélem a nevem. Mondjuk, lehetnék Baz, vagy Stone, vagy Storm vagy valami ilyesmi – mondja. – De nem fogod elhinni a vezetéknevemet!

– Smith? – mondom az egyik leggyakoribb amerikai vezetéknevet.

– Nem – mondja. – Scott.

– Ó, mint Steve Carell az *Office*-ban!

– Pontosan – mondja felragyogó szemmel.

– Jól van, körbeadok egy munkalapot – mondja Paula; hangja puha, mint a vaj, mintha a felhőkön szállna. – A mai feladat pedig…

Próbálok Paula utasításaira összpontosítani, de folyton a mai garázsbeli jelenet jár a fejemben.

Nyilván idiótának érzem magam, amiért azt hittem, hogy meg akar csókolni. Hiszen sötét volt, és olyan közel hajolt, hogy szinte az ajkamon éreztem forró, hívogató száját. Mégis mit gondolhattam volna?

De ami még fontosabb: *miért akartam?!*

Elvörösödöm. Ritkán vagyok zavarban, de mióta megtörtént, folyton összerándulok és összezavarodom.

– Melrose? – kérdezi a partnerem, és csettint az arcom előtt, ami pokolian bosszant. – Hahó, itt vagy?

Legyintve eltolom a kezét.

– Igen, bocs.

Michael átadja az egyik munkalapot. Átfutom a szavakat, de nem olvasom el őket. Felőlem akár válogatás nélküli betűk is lehetnének, értelmetlen kifejezések.

Muszáj magamhoz térnem!

Sutter ellophatja a méltóságomat, de nem hagyom, hogy az összpontosításomat is ellopja!

Megköszörülöm a torkomat, kiegyenesedem ültömben, és összeolvasom a szöveget Michaellel; igyekszem száz százalékot nyújtani, és amikor vége van, összeszedem a cuccaimat, és az ajtó felé indulok.

– Hé! – állít meg Michael. – Páran elmegyünk meginni valamit. Van kedved csatlakozni?

Szaggatottan beszívom a levegőt és így szólok:

– Nem, köszönöm. Talán legközelebb.

Elkomolyodik, de azért még mosolyog.

Talán úgy érzi, visszautasították, de köztünk legalább nem volt szó csókról.

* * *

Amikor hazaérek, a ház sötét, néma.

Sutter biztosan elment hazulról.

Felsietek a lépcsőn, átveszem a pizsamámat, és felkapom

Murphyt, hogy kiengedjem. A hátsó lépcsőn üldögélek, amikor a telefonom rezegni kezd mellettem, és Nick fotója tölti be a kijelzőt.

A szívem nagyot ugrik, miközben elhúzom a zöld gombot és felveszem.

– Helló, idegen.

– Melly. – Zaj van a háttérben. Emberek beszélgetnek. Zene. Gitárokat pengetnek és hangolnak és pötyögtetnek rajtuk.

– Merre vagy?

– Phoenixben – kiabálja.

– Jól érzed magad? – kérdezem jó hangosan, hátha nem hallja, amit mondok.

– Igen. Melrose, ide figyelj – mondja –, minden rendben van közted és Sutter között?

Várok, nem igazán tudom, mit válaszoljak.

Vajon miért kérdezi?

Talán Sutter mondott valamit?

– A dolgok… rendben vannak. Azt hiszem. Miért? – kérdezem.

– Hát, pár hete küldted azokat a fura üzeneteket, amik aztán abbamaradtak. Mondd, jól kijöttök egymással?

A lehető legjobban.

– Igen.

– Szuper, szuper! – mondja. – Már aggódtam. Szarul érezném magam, ha arra kényszerítenélek, hogy valami seggfejjel lakj együtt.

– Ha ennyire vészes lenne, már itt sem lennék.

Nick felnevet.

– Igaz.

Női hang tölti meg a telefont, bár gondolom, hogy a lány Nick mellett van, talán vállmagasságban. Összeszorul a mellkasom, amikor elképzelek valami gyönyörű, hosszú lábú szőkét, akinek teljes bejárása van Nick egész világába.

Soha nem hittem, hogy féltékeny leszek egy groupie-ra, de egyszer mindent el kell kezdeni.

A telefon egy pillanatra elnémul. Ha akarnám, se tudnék rájönni, miről beszélnek.

– Bocsánat – mondja Nick, amikor ismét beleszól. – Szóval… történt valami? Közted és Sutter között?

– Mégis miről beszélsz?

– Kibékültetek? Hogy jutottál oda onnantól, hogy utálod, odáig, hogy most minden rendben van? – kérdezi Nick, bár alig hallom, amit mond. Olyan, mintha most halkabban beszélne, mintha nem akarná, hogy bárki is meghallja.

– Nem mondhatnám, hogy… kibékültünk.

– Ez meg mit jelent?

A térdemre könyökölök, arcomat a tenyerembe támasztom, és röviden beszívom a levegőt.

– Nem tudom… azt hiszem, kölcsönös megegyezésre jutottunk.

Nem vagyok hajlandó elmesélni, hogy a kölcsönös megegyezés a dugást jelenti, miközben fenntartjuk azt a tényt, hogy nem vagyunk barátok. Se haverok. Se cimbik. Semmilyen téren nem vagyunk együtt.

– Jól van, rendicsek – mondja Nick. – Csak gondoltam, megkérdezem, hogy vagy.

– Milyen kedves tőled! – mondom mosolyogva. – De minden

rendben van. Te leszel az első, akinek szólok, ha nem lesz rendben.

Megint szólítják, az a női hang, amelyik korábban, és felkészülök arra, hogy befejezzük a beszélgetést.

– Jó éjt, Nick – mondom, miközben a hátsó udvart pásztázom Murphy után.

– Mel? – kérdezi Nick.

– Igen?

– Én, öööö… hiányzol.

Egy másodpercbe telik rájönnöm, hogy nem vettem levegőt. Nem vettem levegőt, és normális választ sem tudok kinyögni. Nick soha, a barátságunk során egyszer sem mondta azt, hogy hiányzom neki, pedig életünk tetemes részét töltöttük külön.

De most?

Most hiányzom neki?

És miért érzi azt, hogy ezt el kell mondania nekem?

Nem akarok feltételezésekbe bocsátkozni. Azt hiszem, az ilyesmiben én vagyok a világon a legbénább. De nem tagadhatom, hogy a szívem picit erősebben kezd dobogni.

Elmosolyodom.

– Te is hiányzol nekem.

20. fejezet

Sutter

– Akkor… mesélj magadról! – Kai seggfejet csinál magából Melrose előtt, aki éppen egy dugóhúzót nyom bele a borosüvegbe.

– Ez a maximum nálad? – nevet Melrose, fel sem nézve.

– Tessék?

– Ez a csajozós dumád?

Kai egyik kezét a tarkójára teszi és dörzsöli, miközben idegesen mosolyog. Megmondtam neki, hogy semmi stílusa nincs.

– Igen, én ebben kicsit régimódi vagyok. Ha meglátok egy csinos csajt, rögtön meg akarom ismerni – mondja Kai. – Szeretek a közepébe vágni.

Melrose összeszorítja az ajkát, és felhúzza a szemöldökét, majd bólint.

– Jól van. Ez tiszteletre méltó.

– Szóval… – mondja Kai; ujjai összezárulnak sörösüvege nyaka körül, amelyet a mellkasához szorít.

Melrose kitölti a bort, és továbbra is háttal van Kainak. Láthatóan nem érdekli a srác, de Kai úgy áll, mint aki gyökeret eresztett. Innen aztán nemigen fog egyhamar mozdulni.

Közbe kell lépnem.

Túlságosan fájdalmas ezt végignézni.

Emellett összetojnám magam, ha Melrose-ban csak egy pillanatra is felvetődne, hogy ad Kainak egy esélyt. Nagyon bírom a srácot, de nem. Egyszerűen nem. Kai szigorúan monogám típus. Ha megszerez egy lányt, azt általában évekig megtartja, én pedig nem akarom a következő öt évet azzal tölteni, hogy minden egyes grillezésen és összejövetelen Melrose-t nézem Kai karján.

Azt hiszem, képtelen lennék úgy nézni Melrose-ra, hogy közben ne jusson eszembe mindaz, amit műveltünk és mindaz, amit még művelni akarok vele, akkor is, ha ezt úgysem engedélyezem magamnak.

– Kai – mondom és rápillantok a srácra, majd a nappali felé biccentek. Melrose figyel minket, és aprót kortyol a vörösborból, miközben nézi, ahogy Kai átcsörtet a másik szobába.

– Nem kell ezt csinálnod – mondja Melrose, amint Kai hallótávolságon kívülre kerül.

– Mégis mit? – Az orromat ráncolom, majd benyúlok a hűtőbe egy újabb sörért.

– Lepattintani rólam a srácokat – mondja. – Mert fura.

– Milyen értelemben? – Frissítő szisszenéssel nyílik a sör, én pedig belekortyolok.

Melrose vállat von.

– Furcsa számomra, hogy ki nem állhatsz engem, és mégsem akarod, hogy mással randevúzzam. Olyan, mintha… nem akarsz engem, de azt sem akarod, hogy másé legyek.

– Csak félig van igazad – mondom.

– Na persze. – Melrose a szemét forgatja, és felviszi a bort az emeletre.

Visszamegyek a nappaliba, és leülök Kaijal szemben. Pár srác arról a hatalmas lakásról beszél, amelyben a héten dolgoztunk. Nem értem, miért irigylik egyesek azt a fajta életstílust.

Számomra minél egyszerűbb, annál jobb.

Nincs szükségem szennyesszállító liftre vagy olyan hűtőre, amely parancsszóra nyílik vagy okosvécére.

– Cimbi, ez volt a lakótársad? – kérdezi Christian.

Kortyolok egyet.

– Aha.

– Na ne hülyülj, bakker! Azt mondtad, hogy valami csajjal laksz együtt, de asszem, azt elfelejtetted említeni, hogy milyen őrületesen kibaszottul dögös! – A lépcsőt kémleli, mintha arra várna, hogy Melrose visszajön. – Szingli?

– Nem tudom – lódítok. – Nem tudom, és nem is érdekel.

Kai a fejét ingatja.

– Mi az? – nézek rá megrovón.

– Bejön neked – káromkodik a házamban.

– A francokat – válaszolom, és még nagyobbat kortyolok a sörből. A tévé képernyőjét figyelem, ahol a UFC-súlymérés megy, de közben érzem, hogy szinte páholyból bámulnak mind a hárman.

A telefonom rezegni kezd a zsebemben és amikor rápillantok, látom, hogy Tucker írt.

> *TUCKER:Apa megint részeg, veszekszik Rhondával. Miután ököllel belevágott a falba, bezárkóztam a szobámba.*

Az isten verje meg!

Üzenek neki, hogy csomagoljon. Legalább hétvége van; vasárnap estig itt maradhat nálam, de akkor vissza kell vinnem, hogy iskolába mehessen.

Nem is tudom, hányszor jelentettem már fel apát a gyermekvédelemnél. Az első néhány alkalommal a szociális munkások váratlanul jelentek meg nála, de általában azelőtt, hogy dolgozni indult volna, vagy azután, hogy hazaérkezett – olyankor nem volt részeg és a ház sem volt totálisan kaotikus állapotban. Azonban azt hiszem, az utóbbi néhány alkalom óta már nem vesznek komolyan. A vizsgálódásuk eddig mindig „megalapozatlan” volt. Kiderült, hogy egy gyereket nem lehet csak azért elvenni a szülőjétől, mert az néha túl sokat iszik. Az sem segített, hogy Rhonda kezeskedett apám „jelleméért”. Tuckot is meghallgatták, de ő mindig túlságosan félt ahhoz, hogy teljes részletességgel mondja el a történteket. Tudta, hogy ha megtenné, apa nem teketóriázna sokat, hogy pokollá tegye az életét attól a pillanattól kezdve, hogy a szociális munkás kitette a lábát a házból.

De ami sok, az sok.

Felállok és hangosan beszívom a levegőt.

– Hová mész? – kérdezi Christian.

– El kell mennem az öcsémért. Srácok, légyszi, menjetek át Kaihoz vagy bárhová máshová – mondom, és megnézem a telómon, hogy Tucker látta-e az üzenetemet, majd kimegyek a konyhába, hogy kiöntsem a kárba ment sörömet.

Amikor végzek, a srácok már az ajtó felé indulnak.

– Hová mennek? – A lépcső alján Melrose áll, félúton a

bejárati ajtó és a konyhaajtó között. Borospohara üres, haját pedig kócos kontyba fogta a feje tetején. Szexi, fekete, anyagában mértani formákkal díszített, lyukacsos cicanadrágot visel és levendulaszínű, ujjatlan felsőt, amely lecsúszik az egyik válláról, és kilátszik egy neonsárga melltartópántja.

– El kell mennem Tuckért – mondom, és beleejtem a kimosott sörösüveget a szelektív szemetesbe. Csak pár kortyot ittam, nyugodtan vezethetek, de sajnálom, hogy Tuck meg fogja érezni a sört a leheletemen. Annak ellenére, hogy kurva nagy különbség van aközött, hogy bebaszol mint állat és összevered a barátnődet és szétvered a lakásotokat… és aközött, hogy megiszol pár sört a haverokkal… akaratom ellenére mégis képmutatónak érzem magam.

– Tucker jól van?

– Tessék? – Próbálok időt nyerni, eldönteni, hogy el akarom-e mondani neki az igazságot vagy legalábbis annak egy verzióját. – Igen. – Kifújom a levegőt. – Jól van. Csak… apám szeret inni. Jobb helye lesz itt.

– Szeretnél társaságot az útra? – Kérdése igazi balegyesként érkező meglepetés.

Szembe fordulok vele, azon tűnődve, hogy jól hallottam-e.

– Tényleg?

Vállat von, majd kiöblíti a poharát a mosogatónál.

– Emlékszem, hogy Tuck mesélte, hogy több mint egy óra az út kocsival. És elég késő van. Gondoltam, talán örülnél némi társaságnak az útra. Emellett szeretnék elmenni itthonról. Egész nap itthon kuksoltam, készültem a meghallgatásra, és jól jönne némi környezetváltozás.

– Öööö. Igen. Persze. Ha van kedved. – Nagyon ügyelek rá, hogy ne tűnjek túlságosan lelkesnek… de hazudnék, ha figyelmen kívül hagynám lényem ama mikroszkopikus részét, amely majdnem… mondjuk… örül annak, hogy Melrose velem jön. Még akkor is, ha nem tudom pontosan, hogy miért.

21. fejezet

Melrose

– Ez gyakran előfordul? – kérdezem, amikor kiérünk az autópályára. Sutter kocsija végigszáguld a nyílt autópályán; ahogy távolodunk a várostól, a körülöttünk lévő táj egyre sötétebb lesz. – Az, hogy el kell menned Tuckért?

– Attól függ. – Sutter keze szorosabban markolja a volánt. – Nálad mi az, hogy gyakran?

– Nem gondoltál még arra, hogy a gyámja legyél, vagy valami ilyesmi? Hogy veled lakjon?

– Folyton ez jár a fejemben. – Hallgat, mint aki elmerül a gondolataiban. – De ez nem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik. Apa nem hajlandó elengedni, mert Tuck az aranytojást tojó tyúkja… általa tudja megfejni a rendszert.

– Hű! Annyira sajnálom! Biztos nagyon tehetetlenül érzed magad tőle! Nekem nincs testvérem ugyan, de mindig is nagyon közel álltam az unokatesómhoz, Maritzához. Mivel én vagyok az idősebb, mindig védtem őt. El sem tudom képzelni, milyen lehet, amikor szeretnél segíteni valakinek, és ilyen tehetetlennek érzed magad!

Sutter nem szól semmit, és egy teljes percig csend van, majd csavargatni kezdi a rádió gombját, keres egy klasszikus rockzenét játszó adót, és halkra állítja a hangerőt.

Megszólal a *Love in an Elevator* az Aerosmithtől, azután Sutter lehajt egy kijárón, amely egy másik autópályára visz át minket.

Szeretnék még kérdezősködni a gyerekkoráról, hogy miért nem beszél soha az anyjáról. Sutter bonyolult személyiség. Ezt látom. És még alig törtem át a külső burkán.

Talán ha többet tudnék róla és a múltjáról, az megmagyarázná ezt a hideg-meleg viselkedést, a távolságtartó és önmagát óvó személyiségét.

– Szóval se fiú-, se lánytesód? – kérdezi Sutter váratlanul pár kilométerrel később.

– Nincs. Egyke vagyok – mondom.

– Akkor baromira elkényeztethettek. – Úgy mondja, mintha ez vitathatatlan tény lenne.

– Egyáltalán nem. – Ha tudná! – Mindenért meg kellett dolgoznom. Attól a naptól, hogy betöltöttem a tizenhatot, állásom van. És gyerekkoromban, amikor a barátaimnak hat számjegyű összegbe került a szülinapi bulijuk, ahol hírességek léptek fel, az enyémet a nagyi hátsó udvarában tartottuk a közeli barátok és a család részvételével. Talán volt arcfestés meg lufi, de semmi extra. A szüleim abszolút a saját kis világukban élnek, és megbíznak bennem; tudják, hogyan kell úgy nyaralni, ahogy a mocskosul gazdag amerikaiak teszik, de egyáltalán nem felvágósak. Nem ellenszenvesek.

– Ez… ez ritka, és örömmel hallom.

– Megdöbbentél.

Felém fordul, de csak a másodperc töredékére.

– Igen. Így van.

Kipillantok az anyósülés melletti ablakon és rájövök, hogy

minden egyes csillagot látni az égbolton; hirtelen mintha minden tisztábbá vált volna.

– Kérdezhetek valamit? – Feléje fordulok, ő pedig vállat von. – Hol van az édesanyád? Miért nem nála van az öcséd?

Összeszorítja telt ajkát, az orrcimpái kitágulnak, én pedig azonnal megbánom, hogy megkérdeztem.

– Elment.

Az ölembe teszem a kezem, és hallgatok. Nem kíváncsiskodom. Ha csak ennyit akar mondani, én nem erőltetem. Semmi közöm hozzá, annak ellenére, hogy majd megöl a kíváncsiság, hogy újabb kérdéseket tegyek fel.

– Tuck kétéves volt, amikor anya lelépett – mondja Sutter magától. – Egyszerűen fogta magát és elment. Azt hiszem, többé nem akart anyuka lenni. Vagy túlságosan nehéz volt számára az, hogy Tuck nem hallja őt és az, hogy megtanítsa neki a jelnyelvet, miközben neki magának is meg kellett tanulnia. Ki tudja? Mindegy, egy bankban dolgozott. Volt egy ügyfele, aki állandóan bejárkált hozzá. Randira hívta. Volt pénze. Ő volt a megoldás anya számára. Ő pedig fogta magát és ment.

– Ez borzalmas! Nagyon sajnálom! – Némi számolás után rájövök, hogy Sutter olyan tizenöt éves lehetett, amikor az anyja lelépett.

– Igen. Anyám rettenetes személyiség. Jobb nekünk nélküle. – Belenéz a visszapillantóba, miközben egy kocsi közeledik, és elhúz mellettünk.

Megpróbálom elképzelni a kamasz Suttert. Megpróbálom elképzelni a mélységes magára hagyatottságot, amelyet az anyja

elültetett a szívében azzal, hogy otthagyta őket; látom magam előtt azt, hogy az apja az italhoz fordult vigaszért, Sutter átvette Tucker nevelését, és megtanulta a jelnyelvet úgy, hogy nem volt semmiféle támogató háttere, legalábbis a közvetlen családjában.

Nem csoda, hogy ilyen hideg a szíve.

Csak azt érezzük, amit megtanítottak érezni nekünk.

Sutter lassít, amint elérünk egy kereszteződést, ahol sárgán villog a lámpa, és egy táblán a következő felirat virít: „Isten hozta Valle del Solban!” Három perccel később bekanyarodik egy kis lakókocsiparkba és megáll egy világoskék lakókocsi előtt, amely mellett apró, limlommal teli, fából ácsolt veranda van.

– Maradj itt. Egy perc és jövök. – Sutter otthagy és kiszáll.

Miközben figyelem, ahogy bemegy, mint valami rettenthetetlen hős egy akciófilmben, aki azt teszi, amit kell, mert senki más nem képes rá, valamiféle melegség önti el a testemet. Nem tudom, mit jelent ez. És nem tudom, hogy tudni akarom-e, mit jelent.

Annak ellenére, hogy a csókja maga a tűz, az érintése maga a dinamit, és ahogy egyre több rétegét kezdem lehántani, egyre közelebb érzem magamhoz… mégsem hinném, hogy valaha is igazán közel enged majd magához. A szíve túlságosan is romokban hever. Tele van hegekkel, és ráadásul lakat van rajta.

Alig öt perccel később megjelenik Sutter és az öccse; Tucker bal vállán hátizsák lóg. Felpillant, meglát a szélvédő túloldalán, és röviden int nekem.

A hazafelé vezető út csendes, de a gondolataim hangosak.

* * *

Későn érünk haza, majdnem éjfél van; felmegyek az emeletre átöltözni, és megkeresem Murphyt. Amikor visszaérek, a két testvért néma beszélgetésben találom a nappaliban. Tucker csípőre tett kézzel felsóhajt, miközben a bátyja arról jelel valamit, hogy a kanapén kell aludnia.

Tucker jelnyelven azt válaszolja, hogy a múltkor megfájdult a háta a kanapén. Sutter azt mondja neki, hogy szedje össze magát, és viselkedjen férfiként. Tucker mozdulatai keményebbek, arckifejezése komor. Tényleg nem akar azon a kanapén aludni.

– Aludhat az én ágyamban – mondom. – Majd én alszom a kanapén.

– Nem, arra semmi szükség! – mondja Sutter. – Már vagy százszor aludt a kanapén.

Tudom, hogy nem az én dolgom, de nem bírok magammal.

– Kemény éjszakája volt, és pihenésre van szüksége. Örömmel adom át az ágyamat.

Sutter két ujja közé csippenti az orrnyergét, majd a szemét dörzsöli.

Mindannyian kimerültek vagyunk.

– Kérlek! – jeleli Tucker a bátyjának.

– Nem muszáj megtenned – mondja Sutter.

– Na persze. – Murphy kiugrik a karomból, én pedig leteszem, és amint a hátsó ajtóhoz szalad, utánamegyek. Amikor pár perccel később visszamegyek, Tucker eltűnt – gondolom, felment a szobámba –, Sutter pedig a kanapén ül.

Egyedül.

A sötétben.

– Jól vagy? – kérdezem.

Előredőlve ül, rákönyököl a combjára, ujjával az orrnyergét tapogatja. Kifújja a levegőt, hátradől, és fáradt tekintettel néz rám.

– Igen – mondja.

Úgy érzem, többet nem fogok tudni kiszedni belőle, de nem gond. A világ összes gondja az ő vállát nyomja. Senkinek nem kell teljes hozzáférést biztosító jegyet adnia elméje legrejtettebb zugaiba.

Helyet foglalok mellette, és beszívom a bőrkanapé illatát, Sutter arcszeszének halvány foszlányát, ami még a délutáni zuhanyozás után maradt.

Az ajkam bizseregni kezd. Váratlanul. De figyelmen kívül hagyom.

Legalábbis megpróbálom.

Még a jelét sem adta, hogy rám akarna startolni, de a szívem hirtelen vadul verni kezd a mellkasomban, a szám kiszárad, a tenyerem pedig nyirkos lesz.

Halvány fogalmam sincs róla, mi történik most.

– Nem kell idelent aludnod ma este – mondja Sutter egy pillanattal később. – Aludj az én ágyamban. Majd én alszom a kanapén.

– Nem! – mondom. – Ez nevetséges! Nem azért ajánlottam fel az ágyamat, hogy aztán elfoglaljam a tiédet!

– Ha holnap úgy akarsz ébredni, hogy beállt a nyakad, az a te bajod. – Feláll. – De ne mondd, hogy nem szóltam előre, és ne kérj tőlem masszázst!

– Miből gondolod, hogy masszázst kérnék tőled? –

Félhangosan felnevetek, és a szempilláimon keresztül felnézek rá. – Általában rám se nézel, és valahányszor megérintesz, utána úgy viselkedsz, mintha undorítana az önkontrollod hiánya.

Úgy érzem, egy örökkévalóságig nézünk farkasszemet; végül Sutter szólal meg.

– Elcseszem a dolgokat – mondja felsóhajtva. – Ilyen vagyok. Nem olyan srác vagyok, akihez érdemes kötődni. Amikor seggfej vagyok, hidd el, hogy csak a te érdekeidet tartom szem előtt.

– Milyen gáláns tőled! – A szememet forgatom, és a mosoly eltűnik az arcomról.

– De akkor is azt gondolom, hogy fel kéne jönnöd az emeletre – teszi hozzá Sutter, és megesküdnék, hogy mogyoróbarna szeme egy pillanatra huncutul megcsillan.

Szívem gellert kap, egyre vadabbul ver, és bár a hang üvölt velem a fejemben, könyörög, azt kéri, hogy maradjak itt, a konyakszínű kanapén, mégis, lehetetlen figyelmen kívül hagynom a lábam közötti lángolást és a sóvárgó számat.

Azt hiszem, nem kell kedvelned valakit ahhoz, hogy szexelj vele.

– Azt gondolod, igen? – Hátradőlök, keresztbe teszem a lábamat, és úgy csinálok, mintha nem is állna szándékomban beadni a derekamat. Ha akarja, akkor kicsit keményebben kell dolgoznia érte.

A férfiak csak akkor értékelnek valamit, ha megdolgoztak érte.

– Nem tudom – mondom, és kikényszerítek magamból egy ásítást. – Elég fáradt vagyok.

– A lószart vagy fáradt! – Sutter minden figyelmeztetés nélkül

a kezem után nyúl, megfogja és felállít a helyemről.

Meglepetten beszívom a levegőt.

– Ó. Helló.

Arckifejezése nem változik. Nem vigyorog, nem kacsint, nem mosolyog. És amikor acélos tekintete megállapodik az ajkamon, tudom, hogy mi fog történni.

Azzal kezdődik, hogy ujjait az állam alá helyezi, és a tökéletes szögbe igazítja a számat. Aztán a keze végigcsúszik a nyakam oldalán, addig, amíg ujjait bele nem temeti a tarkómon lévő hajba. Beszívja az illatomat. Szívem azzal fenyeget, hogy felrobban a mellkasomban. Megnyalom az ajkamat, nagyot nyelek, felkészítem magamat…

…a csókra, ami nem történik meg.

Sutter arrább lép, elnéz a vállam felett. Amikor megfordulok, meglátom Tuckert, amint ott áll a lépcső alján.

A francba.

Néma beszélgetést folytatnak, és egy másodperccel később Tucker kimegy a konyhába valami harapnivalóért és egy pohár tejért.

– Menj fel az emeletre. – Sutter közel hajol, és a fülembe suttog, halkan, annak ellenére, hogy tulajdonképpen senki nem hallhat minket. – Még nem végeztem veled.

Elharapok egy félmosolyt, és ott maradok, azon tűnődve, hogy engedjek-e a kívánságának. De hamarosan belátom, hogy én is annyira vágyom erre a megkönnyebbülésre, mint ő.

– Jól van – mondom. – De csak azért, mert akarom. Nem azért, mert te erre utasítasz.

Megfordulok és felmegyek az emeletre; miközben felfelé

lépkedem, végigcsúsztatom a kezemet a fakorláton, majd balra fordulok, és bemegyek Sutter szobájába.

Az ágy szépen be van vetve, a paplan sarkai katonásan behajtva; az egyik szekrényajtó nyitva van, így bepillanthatok Sutter színek szerint elrendezett pólógyűjteményébe.

Mindig is úgy tudtam, hogy azok, akik zavaros, működésképtelen családban nőttek fel, amelyben nem volt valódi rend, felnőttkorukban hajlamosabbak a sikerorientáltságra. Ettől azt érzik, hogy valamiféle irányítást szereznek az életük felett, még ha ilyen apróságok terén is.

Bebújok a paplan alá, felrázom a párnát magam mögött és várok…

…és várok…

…és várok.

Küzdök az alvás réme ellen, de ezt a csatát csak akkor nyerhetem meg, ha Sutter a következő két percben feltolja ide azt a jó kis seggét.

De nem jön.

És győz az alvás.

* * *

Amikor felébredek, koromsötét van. Az ismeretlen paplan és a testem, amelyhez egy másik, meleg test simul, megijeszt; félálomban rémülten levegő után kapkodok és felülök.

– Melrose… – Sutter álmos hangját a karja követi, és mielőtt rájönnék, mi történik, odahúz lágy, csupasz mellkasára, és magához von a forróságába.

Talán azért nem jön rá, mennyire gondoskodó, mert ő is félig alszik?

– Sutter… – kezdem, de ő csitít, és szorosan magához ölel.

– Aludj!

Nem tudom, mikor jött fel végül, de a szoba túlsó végében lévő vekker hajnali négy órát mutat. Murphy súlya a lábamon plusz meglepetés.

El sem akarom hinni, hogy Sutter megengedi, hogy a kutya egy ágyban aludjon velünk.

Pedig én azt hittem, hogy utálja a kutyákat és általában mindent, aminek dobogó szíve van és érzésekre képes.

Ahogy itt fekszem a sötétben, Sutter karjában, elhelyezkedem gyengéden emelkedő és süllyedő mellkasán, és megpróbálom végiggondolni, hogy mindennek milyen természetellenesnek *kellene* tűnnie… és miért nem az.

Napfelkeltéig figyelem Suttert – és meglehetősen élvezem, mert ilyesmit nem sűrűn csinálhatok. Ha rájönne, hogy ilyen szégyentelenül bámulom, biztos alaposan lehordana. Nevetségesen, tisztességtelenül jóképű ezzel a szép formájú arccsonttal, telt ajakkal és azzal a természetesen formált orral, amelyre bármelyik első osztályú színész féltékeny lenne. Legszívesebben végigszántanék lágy, homokszínű haján, és kisimítanám a tincseket a homlokából – ha tudnám, hogy ez nem ébreszti fel.

De egy idő után rájövök, hogy csak pazarolom az időmet azzal, hogy átadom magam annak a gondolatnak, hogy összeillünk.

Ezen a bolygón nem. Ebben az életben nem.

Szinten mindenben egymásnak feszülünk.

Mindketten túlságosan is határozottan vállaljuk a

véleményünket a magunk kárára.

Az esetek kilencvenkilenc százalékában képtelenek vagyunk normális beszélgetést folytatni, még akkor sem, ha akarjuk.

Kicsusszanok az ágyból, felkapom a kutyámat, lassan, óvatosan, hogy ne ébresszem fel Suttert, majd lemegyek, hogy reggelit készítsek.

Különös ez a „szemet szemért, fogat fogért” kedvesség, ami köztünk van, de nem tehetem meg, hogy túl sokat lássak bele. Sutter egy seggfej. Semmi értelme kötődni hozzá.

De ami a legkülönösebb, az az, hogy minél több időt töltök Sutterrel, annál kevesebbet gondolok Nickre. Annál kevésbé várom a telefonhívásait, az üzeneteit és azt, hogy viszontlássam – legalábbis nem a gimnazista lányos, kergén szerelmes értelemben.

Ahogy lemegyek, kiengedem a kutyát, és addig kutatok a szekrényben, amíg találok egy doboz Hungry Jack palacsintaport. Amikor megfordulok, hogy elővegyek egy keverőtálat a pult alatti polcról, észreveszem, hogy Tucker áll a konyha és nappali küszöbén.

– Jó reggelt! – jeleli Tuck; arca csupa mosoly.

– Jó reggelt! – jelelem én is. – Éhes vagy?

Tucker bólint.

A palacsintás dobozra mutatok, ő pedig bólogatni kezd, majd helyet foglal az asztalnál.

A szemem sarkából elcsípem, hogy úgy figyeli, ahogy sütök neki, mintha valami híres séf lennék egy ötcsillagos étteremből és minden mozdulatom izgalmas és ámulatba ejtő lenne.

Olyan érzésem támad, mintha nem ehhez lenne szokva, és a

mellkasom égni kezd a gondolattól, hogy ez a fiú nem tudja, milyen az, ha valaki reggelit készít neki. Nyilván nem tudom, milyen a családi élete, de ama kevés információ alapján, amely az apjáról rendelkezésre áll, nem hinném, hogy az a fajta apuka lenne, aki hajnalok hajnalán felkel a hétvégén, és rántottát süt, vagy előveszi a gofrisütőt a gyereke kedvéért.

Egy pillanattal később egy tányérra halmozok egy kisebb rakás palacsintát, és odateszem a tágra nyílt szemű, vigyorgó Tucker Alcott elé.

Egy másodperc múlva a tűzhelyhez fordulok, hogy nekilássak a következő adagnak, amikor is meglátom Suttert, amint a konyhaajtóban áll, és úgy néz rám, ahogy eddig még sohasem.

És a legőrültebb dolog történik: a szívem kihagy egy ütemet.

22. fejezet

Sutter

Az ágyam hideg reggel. Az oldal, ahol Melrose feküdt, üres, a paplant szépen elrendezte, és az alá a párna alá tűrte, amelyet adtam neki.

Nagy nehezen felülök, végigszántok a hajamon és kicsörtetek a fürdőszobába – ahol szintén nincs senki.

A felfelé áramló illat palacsintáról és szirupról árulkodik; megmosakszom, mielőtt lemennék, hogy megnézzem, vajon Tucker most mire vette rá Melrose-t.

– Ni, csak, ki van itt! – mondja Melrose, amikor meglát. A tűzhelynél áll, és úgy látom, hogy éppen egy áfonyás palacsintát fordít meg.

Tuckerre pillantok, aki a konyhaasztalnál ül, és egy kisebb halom, ragadós barna sziruppal leöntött palacsintát eszik.

– Hányat? – kérdezi Melrose.

Általában nem szoktam reggelizni, de nem emlékszem, hogy mikor ettem utoljára házi készítésű palacsintát.

De, emlékszem.

Azon a reggelen, amikor anya lelépett. Különösen jó hangulatban volt, ami szokatlan volt tőle. Akkor semmi értelmét nem láttam.

Utolsó napként volt értelme.

Azt hiszem, a reggeli lakoma, amit a férjének és a fiainak készített, valamiféle kicsavarodott hattyúdal volt a részéről.

Melrose három gőzölgő palacsintát helyez egy tányérra és átadja nekem. Amióta itt lakik, még soha nem láttam főzni. És mindig azt hittem, hogy úgy nőtt fel, hogy szobalány és inas szolgálta ki, de tegnap este elmesélte, hogy nem elkényeztetett hercegnőként nevelték.

Helyet foglalok az öcsémmel szemben, aki letöröl egy csepp szirupot az álláról, majd felmutatja a hüvelykujját, és hatalmas vigyort küld felém.

Jó boldognak, igazán boldognak látni.

Ebben a pillanatban nem létezik se részeg apa, se távollévő anya, se kiabáló barátnő, piától bűzlő szőnyeg vagy lepukkant lakókocsi.

Most csak Tucker van.

És én.

És a palacsinta.

És Melrose.

De bármennyire hihetetlen is, nem engedem meg magamnak, hogy kötődjem hozzá. Bármennyire figyelemre méltó egy nő, a két dolog közül valamelyik elkerülhetetlenül megtörténik: Az illető nő lelép. Mert a nők ilyenek. Vagy én cseszem el azzal, hogy akkor lépek le, amikor túlságosan komolyra fordulnak a dolgok.

Soha nem voltam az a típus, aki megvárta, amíg beüt a mennykő, úgyhogy általában toppantok, mielőtt a mennykő akár a közelembe kerülne.

Melrose lekapcsolja a gázt a tűzhelyen, és a saját tányérjával

mellénk telepszik.

– Mi a terv mára? – kérdezi jelnyelven és rám, majd Tuckerre pillant.

Vállat vonok. Tucker is vállat von.

– Majd kitalálunk valamit – válaszolok. – Neked?

– A nagyanyám valamilyen díszvacsorán vesz részt. Életműdíjat vagy mit kap, úgyhogy az egész család oda hivatalos – mondja Melrose, majd az öcsém felé fordul, elfintorodik, és azt jeleli: „Az ilyesmi uncsi”.

Tucker felnevet; szeme csillog és mosolyog.

Melrose teljesen elvarázsolta.

És most már értem.

Melrose nagyon jó fej.

De átkozott legyek, ha ezt megmondom neki!

23. fejezet

Melrose

Itt van az egész kompánia: nagyi, anya, Maritza, Isaiah, Catherine néni és Charles bácsi.

És nagyi férfi barátja – még mindig esküszik, hogy „csak egy barát”, annak ellenére, hogy ma liliommal és rózsával teli, illatozó csokrot hozott neki.

– Na jó, mesélj erről a srácról! – mondja Maritza; rákönyököl a fehér abroszra és közelebb hajol.

– Milyen srácról? – A pezsgőmért nyúlok.

Maritza a szemét forgatja.

– Ne játszd nekem a hülyét! A lakótársadról!

– A lakótársamról? – nevetek fel. – Szóval manapság így nevezik?

Maritza nevet.

– A nagyi kijelentette, hogy ő számodra az igazi.

– Egyszer találkozott vele. Egyszer. – Még egyet kortyolok. – És hidd el, nem Sutter az igazi. Én nem is hiszek az ilyesmiben.

Isaiah felé pillantok, aki mély beszélgetésbe merült az apámmal, bár közben Maritza kezét szorongatja az asztal alatt. Ezek ketten annyira édesek, hogy az néha már visszataszító.

– Mikor ismerhetem meg? – kérdezi Maritza. – Tudom, hogy

találkoztunk a nagyinál aznap, de az csak futólag volt. Valamikor átnézhetünk hozzátok?

– Maritza – mondom lehajtott fejjel és halkan. – Sutter a lakótársam. Nem a pasim. Egyáltalán nem kell átjönnöd, hogy *megismerd.*

– Melrose – mondja Maritza, utánozva a hangszínemet. – Sutter a lakótársad, de láthatóan kedveled. Abban a pillanatban, hogy megemlítettem, elmosolyodtál, amit azután azonnal próbáltál leplezni a pezsgőivással.

Tényleg?

– Na persze. – Még egyet kortyolok, és most kiiszom az egészet. Végignézek a helyiségen, keresek még egy pingvinnek öltözött, tálcát cipelő szentet, hogy még egy pezsgőt szerezzek.

A nagyi egy órával ezelőtt vette át az életműdíját, úgyhogy most mindannyian koktélozunk és csevegünk, miközben azt várjuk, hogy felszolgálják a vacsorát.

– Gyere ki velem a mosdóba! – mondja Maritza; feláll az asztaltól, elengedi Isaiah kezét és belém karol.

– J-jó.

Sietve kimegyünk a mosdóba; olyan érzésem támad, hogy Maritza valami oltári hírrel fog meglepni, amellyel nem rukkolhat elő mások előtt.

– Ó, Jézusom! – mondom, amikor beérünk. – Terhes vagy!

Maritza ráncolja az orrát és hátba vág.

– Nem, Jézusom, dehogy! Még nagyon nem tartunk ott.

– Akkor miért rángattál be ide ilyen őrült módjára?

Maritza szembenéz magával a tükörben, helyére simítja sötét haját és megigazítja a vintage Tiffany fülönfüggőt, amelyet a

nagyitól kapott kölcsön.

– Még soha nem hazudtál nekem – kezdi Maritza.

– Soha.

– Az egyik legőszintébb ember vagy, akit ismerek.

– Mire akarsz kilyukadni ezzel? – kérdezem.

Maritza felém fordul, és egyik kezét vékony csípőjére teszi.

– Nem értem, miért nem vagy képes őszinte lenni magaddal. Ennyi az egész.

– És ide kellett hoznod, hogy ezt megkérdezd?

– Látom, hogy ragyog fel az arcod, amikor a közeledben van; látom, mennyire igyekszel, hogy ne mosolyodj el, amikor szóba hozod – mondja Maritza. – Visszafogod magad. Küzdesz az érzéseid ellen. De nem értem, miért. Ha tetszik neked… miért küzdesz ellene?

Kapkodva beszívom a női mosdó fenyőfa- és fertőtlenítőillatát, nekidőlök a mosdókagylónak, és összefonom a karomat.

Maritzának igaza van.

Teljesen igaza van mindenben.

– Tudod, Nick nagyon fura megjegyzést tett a minap – váltok témát. – Azt mondta, hogy *hiányzom* neki.

Unokahúgom félrehajtja a fejét és összeszorítja a száját.

– Ez most nem Nickről szól. Mel, a színtiszta szeretet beszél belőlem, de mindig olyan pasik után futottál, akiket nem kaphattál meg – egész életedben ezt csináltad. Soha nem azok kellettek, akiket könnyű megkapni, vagy azok, akiknek te kellettél. Mindig azt akartad, aki ha csak egy paraszthajszálnyival is, de elérhetetlen volt, mert egyszerűen

ilyen vagy. Szereted a próbatételeket. Nick volt életed legnagyobb próbája, és még csak nem is tetszik neked. Csak azt hiszed, hogy tetszik!

Maritza szavainak súlya visszhangzik bennem; valódi, súlyos szavak ezek. Érzem, hogy moccanni sem tudok, mindenem lebénult, kivéve száguldó gondolataimat és az egyetlen kérdést: mi van, ha igaza van?

A női mosdó ajtaja kivágódik, és egy negyven körüli, halványan ismerős színésznő lép be; vörös talpú cipőjében átcsattog a helyiségen.

– Valószínűleg már azon tűnődnek, hol maradunk ilyen sokáig. – Maritza az ajtót figyeli. – Folytatjuk a beszélgetést?

Bólintok, majd követem Maritzát az előcsarnokba, és még egy szemtelen kérdést teszek fel magamnak: ha Maritzának igaza van… és Sutter tényleg tetszik… csak azért akarom őt, mert nem lehet az enyém?

Még soha nem találkoztam Sutternél elérhetetlenebb sráccal.

És persze az elérhetetlenség a gyengém.

24. fejezet

Sutter

– Ez kurvára az utolsó eset! – Csakis ilyenkor fordul elő, hogy örülök annak, hogy Tucker nem hallja, amit mondok.

Apám hátradől viharvert karosszékében, és kérges kezét végigfuttatja a szék kopott karfáján; másik kezével pedig őszes borostáját simítja végig.

– Nem ijesztesz meg, fiam! – mondja, és ráncos arcán gonosz vigyor terül szét. – Mi a fenét képzeltél te, mi? Idejössz, lerohanod a házamat és így beszélsz velem? Szép kis alak vagy!

Az olcsó whisky szaga megül az állott levegőben, miközben apa lassan, kásásan ejti ki a szavakat. Természetesen a vén gazember megint részeg. Valószínűleg holnap semmire nem fog emlékezni abból, amit mondtam neki, de ez nem akadályoz meg abban, hogy elmondjam azt, amiért idejöttem.

– Holnap felfogadok egy ügyvédet – mondom. Hónapok óta spórolok, hogy egy jó ügyvédet szerezhessek, olyasvalakit, aki tapasztalt ezen a területen. Nem lehet egyszerűen azt mondani az államnak, hogy szerinted nem gondoskodnak megfelelően egy gyerekről, és akkor az állam neked adja azt a gyereket. Ez nem így működik. Vannak folyamatok és vizsgálatok és megfelelő csatornák. Vannak szabályzatok és bírósági meghallgatások és pszichológiai értékelések.

Mindez nem egy éjszaka alatt fog lezajlani, és rá fog menni az eddig összespórolt pénzem, ha ez a rohadék küzdeni fog ellene (márpedig küzdeni fog), de ha végre ki tudom húzni az öcsémet ebből a patkánylyukból, akkor megéri.

– Szánalmas, gyáva alak vagy! – mondom összeszorított foggal. – Szép kis apa! Tucker jobbat érdemel nálad!

– Nehezedre esne visszaemlékezni a régi szép időkre, mi? – kérdezi apa gonosz nevetéssel, miközben a pocakját dörzsölgeti.

– Régi szép idők? Miféle régi szép idők? – bődülök el, és a kezem ökölbe szorul. Minden önuralmamra szükségem van, hogy ne ugorjak neki. – Arra az időszakra gondolsz, amikor még anya velünk élt?

Nem válaszol, csak bólint.

– Egyetlen jó emlékem sincs rólad! Tudod, ki tanított meg arra, hogyan kell bánni a baseballütővel? Nagyapa. Tudod, ki tanított meg arra, hogyan kell kereket cserélni? Joe Collins a szomszédból. Tudod, ki tanított meg…

– …elég, elég! – Felemeli egyik kezét, majd felém legyint, elüti a szavaimat, mert nem akarja hallani őket.

Fáj az igazság.

– Mindegy, nem azért jöttem ide, hogy felhánytorgassam a múltat – mondom. – Annak már vége, eltemettük. Azért jöttem, hogy esélyt adjak arra, hogy férfi légy. Engedd meg, hogy Tucker velem lakjon. Ne hagyd, hogy végig kelljen mennie az egész zűrös gyámsági szarságon. Mert zűrös lesz. És drága is. És én fogok nyerni.

– Na húzz innen a faszomba! – Apa a széke egyik oldala felé hajol, mert nem látja tőlem a képernyőt.

Megfeszül az állam.

– Ha megpróbálod mindezt Tuckeren leverni, kurvára ki foglak nyírni!

És komolyan mondom.

Kimegyek az előszobába, a padlódeszkák minden egyes lépésemnél nyikorognak és megsüllyednek; megállok Tuck ajtaja előtt, és összeszedem magam, hogy ne kelljen így látnia.

Három mély lélegzetet veszek, becsukom a szemem és mielőtt belépek, mosolyt varázsolok az arcomra.

– Indulok – jelelem neki.

Tuck megállítja a videojátékot, és leteszi a kontrollert, én pedig leülök mellé az ágyra.

Összeborzolom a haját és rámosolygok; ez a mosoly a garancia arra, hogy minden rendbe jön. Mégpedig azért, mert az utolsó fillérjeimet, minden egyes pillanatomat és az utolsó leheletemet is arra fogom feltenni, hogy ez így legyen.

– Viszlát! – jeleli Tucker. A szemén nem látszik az arcán lévő mosoly.

Bárcsak itt maradhatnék!

Bárcsak hazavihetném!

Egy szép napon, öcskös. Egy szép napon.

Kimegyek a kocsimhoz, elindítom a motort és kiállok; a kavicsok ropognak a kerekek alatt. Félúton hazafelé döbbenek rá, hogy valami szorít a mellkasomban; valami lágy dolog van bennem.

Talán… *izgatott* vagyok? Azért, hogy *hazamegyek?*

Nem vagyok hajlandó elhinni.

És mégis… nem tagadhatom.

Tegnap este feltett szándékom volt lefeküdni vele. Gondoltam, mindkettőnknek jólesne a megkönnyebbülés a tegnapi éjszaka eseményei után, de Tuck lejött a földszintre, én pedig végül beszélgetésbe elegyedtem vele a konyhaasztalnál, miközben az öcsém úgy falt, mintha hetek óta nem jutott volna rendes ételhez.

Mire Tuck lefeküdt, és én felértem, Melrose már aludt az ágyamban.

Bemásztam mellé.

A többire nem emlékszem.

Arra emlékszem, hogy palacsintaillatra ébredtem, és arra, hogy nézem, miközben a konyhámban tüsténkedik; olyanok voltunk, mint valami hevenyészett, boldog kis család.

Ahogy ott álltam és Melrose-t figyeltem, évek óta most először engedélyeztem magamnak, hogy érezzek valamit… és nem is volt rossz, de aztán arra gondoltam: „Atyaisten, egészen biztosan elment a maradék eszem is.”

Lekanyarodom a kijáratnál, és számításaim szerint még ötven perc és hazaérek.

Még háromnegyed óra és láthatom *őt*.

25. fejezet

Melrose

Könyékig vagyok a koszos mosogatóvízben, a telefonom a Journey legjobb számait játssza, amikor megérzek két kezet, amint felcsúsznak a csípőmön. A szívem majd megáll, és hűvös levegő tölti meg a tüdőmet.

Megfordulok, és Sutter ott áll velem szemben.

Remek az időzítés, mert épp rágondoltam; némán összehasonlítottam magamban azt, amit Sutter és azt, amit Nick iránt érzek.

Nicktől remegni kezdek és kerge leszek. Nickről az otthon jut eszembe, a melegség és a régi szép idők.

De Sutter… Suttertől nőnek érzem magam; ő feléleszti bennem a vágyat, amely olyan mélyen gyökeredzik bennem, hogy az már ijesztő. Néha, ha túlságosan hosszan gondolok rá, meg kell állnom és normálisan levegőt vennem.

– Megijesztettél! – mondom ki azt, ami egyértelmű, mert fogalmam sincs, mit mondjak, de aztán lehalkítom a zenét a telómon. – Nem is hallottam, hogy bejöttél.

Alig pár órával ezelőtt tetőtől talpig kölcsönkapott Pradában és Cartier-ben pompáztam a nagyi ünnepsége miatt, most pedig tréningruha van rajtam, a hajam lófarokba kötve és állottzsír- és mosogatószerszagom van, miközben ott állok egy robusztus

Adonisz előtt, aki úgy fest, mintha a következő pillanatban szőröstül-bőröstül a magáévá tenne.

– Mi a… – próbálok feltenni egy kérdést, de Sutter elhallgattat egy csókkal, ami, gondolom, valamiféle válasz.

Szája puha, és miközben nyelve becsúszik az ajkam közé, a kezébe fogja az arcomat. Nekinyom a mosogatónak, mögöttem egy rakás mosatlan edény, de sehol máshol nem akarok lenni, csak itt, csak Sutter Alcott nekem dőlő tökéletes testével, bátor lelkével és bonyolult szívével.

Azonban Maritza szavai visszhangoznak a fülemben, úgy, ahogy egész nap; egyre hangosabbak és hangosabbak és már nem tudom figyelmen kívül hagyni őket.

Szappanhabos kezemmel megragadom a tarkóját, élvezem a csókját, férfias illatát, azt, hogy forrósága összekeveredik az enyémmel, majd gyengéden eltolom.

– Kérdeznem kell tőled valamit – mondom.

Zöld-arany szemének tekintete az enyémbe fúródik.

– Nem kedvelsz engem, ugye? – kérdezem. Tudom, hogy a bíróságon egy ilyen kérdésre simán lehetne tiltakozni, de sokkal könnyebb, mint egyenesen megkérdezni azt, hogy: „Kedvelsz engem?”

Sutter nem válaszol, de nekem szükségem van egy határozott igenre vagy nemre. Ha nemet mond, ha arról kezd beszélni, hogy mindig „elcsesz” mindent, vagy hogy „nem úgy kedvel engem”, akkor teljes biztonsággal tudni fogom, hogy Maritzának igaza volt abban, hogy én Suttert akarom.

És csak azért akarom, mert nem lehet az enyém.

Majd megesz a türelmetlenség.

– Mi ketten csak jól érezzük magunkat, ugye? Ez nem jelent neked semmit?

Megint könnyebb ezt kérdezni, mint azt, hogy: „Jól érezzük magunkat együtt? Jelent ez neked valamit is?”

– Ez most honnan jött? – kérdi Sutter, és mézszínű tekintete az enyémet kutatja.

Ujjaim bizseregnek és mocorognak és ellopják azt, ami a pillanat szexiségéből megmaradt.

– Csak szeretném tisztázni, hogy ugyanazt gondoljuk-e. Mindenben. Nem akarom, hogy bármelyikünk is sérüljön.

Sutter bandzsít.

– Miért akarsz a saját dumámmal megetetni?

– Ez igent jelent? – kérdezem.

– Igen – mondja. – Jól érzem magam veled.

Lábujjhegyre állok, hálás vagyok ezért a válaszhoz hasonló valamiért, így végre többé nem vagyok bizonytalan, és ajkamat újra az övéhez nyomom.

Azzal semmi gond, ha jól érezzük magunkat egymással.

Egyáltalán semmi.

– A világ legrosszabb szerelmes párja lennénk, ugye? – kérdezem két csók között; szeretném kikerülni azt a kérdést, hogy: „Szerinted mi miféle szerelmespár lennénk?”

Keze végigcsúszik az oldalamon, megragadja a seggemet, majd felemel a mosogatóra, a rakás koszos edény mellé. Egy pillanattal később ujjai becsúsznak a pólóm alá, és végigsimítják a hasamat.

Összenézünk, miközben áthúzza a pólómat a fejem fölött és elhajítja. A száját keményen a nyakszirtemre nyomja, és egy

pillanatig azt várom, mikor fog megharapni.

– A legrosszabb… – folytatom. – El tudod egyáltalán képzelni?

Nekem nyomja a csípőjét, miközben várakozón felsóhajtok, amint megérzem farka kemény érintését.

Kemény. *Miattam* kemény.

Kíván engem.

Én pedig őt.

Ó, Jézusom, kívánom őt…

– Még akkor is, ha mégis… tudod… – próbálom kinyögni, miközben ujjai a melltartóm pántját babrálják. Engedi, hogy lecsússzon meztelen vállamon és megcsókolja forró bőrömet, amitől libabőrös leszek mindenhol, ahol hozzám ér. – Csak bonyolítaná a dolgokat… hiszen lakótársak vagyunk.

Hátrahajtom a fejemet, miközben Sutter kikapcsolja a melltartómat, és a mellbimbómmal játszadozik. Először az ujjaival, majd a nyelvével köröz rajtuk hosszasan.

– Melrose? – Halkan, rekedten mondja ki a nevemet, ami jelzi állatias vágyát, és ettől lüktetni kezd a puncim.

– Igen?

– Ne beszélj tovább! – Ezzel a karjába kap, én pedig átkulcsolom a lábammal és szorosan belé kapaszkodom, amint átvet a vállán, és az ágyhoz visz.

26. fejezet

Sutter

Ma reggel pokolian nagy a forgalom.

Tegnap este el akartam mondani Melrose-nak, hogy mit érzek… vagy legalábbis el akartam ejteni róla egy-két célzást. A lehetőség adott volt. Ott állt a mosogatónál, valami iszonyú béna táncot lejtett egy ostoba, nyolcvanas évekbeli zenére, miközben mosogatott; teljesen elvolt a saját kis világában. Lófarka ide-oda ugrált, csípője ringott, és én vágyakozni kezdtem édes ajka után.

Ezért megcsókoltam.

És ő visszacsókolt, a teste beleolvadt az enyémbe; mosószeres kezével a hajamba túrt.

Aztán hirtelen elkezdett arról beszélni, hogy legyünk csak barátok és ez az egész semmiség, és a lehetőség teljességgel odalett. Mindenfélét kérdezősködött, aztán meg hozzátette, hogy „ugye”? Mintha azt akarta volna, hogy azt mondjam, hogy „igen”.

Csak ma reggel, a kocsiban jöttem rá, hogy lehet, hogy van valakije. Igen, jól szórakozunk így együtt. De valami baromi jó oka kell lennie annak, hogy hirtelen biztosítani akar arról, hogy ez az egész nem több fizikai vágynál.

Mégis ki lehet az illető?

Nem szokott pasikat hazahozni, legalábbis a Robert McCauley-eset óta. Mindig meghallgatásokra jár. Az egyetlen pasi, akivel rendszeresen beszél, az Nick.

Felsejlik előttem Melrose, amint felderül az arca, amikor Nick pár hete felhívta; majdnem átmegyek egy piros lámpán.

Ő az.

Ő kell, hogy legyen!

Melrose Nick miatt várakozik.

Tudom, hogy gyerekkoruk óta jó barátok és sok mindent megéltek együtt, de Nick nem érdemeli meg Melrose-t. És nem azért, mert én akarom őt.

A turnés melóig Nick soha szóba sem hozta Melrose-t.

Minden csajt, akit megkefélt… mindet megcsalta… és onnan tudom, hogy valahányszor sokat iszik abból az Old Milwaukee-féle húgyból, eldicsekszik vele.

Majdnem mindig késik a lakbérrel – nem azért, mert nincs pénze, hanem mert túl lusta ahhoz, hogy megírjon egy csekket vagy elautózzon a legközelebbi automatáig.

Ha az élete függene tőle, Nick akkor sem lenne képes betenni egy mosást. Nem tudom, hányszor mostam újra a dohos ruhákat, amiket napokra otthagyott a mosógépben. És a szexi, slampos külső? Vajon a csajok akkor is ennyire odalennének érte, ha tudnák, hogy egy alsógatyát minimum ötször felvesz és csak utána dobja a szennyesbe?

Persze, Nick lazán kezeli a szexet. Zenei zseni, pokoli jó bulikat tud rendezni, és soha nem kellett szűkölködnie szex terén, de itt véget is érnek a lenyűgöző és izgalmas tulajdonságai.

Mire megérkezem Santa Monicába arra a terepre, ahol épp dolgozom, a csapatom már ott van. Ketten úgy néznek rám, mintha egy doboz sütivel vagy kávéval kellett volna beállítanom, miközben felfelé megyek a kocsibejárón a hivalkodóan hatalmas tengerparti kúria felé, amelyben valami Orange megyei megagiga ingatlanbefektetőnek csináljuk a villanyszerelési munkálatokat.

– Dugó volt – mormolom, miközben meghúzom a derekamon az övemet.

A telefonom rezegni kezd a zsebemben, és amikor előveszem, hogy rápillantsak, látom, hogy Melrose üzent.

MELROSE:Már a munkában vagy?

Gyors „igennel” felelek, majd visszateszem a telómat, és munkához látok.

A telefonom ismét rezegni kezd, de lefoglalnak a feladatok. Bármiről van is szó, biztosan várhat.

Fogok egy köteg vezetéket, és kimegyek a konyhába, ahol az egyik emberem már elkezdte a központi porszívó kiépítésének előkészítését. Egy magas sarkú cipőt és farmert viselő nő a háztartási gépek helyét méri le, majd lefirkantja őket a noteszába; gyorsan rám mosolyog, aztán kisiet a fűrészpor- és sóslevegő-illatú lakásból.

– Jól vagy ma? – kérdezi első számú emberem, Manny.

– Miért ne lennék jól? – szipákolok.

– Olyan… nem tudom… olyan, mintha dühös lennél valami miatt.

– Hé, add ide a csőhajlítót! – váltok témát, mert semmi köze hozzá, és ha beszélünk róla, akkor csak még dühösebb leszek.

Manny átadja a szerszámot, én pedig magamon érzem a pillantását, de nem törődöm vele. Muszáj lesz kibírni ezt a mai napot úgy, hogy nem cseszek el egy huzalozást sem, mert az a kis cégemnek kisebb vagyonveszteséget jelentene. Ezek az ingatlanmogulok elég gyakran perelnek az „elvesztegetett idő” és hasonló ostobaságok miatt. Egy rakás ügyvéd áll rendelkezésükre, ugrásra készen, egy telefonhívásnyira. Egy rossz lépés és az Alcott Villanyszerelésnek vége.

Épp a kábelvédő burkot helyezem el, amikor a telefonom megrezzen a zsebemben, de a határidő miatt nem állok le.

És megint megrezzen.

És megint.

Kifújom a levegőt, megnézem, ki üzent.

MELROSE: Jaj, istenem, Murphy eltűnt!

MELROSE: Azt hiszem, kicsusszant a kerítés alatt.

MELROSE: Iszonyúan félek.

– Minden rendben van? – kérdi Manny.

Elképzelem Melrose szép kis arcát, amint könnyek áztatják. Elképzelem óceánkék, szomorú, árnyékos szemét, amint remegő kezét a szívére teszi.

Mielőtt válaszolni tudnék az üzeneteire, Melrose felhív.

– Bocs, el kell szaladnom elintézni valamit! – mondom; kinyomom a hívást, és visszateszem a telefonomat a zsebembe. Majd a kocsiból felhívom.

– Tényleg itt hagysz? – kérdezi Manny, és csak félig viccel. Azt hiszem, néha elfelejti, hogy én vagyok
a főnök, basszus!

– Ne! – mondom. Tudom, hogy szorít a határidő. Tudom,

hogy időre kell elkészülnünk. De nem hagyhatom cserben Melrose-t. Lehet, hogy seggfej vagyok, de nem oltári seggfej.

Manny a levegőbe emeli tenyerét, néma bocsánatkérésként.

A szerszámot a vakpadlóra helyezem, kioldom az övemet és elhúzom a csíkot.

– Visszajössz? – kérdezi Manny, amint elindulok.

– Remélem.

27. fejezet

Melrose

– Murphy! – Már vagy egymilliószor kiabálom a kutyám nevét. Biztosan őrültnek néznek, amint fel-alá rohangálok és járkálok az utcán; sírok és minden bokor alá benézek, és olyan magasra ugrom, amennyire csak tudok, hogy átlássak a kerítések fölött, miközben rázogatok egy zacskót Murphy kedvenc, szalonnás jutalomfalatjával. De kétségbe vagyok esve.

– Murphy!

Ma reggel a szokásos kör volt. Felkeltem, kiengedtem a kutyát, és elmentem fürödni. Amikor visszajöttem, kinyitottam a hátsó udvarra vezető tolóajtót, és Murphyt szólítottam… és semmi. Kiléptem a verandára, és átkutattam a hátsó udvart, hátha elbújt egy fa mögé vagy ilyesmi… aztán megláttam, hogy egy helyen a fű épp eléggé lelapult ahhoz, hogy a kis kövérkés hátsójával át tudjon furakodni a kerítés alatt.

Kézfejemmel letörlöm a könnyeimet, és elkezdem átfésülni a terepet. A sarkon lévő fehér háznál kezdem, felsietek az elülső lépcsőn, megköszörülöm a torkomat és becsöngetek.

Senki nem jön ki.

Nyilván.

Az emberek ilyenkor általában a munkahelyükön vannak.

Már a negyedik házba csöngetek be hasztalanul, amikor

meglátom Sutter kocsiját, amint végiggurul az utcán. Megáll, de nem a mi házunk előtt, hanem a szomszéd előtt. Figyelem, amint felmegy a feljárón és bekopog. Egy másodperccel később egy fehér hajú hölgy beengedi.

Én pedig várok.

Szívem olyan vadul ver a torkomban, hogy úgy érzem, bármelyik pillanatban megfulladhatok; az arcom tűzvörös és forró. Elindulok vissza a ház felé, és folyamatosan a szomszéd hölgy kék bejárati ajtaját bámulom.

Valahogy megáll az idő.

A körülöttem lévő világ nem létezik.

Semmi nem számít. Semmi, csak az, hogy megtaláljam a kutyámat.

De aztán kinyílik a kék ajtó és onnan, ahol állok, csak Sutter pólójának hátát látom, már úgy tűnik, tart valamit a kezében.

Egy másodperccel később megfordul, és én legszívesebben megcsókolnám.

Olyan vadul megcsókolnám!

– Ó, istenem! – mondom, amint a kutyámat tartó szuperhős felé rohanok. – Honnan tudtad, hogy hol van?

Sutter átadja Murphyt, aki ugyanolyan vidám, mint mindig.

– Mrs. Cooper udvarát kerítés védi. Gondoltam, hogy ha Murphy kiszökött a mi udvarunkból, és átszökött az övébe, akkor még mindig ott lehet – mondja Sutter.

A hangjában nincs büszkeség, a tekintetében sincs bármi, ami arra utalna, hogy elismerést vagy dicséretet várna. – Mrs. Cooper azt sem tudta, hogy Murphy ott van – csak akkor döbbent rá, amikor megkértem, nézze meg.

Megpuszilom Murphy feje búbját. A pánik már elmúlt ugyan, az adrenalin még mindig hajt. A szívem vadul ver, nem kapok rendesen levegőt, és biztos vagyok benne, hogy ha nem kapaszkodnék Murphybe mind a tíz ujjammal, akkor a kezem még mindig remegne.

– Köszönöm, annyira, *annyira* köszönöm! – mondom. Egy lépést teszek felé, és pontosan tudatában vagyok annak, hogy mennyire béna vagyok; egyik kezemet a vállára teszem, és félig megölelem.

Kétlem, hogy tudja, mit is jelent ez nekem… az, hogy abban a pillanatban, amint üzentem neki, mindent félredobott és hazajött, hogy megkeresse a kutyámat.

Nem kellett volna megtennie, de megtette.

Sutter válaszként egy félmosolyt villant rám.

– Tudom, mennyit jelent neked a kutyád. Örülök, hogy sikerült megtalálnunk!

– Megtalálnunk? – vonom fel egyik szemöldökömet. – Te találtad meg!

Sutter hátrál és röviden int nekem, majd visszaül a kocsijába. Ott állok a járdán, karomban Murphyvel, és figyelem, amint fényes páncélú, hős lovagom eltűnik a láthatáron.

Kénytelen vagyok eltűnődni azon, hogy komolyan mondta-e azt, amit a múltkor este mondott. Nem ismerek senkit, aki mindent elhajítana és rohanna, hogy segítsen megtalálni a kutyámat. Aerin sem ilyen. Maritza sem. A szüleim sem.

De ő megtette.

Sutter megtette.

28. fejezet

Sutter

A nappali tévéjén bömböl az ESPN – először ez tűnik fel, amikor hétfőn este kilépek a zuhany alól. Szorosan a derekam köré tekerem a törülközőt, majd lemegyek a földszintre, hogy megnézzem, mi történik; ott találom Melrose-t, aki éppen aprót keres a pizzafutárnak a bejárati ajtónál, miközben a másik szobában a sporthíreket mondják.

– Ez meg mi? – kérdezem.

Melrose becsukja a bejárati ajtót és szembefordul velem.

– Köszönetnyilvánítás.

– Miért?

– Azért, mert ma segítettél nekem – mondja vállat vonva. Felém lépked, miközben belém karol és szabad kezével egy pizzásdobozt egyensúlyoz.

– Felöltözhetnék előbb?

Melrose behúz a nappaliba, a dohányzóasztalra ejti a dobozt, majd nedves mellkasomra nyomja a kezét, amíg hátra nem esem a kanapé középen lévő párnájára.

– Nem. – Telt ajkát beszívja, majd lecsap a számra.

Melrose rám ül, meglovagol, és ujjaival nedves hajamba túr.

– Istenem, olyan jó illatod van! – mondja, miközben a

mellkasomat és a nyakamat csókolgatja. – Legszívesebben…

Nem fejezi be a mondatot, hanem a csípőjével körözni kezd egyre meredező farkamon; csak egy cicanadrág és egy törülköző választ el minket az elkerülhetetlentől.

Áthúzom a pólóját a fején, mire búzaszőke haja a szemébe hullik. Buja mosollyal félresöpri, majd odahajol, hogy ismét megcsókoljon.

Végighúzom ujjaimat a külső combján, miközben tekereg rajtam, és önkéntelenül is arra gondolok, hogy milyen lenne az élet, ha Melrose az enyém lenne.

Még soha nem találkoztam senkivel, aki ilyen gondoskodó lett volna, és ilyen jól érezné magát a bőrében.

Még soha senkit nem ismertem, aki az én szükségleteimet és az én örömömet helyezte volna előtérbe.

Lehet, hogy a létező legnagyobb púp a hátamon, de legalább az *én* hátamon púp.

És ha már a domborulatoknál tartunk… Melrose ringatózik az ölemben, és elég magasra emeli a térdét ahhoz, hogy a szemembe villanjon gyönyörű, barack alakú popsija.

Lerángatom róla a cicanadrágot.

Ő a törülközőmet húzza le.

Kikapcsolom a melltartóját.

A térdem közé ereszkedik, kezébe veszi a farkamat, és végigdörzsölgeti.

A farkam lüktet, én pedig hátradőlök és egy pillanattal később már élvezem is Melrose forró kis szájának nedvességét.

Miközben Melrose a farkammal foglalatoskodik, önkéntelenül is eszembe jut, amit szombat este mondott; amikor is azt

akarta, hogy biztosítsam arról, hogy ez az egész csak szórakozás. És önkéntelenül is arra gondolok, hogy… pokolian sok módja van köszönetet mondani valakinek azon kívül, hogy kefélsz vele.

Ha szereti Nicket, vagy ha erős érzelmeket táplál valaki más iránt… nehezen hiszem, hogy ezt csinálná, amit épp csinál.

Los Angeles tele van önző rohadékokkal, szemétládákkal és beképzeltekkel, akik bármit megtesznek az előrejutásért. Az erkölcs manapság ritka egy olyan városban, ahol a játék lényege a hírnév és a vagyon, és mindezzel együtt jár a könyörtelenség is.

De Melrose más. Egyáltalán nem hasonlít senkihez, akivel ebben a városban találkoztam.

Pár hete azt mondtam volna, hogy nem vagyunk egymáshoz valók.

Most tudom, hogy hatalmasat tévedtem.

Hatalmasat tévedtem Melrose-zal kapcsolatban.

Nyelve a farkam hegyén köröz, és mielőtt észbe kapnék, már túlságosan is közel vagyok a csúcshoz.

A szájába lövellek, ő pedig befogadja, az utolsó cseppig, és amikor feláll, megtörli a szája szélét, és miközben nagyot nyel, rám kacsint.

Az ölembe húzom és így szólok:

– Megcsókolnálak, de… érted.

Felnevet, majd a végén aprót sóhajt és folyamatosan engem néz.

Nem akartam elélvezni. Ki akartam várni, amíg mélyen beletemethetem a farkamat szűk puncijába. Azt hiszem,

Melrose egyszerűen ennyire jó szerető.

Melrose elfordítja rólam indigókék szemét, és a távolba réved; nem tudok olvasni az arcán, de valami megváltozott rajta.

Valami változik, és gyorsabban változik, mint amennyire képes vagyok feldolgozni.

Meg kell mondanom neki, mégpedig minél előbb.

Mielőtt késő lesz.

Mielőtt elveszítem.

29. fejezet

Melrose

A telefonomat az ágyam közepére hajítom, és teli tüdőből visítozom. A szoba forog, én pedig nem kapok levegőt… és még soha életemben nem voltam ennyire boldog.

A hálószobaajtóm kivágódik, és Sutter jelenik meg az ajtóban – tekintete lángol, arca zavartságot tükröz.

– Miért kiabáltál? – kérdezi és megáll az ajtómban.

Odarohanok hozzá.

Átölelem erős vállát, majdnem rámászom kidolgozott testére, és megcsókolom.

Nem érdekel semmi.

Csókolom. És még mindig csókolom.

– Mi történt? – kérdezi és egy pillanattal később lehámoz magáról.

– Megkaptam a szerepet! – Fáj az arcom a hatalmas mosolytól.

– Milyen szerepet?

– Főszerepet, egy egész estés filmben! – Attól, hogy kimondom, még nem lesz kevésbé álomszerű. Keményen, erősen belém kell hogy csípjenek.

– Na ne! A mindenit! Gratulálok! – Sutter nem tűnik olyan lelkesnek, mint azt várni lehetne, de nem ismeri ezt a szakmát.

Nem tudja, hogy milyen ritka az ilyesmi, főleg egy magamfajtának, aki még mindig szeretne kitörni a névtelen tömegből. Ez a szerep meghatározhatja a pályámat. Igazi ugródeszka számomra. Ezen áll vagy bukik a jövőbeli sikerem.

– Azt hiszem, lecserélik az egyik főszereplőt ebben a Guillermo del Toro-filmben, amelyet két hét múlva kezdenek forgatni Louisianában. Azt a színésznőt, aki eredetileg benne lett volna, „kórházba kellett szállítani kimerültség miatt”, ami virágnyelven általában a rehabot jelenti. Mindegy, nem érdekel, hogy én csak a második befutó voltam. Az a tény, hogy egyáltalán kellek nekik, az… de biztos nem érted meg!

Sutter biztos azt gondolja, összevissza beszélek, és valószínűleg tényleg úgy nézek ki, mint egy megszállott. Azonban ő azóta nem mozdult az ajtómból, amióta úgy rontott be ide, mint egy herceg, aki meg akarja menteni a bajba jutott leányt.

– Ma este ünnepelnünk kell! – mondom és visszamegyek az ágyhoz a telefonomért. Elkezdek fogalmazni egy csoportüzenetet, és mindenkinek elküldöm, aki csak eszembe jut, mert az emberek ezt csinálják, amikor megkapják a „nagy áttörést” jelentő szerepet. Egy pillanatra abbahagyom az írást, és felpillantok Sutterre. – Te pedig velem jössz.

Kedd van, úgyhogy elvileg jó sokan el tudnak jönni. Ha bárki is azt mondja, hogy jobb terve van kedd estére, az hazudik.

Befejezem az üzenetet és elküldöm, majd figyelmemet újra robusztus lakótársamra fordítom.

– Mire vársz? – kérdezem. – Menj, öltözz át! Egy óra múlva indulunk.

Mielőtt Sutternek esélye lenne válaszolni, megszólal a telefonom.

Nick. – Nicky, szia! – Fülig ér a szám és fel-alá járkálok a szobában.

– Ó, jézusom, egek, Mel! Gratulálok! Ez óriási!

– Ez egyszerűen nem is e világi! – mondom és felnézek; még pont látom, hogy Sutter megfordul és kimegy. Gondolom, velünk jön. Legalábbis nem mondta, hogy nem. Átkutatom a szekrényemet, és előveszek egy pánt nélküli, virágos kezeslábast.

– Olyan átkozottul büszke vagyok rád! – mondja Nick. – Bárcsak ott lehetnék ma este! Hogy elvigyelek valahová. Ünnepelni.

Hangjában valamiféle vágyakozás van, de túlságosan lefoglalnak az események ahhoz, hogy elkezdjem elemezni.

– Semmi gond. Itt van Sutter. Ő a dublőröd – kacagok, miközben bezárom az ajtómat, és kihámozom magamat a ruháimból.

– Most viccelsz, ugye? Sutter a dublőröm?

Majdnem olyan, mint aki… féltékeny? *Majdnem.*

– Igen, nos, Mick Jagger nem ért rá, és a Kings of Leon énekese nem hívott vissza, szóval…

– Okostojás.

– Hé, készülődnöm kell! – Átkutatom a komódot egy pánt nélküli melltartóért. – Kösz, hogy felhívtál, Nicky! Sokat jelent nekem.

Miután Nick elköszön, bontom a hívást, és valami furcsát veszek észre: a gyomrom egyetlenegyszer sem remegett meg a

gyönyörűségtől.

30. fejezet

Sutter

A Santa Monica-i Bungalow szokatlanul tömve van ahhoz képest, hogy hétköznap este van. Valaki említette, hogy egy indie-film premierjét tartják valahol a közelben, ami megmagyarázza a rengeteg hipsztert, pophercegnő külsejű csajt és tetőtől talpig monogramos dizájnerruhákba öltözött európait, akik közé néhány tudálékos, filmmániás kocka vegyül.

– Helló, azt hiszem, még nem mutattak be minket rendesen. Maritza vagyok, Melrose kedvenc unokatestvére. – Egy sötét hajú lány lép oda mellém, aki akár Melrose testvére is lehetne.

– Kedvenc unokatesó? Inkább az egyetlen – kacsint Melrose, és belekortyol Moscow Mule nevű koktéljába. – Ó, helló! Megjött Aerin! Mindjárt jövök!

Melrose átvág a báron, odainti az egyik barátnőjét, engem pedig otthagy azzal a lánnyal, aki láthatóan mindjárt ezer kérdést fog nekem szegezni.

– No és mióta vagy szerelmes az unokanővérembe? – kérdezi Maritza, miközben belekortyol a sörébe.

Majdnem félrenyelem a piámat.

– Tessék?

– Mióta kedveled?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Iszom még egy kortyot,

és a helyet pásztázom.

Ma este épphogy fel tudtam fogni, hogy Melrose két hét múlva elköltözik filmet forgatni, amikor Nick ellopta a show-t a tökéletes, kibaszott időzítésével.

Figyeltem Melrose-t, amint mosolygott, ahogy Nicket hallgatta és Nickynek nevezte, és úgy rohangált a szobában, mint egy iskoláslány, aki a legjobb barátnőjével trécsel.

Velem soha nem ilyen; nem ilyen kerge és energikus.

Most már kilencvenkilenc százalékig biztos vagyok abban, hogy Nick az, akire vár. És kilencvenkilenc egész kilenc százalékban biztos vagyok abban, hogy semmibe nem akar belemenni, ami akárcsak távolról is hasonlít egy kizárólagos kapcsolathoz, amikor két hét múlva elutazik, hogy elkezdje leforgatni eddigi pályája legfontosabb filmjét.

Önző disznó lennék, ha megkérném, hogy gondolja át.

Örülök Melrose sikerének. Tényleg. Jobban megérdemli, mint bárki más.

– Ne próbálj kamuzni! – mondja Maritza. – A nagyanyánk megtanított arra, hogyan olvassunk az emberekben. Tudjuk, hogyan tanulmányozzuk az apró gesztusokat, és értelmezzük a testbeszédet. Amikor ott ülsz Melrose mellett, a tested felé fordul. Amikor feléd megy, akkor mély levegőt veszel. Amikor távolodik tőled, akkor apró kis oldalpillantásokat vetsz felé.

– Ilyeneket mindenki csinál. – Még egyszer végignézem a helyiséget, és magamban könyörgök, hogy valaki mentsen meg Maritza unokatesótól.

Korábban a férfimosdó előtti sorban találkoztam Maritza pasijával. Jó fejnek tűnt. Olyan csendes, nyugis srác. Egyáltalán

nem olyan, mint ez a csaj.

– Tagadd csak, szépfiú, ahogy akarod, de neked Melrose kell! – mondja Maritza, és felvonja sötét szemöldökét, miközben a hideg mentolos puncsos pohárért nyúl. – Ami azt illeti, azt is látom, hogy ő is ugyanennyire kedvel téged!

– Miért? Mert nagy levegőt vesz, amikor feléje megyek? – vágom oda.

– Nem. Mert elmondta nekem.

Majdnem félrenyelem a sörömet.

– Mikor?

– A nagyi ünnepségének hétvégéjén. Na jó, azért nem adta ki magát, nem szó szerint ezt mondta… hogy kedvel téged… de erre célzott. – Maritza integet valakinek, aki pár asztallal arrább ül.

– Honnan tudod?

– Mert mindenkinél jobban ismerem Melrose-t. – Maritza visszafordul felém. – Például tudom, hogy amikor eltaszít magától valakit, az azért van, mert fél. És könnyebb eltaszítani valakit, mint odaállni elé és elviselni a visszautasítást. Melrose igazi bajnok, amikor meghallgatásokról van szó, de szívügyekben ő a leggyávább nyúl, akit valaha láttam. Emellett a gyengéi az érzelmileg elérhetetlen pasik. Ez amolyan végzetes jellemhiba nála.

– Nem mondod!

– Tessék? – kérdezi Maritza, mert figyelmét elvonja egy érkező sms.

– Semmi.

– Miről beszélgettek? – jelenik meg váratlanul Melrose;

nekem dől, és karját a karomba fűzi, nehogy elveszítse az egyensúlyát.

Azt hiszem, a negyedik italát fogyasztja, amióta ideértünk, és holnap pokoli macskajaj vár rá, ha nem lassít le villámgyorsan.

– Megjött az év asszonya! – Maritza ide-oda mozgatja a poharát, mielőtt belekortyol az italába. – Hol van a poharad? Kérsz valamit? Én igen. – Megfordul, megkocogtatja Isaiah vállát, és egy pillanat múlva felállnak és a bárpult felé indulnak.

– Jól érzed magad? – teszem fel azt a kérdést, amire egyértelmű a válasz. Melrose azóta vigyorog, amióta ideértünk, és érdekes módon ezt a vidámságot bárki másnál bosszantónak találnám. De nála? Szerintem nagyon édes…

Melrose megcsavarja az orromat és felnevet. Még soha nem láttam ennyire spiccesnek.

– Van egy titkom – mondja.

– Ó, tényleg? És mi az?

Hozzám hajol, meleg lehelete a fülemet éri, majd így szól:

– Nagyon szeretnélek megcsókolni!

– És nagyon részeg vagy.

Maritza és Isaiah visszatér dupla és tripla tequilás poharak társaságában; úgy osztogatják őket, mint cukorkát a vásárban azoknak, akik Melrose ünneplésére érkeztek. Amikor Maritza ad egyet nekem is, nemet intek.

Muszáj tiszta fejjel szemmel tartanom Melrose-t.

Maritza megböki Melrose-t.

– Callie és Aubrey most üzent, hogy megjöttek. Megkeressük őket?

A lányok elsietnek, én pedig a sörömet szorongatva csevegek

Isaiah-val. Átlagos srácnak tűnik. Szerény. Keményen dolgozó. Katonás típus. Van egy régi Porschéja, amelyet kipofozott.

Értékelem az egyszerű pasikat.

Csak onnan veszem észre, hogy a lányok visszaértek, hogy magamon érzem Melrose pillantásának súlyát. Maritza valamit a fülébe súg.

Összenézünk az asztal fölött.

Melrose elmosolyodik.

Én elmosolyodom.

– Mel, késő́re jár! – mondja a barátnő́je, Aerin, miközben lecsusszan a szé́kéről, és megöleli Melrose-t búcsúzóul. – Azt hiszem, a lányok meg én lelépünk.

Isaiah az órájára pillant.

– Úgy nézem, lassan nekünk is mennünk kéne.

Maritza duzzog, de Melrose elmosolyodik, és a szemét forgatja.

– Srácok, ha fáradtak vagytok, nyugodtan menjetek haza. Nagyon sokat jelent nekem az, hogy egy keddi napon eljöttetek szerény személyem miatt. Annyira szeretlek titeket!

Melrose körbejár, mindenkit megölelget és arcon csókol, és az utolsó pillanatban még csinál pár közös szelfit; mire odaér hozzám, álmos, spicces tekintetét az enyémbe fúrja, és mély levegőt vesz.

– Menjünk haza – mondom; felállok és megragadom a könyökénél fogva. Átmanőverezünk az asztalok és az álldogáló vendégek között, majd végül elérjük a kijáratot.

A lágy Santa Monica-i szellő belekap Melrose hajába és az arcába fújja; ő elmosolyodik, és kissé meginog, miközben

megpróbál rendesen megállni.

– Te totál részeg vagy! – mondom.

– Ezt nagyjából évente egyszer játszom el – mondja. Nem mondja. Motyogja. Melrose játékosan megfenyeget az ujjával. – Általában nem ilyen vagyok, úgyhogy ne legyél emiatt rossz véleménnyel rólam, rendicsek?

– Gyere! Hazaviszlek.

* * *

Úton hazafelé veszek neki egy hamburgert és egy sült krumplit, de Melrose elalszik az anyósülésen; mire hazaérünk, az egész kaja kihűlt.

Mindegy, Melrose elhelyezkedik a kanapén, és megpróbál megenni pár sült krumplit.

– Muszáj enned valamit! – mondom. – Valaminek fel kell szívnia az alkoholt.

– Mesebeszéd! – mondja Melrose, és kicsomagolja a hamburgerét. – Ha már a meséknél tartunk… szerinted te valaha meg fogsz nősülni?

Hátravetem a fejemet.

– Ez elég váratlanul ért.

– Csak annyit kérek, hogy válaszolj nekem, Alcott! Kíváncsi vagyok. Te nem olyan nősülős fajtának látszol. – Elvesz még egy krumplit. – Te teljesen… elérhetetlen vagy.

Ekkor jut eszembe az unokatesója tirádája arról, hogy Melrose mennyire imádja az érzelmileg elérhetetlen pasikat. Nem tud ellenállni nekik. Számára ők a napalm. Vagy valami hasonló szarság. Aztán az is eszembe jut, hogy az unokatestvére kijelentette, hogy Melrose kedvel engem. Szóval ha elvégzem a

matekot… kurvára egyértelmű lesz a képlet.

Melrose csak azért akar engem, mert azt gondolja, hogy nem kaphat meg, ami azt jelenti, hogy abban a pillanatban, hogy megkap, már nem is akar majd többé.

Melrose félrehajítja a kaját és feláll.

– Most hová mész? – kérdezem.

– Az emeletre, átöltözni. – A lépcső felé indul, bizonytalan léptekkel, én pedig mellé állok. Már csak az hiányozna, hogy elessen és szó szerint kéz- és lábtörést szenvedjen a nagy kiugrás előtt.

Mire a szobájába érünk, már kezdi is lehámozni a ruháit; a szoba különféle sarkaiba rúgja őket, majd kiengedi a kutyáját a kennelből.

– Nem akarsz előbb átöltözni? – kérdezem.

– Ja, de. – Benyúl Nick komódjának felső fiókjába, kiveszi Nick egyik régi pólóját, és átrángatja a fején. Tagadhatatlan, hogy pokolian szexi ebben a kopott aerosmithes pólóban és a rózsaszín bugyiban, de nem engedem meg magamnak, hogy túlságosan hosszan bámuljam.

– Ki kell engednem Murphyt, de ha visszajövök, azt akarom, hogy meztelenül várj az ágyamban, jó? Köszi. – A kutyát a hóna alá csapva kimegy, én pedig ott maradok, bár nem kezdek el vetkőzni.

Nem kefélek vele, bármennyire szeretném is.

Részeg.

Leülök az ágya szélére, hogy megvárjam – nehogy úgy feküdjön le, hogy beveri a fejét az ágy támlájába. A szemem sarkából megpillantom Melrose és Nick egyik közös képét. Úgy

látszik, a szalagavatón készült. Nicken szmoking, Melrose-on csillogó, piros ruha. Egy penge, vintage kocsi áll a héttérben. Úgy festenek, mintha azon igyekeznének, hogy ne nevessék el magukat.

Valami összeszorul a mellkasomban. Féltékenynek lenni egy fénykép miatt valami új, cinkes dolog számomra, de Nicknek olyasvalamije van Melrose-zal, ami nekem soha nem lesz.

Közös múltja, története.

És ha Melrose is akarja, jövője.

– Visszajöttem – sétál be Melrose. – Hé… te nem vagy meztelen.

Felállok.

– Ma éjjel nem szexelek veled.

Mosoly tűnik fel az arcán, miközben lassú lépésekkel felém közelít.

– Komolyan mondom – jelentem ki fölényesen.

– Én is. – Melrose lábujjhegyre áll, és megpróbál megcsókolni.

– Részeg vagy.

– És aztán?

– Részeg csajokkal nem szoktam lefeküdni – mondom.

Melrose indigókék szemét forgatja.

– Ne legyél már ilyen!

– Milyen?

– Ne legyél már mindig olyan átkozottul tökéletes! – Leroskad az ágy lábánál, mellém dől és kezét összekulcsolja az ölében. A pólója széle felcsúszik, és kilátszik a combja felső része, és a bugyija is kivillan.

A farkam lüktet a farmeromban.

– Nem létezik olyan, hogy tökéletes – állok fel és az ajtót nézegetem.

– Árulj el nekem valamit – mondja Melrose.

– Mit?

– Valamit. Mondd el a titkaidat! Mondj el nekem valamit, amit még soha senkinek nem mondtál el!

Végighúzom a kezemet az államon és érzem, hogy a borostám szúrja a tenyeremet. Egyetlen „titkom” van, és ha létezik alkalom, amikor bevallhatom, az biztos nem most van. Nem itt és nem így.

Amikor az öcsém nagyjából egyéves volt, a szüleim áthívták néhány barátjukat; sörözgettek és grilleztek az udvaron. Tuckert a kiságyában hagyták, abban a hitben, hogy én otthon vagyok és megnyugtatom, ahogy szoktam, ha esetleg sírni kezd.

De aznap este elosontam otthonról.

Pár cimborámmal találkoztunk a parkban, és az a csaj is ott volt, aki akkoriban tetszett nekem.

Aznap este éjfél felé értem haza; a hátsó ajtón akartam beóvakodni, azonban egy mentőautóval találtam magam szemben, amely elszáguldott az öcsémmel a húsz percre lévő kórházba.

Kiderült, hogy az éjszaka egy pontján Tucker felébredt, sírni kezdett, és mivel mindenki más odakint volt, én pedig nem voltam otthon, senki nem ment oda hozzá. A kis kíváncsi egyéves pedig megpróbált kimászni a járókából.

A gyermekvédelmi vizsgálat azt állapította meg, hogy véletlen baleset volt… Tucker beütötte a fejét a pelenkázóasztalba, és a fejét érő tompa ütés maradandó hallásvesztést okozott.

Ha aznap este ott lettem volna, ahogy kell, akkor ez nem történik meg.

– Miből gondolod, hogy vannak titkaim? – kérdezem.

Melrose megvonja a vállát.

– Mert mindig úgy festesz, mint aki szeretne valami súlyt letenni a válláról. És úgy áll a dolog, hogy bármi is az, amit ma este elmondasz nekem, holnap tuti nem fogok emlékezni rá. Simán bevallhatsz egy gyilkosságot úgy, hogy aztán holnap hazajössz, és… – tenyerével áthasítja a levegőt – …részemről filmszakadás van. Üresség. De szerintem te is jobban éreznéd magad, ha elárulnád.

– Ezt most kihagyom.

– Persze hogy kihagyod! – Melrose bebújik az ágyba, a mellkasához húzza a térdét, majd a takaró után nyúl, és magára húzza. Félig lehunyt szemmel néz rám. Majd oldalra fordul, és kezét az arca alá helyezve elmosolyodik.

– Mi az? – kérdezem.

– El szoktál valaha tűnődni azon, hogy… – ásít Melrose.

A szívem a torkomban dobog.

– El szoktál valaha tűnődni azon, hogy… – próbálkozik meg Melrose újra – …hogy milyen lenne járni egymással?

Szeme lecsukódik, és a légzése egyenletessé válik.

Elalszik.

31. fejezet

Melrose

Szerda reggel úgy szól a vekkerem, akár egy légkalapács; szinte a halántékomban lüktet. Pislogva nyúlok az éjjelszekrényem felé, és addig tapogatódzom, mire végre megtalálom a mobilomat, hogy végre elhallgattassam a kis nyavalyást.

Nem tudom, miért állítottam be ma reggelre az ébresztőt. Nincs is meghallgatásom. Se időpontom. Se találkozóm. Nem kell sehová se mennem.

Visszateszem a mobilomat az éjjeliszekrényre, kijelzővel lefelé, majd megfordulok, és a fejemre húzom a takarót.

És a telefon megint megszólal.

– Most ez komoly? – nyögök fel; újra utánanyúlok, de most meglátom Nick nevét a kijelzőn.

A kijelző fényessége túl sok érzékeny szememnek, de az óra reggel nyolc óra négy percet mutat.

– Hogyhogy ilyen korán már fenn vagy? – szólok bele, amikor felveszem.

– Le se feküdtem – mondja Nick.

– Ja, értem. Mi újság? – Szabad kezemet kinyújtóztatom a fejem fölé, és gyengéden megbököm Murphyt, hogy ne foglalja el tovább az ágyam kétharmad részét.

– Csak még egyszer gratulálni akartam neked!

Felnevetek.

– Hülye. Az este már gratuláltál.

– És, öööö, tudni akartam, hogy mikor utazol el – mondja.

– Ha a lakbér miatt aggódsz, ne fáradj. Attól még fizetni fogom.

– Nem, nem! Jézusom, dehogyis, nem a lakbérről van szó, Mel – mondja Nick.

– Oké…

Most már komolyan nem értem a dolgot.

– Csak tudni akartam, hogy mikor vagy Louisianában – mondja Nick. – Azt hiszem, a jövő hónapban Baton Rouge-ban lépünk fel. Buli lenne találkozni!

– Igen. Majd szólok, ha már tudom. Megoldjuk. – Ásítok és lehunyom a szememet annak ellenére, hogy az agyam hirtelen vadul ébren van. – Két hét múlva kezdődik a forgatás, de azt akarják, hogy minél hamarabb ott legyek. Arra gondoltam, hogy a hét végén már indulok is.

– Király, király. – Nick húzza az időt a vonal túlsó végén.

Nick soha nem húzza az időt.

– Akarsz még valamit? – Lerúgom a takarót, és átvágtatok a padlón, a fürdőszobába tartok. Sutter testének illata még ott lebeg a párás levegőben, annak ellenére, hogy már rég elment.

– Már szóltál Sutternek? – kérdi Nick. – A kiköltözésről?

– Öööö, igen. Már tudja. Nyilván. Az este eljött velünk ünnepelni. De igazából nem is költözöm ki. Csak két hónapra elmegyek forgatni, aztán visszajövök és fizetem a pénzt a bérleti idő végéig – mondom. – Legalábbis ez a tervem. Miért?

– Kíváncsi voltam, hogyan fogadta Sutter.

– Ne izélj már!

– Nem izélek.

– Tökre úgy beszélsz, mintha féltékeny lennél – mondom.

– Nehogy lecserélj, rendicsek? Én vagyok a legjobb barátod! Nem ő!

– Nőj már fel! – nevetek és a vállamhoz szorítom a telefont, miközben fogkrémet nyomok a lila fogkefémre.

Ekkor találom meg a sárga cetlit a tükrön, rajta Sutter üzenetével.

Melrose!

A tegnap este feltett kérdésedre a válaszom: állandóan.

Sutter

Mi a fenét kérdeztem tőle?

Sikerül letennem a telefont Nickkel, megtörlöm a számat, majd lemegyek a földszintre kiengedni Murphyt, aztán megiszom egy pohár vizet, fájdalomcsillapítót keresek, és főzök egy kávét. Az összes redőnyt le van engedve, és eltűnődöm, vajon Sutter miattam hagyta-e sötétben a házat.

Minden nap meglep a gyengédségével – sejtelmem sem volt arról, hogy létezik egy ilyen énje is.

Több szempontból is úgy érzem, hogy még mindig idegenek vagyunk és még mindig sok mindent nem tudunk egymásról. De egyvalami biztos… ha egy hét múlva elutazom, Sutter hiányozni fog.

32. fejezet

Sutter

– Na ezt kurvára ne! – hajítom félre a hosszú csőrű fogómat.

– Mi a baj? – kérdi Manny.

Már majdnem végeztünk a Dolce Passon álló kúriával, amikor egy barátja kíséretében besétál az ingatlanfejlesztő.

– Sutter! – int magához Richard Kepner, az ingatlanfejlesztő. – Sutter, az úr Mr. McCauley, aki az imént tett ajánlatot erre a házra. Robert, ő itt a villanyszerelőnk. Ha bármilyen változtatást óhajt, mondja el most, kérem. Egészen nyugodtan nézzen körbe még egyszer, jegyzeteljen, és Sutter és csapata mindent megcsinál. Sutter, megtenné, hogy velünk jön?

Nem mintha nemet lehetne mondanom.

Amúgy is, túlságosan befeszül az állam ahhoz, hogy megszólaljak.

Végigjárom az ezerötszáz négyzetméteres kúriát a két öltönyös seggfej nyomában, miközben Robert McCauley kopaszodó, tojás alakú fejének tarkója többször is elvonja a figyelmem.

Jó kis célpont lehetne.

– Sutter, ide miféle vezetékeket helyezett el? – kérdezi McCauley.

Úgy néz rám, mintha még soha életében nem látott volna, bár

nem ismerem elég jól ahhoz, hogy tudjam: azért blöfföl, hogy mentse a bőrét, vagy tényleg ennyire ostoba.

McCauley olyan típusnak tűnik, akinek kizárólag saját maga fontos, és ha nem adsz meg neki valamit, amit akar, akkor nem éri meg neki megjegyezni az arcodat.

Igazi profiként válaszolom meg a kérdését, de amikor a magyarázatom közepén McCauley fogad egy telefonhívást, kénytelen vagyok elmenni a közeléből.

– Igen, szivi. Nyolckor várlak a Chateau-ban vacsorára. Az asszisztensem nevén van az asztalfoglalás. Megküldöm sms-ben… ja, igen, a fekete ruhát vedd fel… azt, amit szeretek. – Megvakarja a halántékát és önelégült vigyorral az arcán elindul az ablak felé.

– Elnézést, uraim, muszáj elintéznem egy telefonhívást. Egy perc az egész. – Richard tisztelettudón kimenti magát és eltűnik a folyosóról nyíló számos hálószoba egyikében.

Így, hogy Richard nincs itt, Robert úgy tesz, mint aki a telefonját ellenőrzi és szórakozottan matat a kijelzőn. Ahhoz képest, hogy a kapcsolatrendszere egész Hollywoodra kiterjed, érdekesnek találom, hogy arra sem veszi a fáradságot, hogy elcsevegjen velem.

De persze… én csak egy kétkezi munkás vagyok.

Melós.

A kisegítő személyzet.

Egy ilyen ember szemében haszontalan és értéktelen vagyok.

McCauley megköszörüli a torkát, egy pillanatra felém néz a mobiljából, és minden egyes múló pillanat magával hozza azt a kihívást, hogy képes legyek tartani a számat.

Mielőtt alkalmam lenne megszólalni, Robert telefonja újra megcsörren.

Mázlista rohadék.

– Helló, helló! Már gondolkoztam, hogy vajon mikor jössz vissza a városba – mondja; szánalmas kísérletet téve, hogy erotikus hangon beszéljen. – Ma este nem érek rá, de holnap? Csak a tiéd vagyok.

A feleségem egész héten nincs a városban.

– Feleség?

Ó, a francba.

Ezt most hangosan kimondtam.

Robert megfordul és összevont szemöldökkel pillant rám.

– Drágám, később visszahívlak. – Befejezi a hívást. – Valami gond van… hogy is hívják magát?

Pokoli meleg van itt. Ég a fülem. Az állkapcsom megfeszül, akárcsak az egész testem, tetőtől talpig.

Hosszan beszívom a levegőt, pár lépést teszek felé, amíg fölé nem magasodom. Igyekszem halkan beszélni.

– Nem akarom azzal fárasztani, hogy tényleg emlékeznie kelljen a nevemre. Csak szólítson úgy, hogy

A Pasas, aki beszerelte a biztonsági rendszeremet. Talán így könnyebben eszébe jutok.

Robert kidülleszti a mellét.

– Ez valami fenyegetés?

– Nem fenyegetődztem. Egyszerűen csak válaszoltam a kérdésére.

Bal szemét összehúzva végigmér.

– Miért olyan ismerős maga nekem? Várjunk csak… bukott

színész? Aki villanyt szerel, hogy ki tudja fizetni a számláit? És a magamfajtát okolja
a sikertelenségéért?

– Akkor nagy mázlija lenne. – Micsoda seggfej! Mit nem adnék érte, ha nekilökhetném ennek a falnak! – Nem vagyok színész, maga perverz faszfej!

Robert az ajtót kémleli, mintha azt várná, hogy mikor tér vissza végre Richard. Hamarosan visszajön, így még egy utolsó lépést teszek felé. Amikor farkasszemet nézünk, McCauley barna bőre hófehérré válik és nagyot nyel.

Puhapöcsű faszkalap.

– Ha csak eszébe jut még egyszer hozzányúlni Melrose Clairborne-hoz, higgye el… nagyon meg fogja bánni! – mondom.

Ennek a szarkupacnak egy börtöncellában kéne rohadnia ahelyett, hogy a következő több millió dolláros trófeáját ugrálja körül, de nekem már az is elég, hogy legalább ennyi igazságot szolgáltathatok.

Legalább Melrose miatt.

Melrose-nak soha nem lesz alkalma megharcolni vele, márpedig McCauley-nak tudnia kell, hogy nem fogja folyton megúszni büntetés nélkül.

Amikor Richard visszatér, Robert azonnal valami kifogást mormol egy újabb megbeszélésről, és azt mondja, hogy elküldi a feleségét, hogy válassza ki a világítást, ha jövő héten visszajön Fidzsiről.

Talán nincs pénzem, nem vagyok híres vagy gazdag, de tiszta a lelkiismeretem, és ez több mint amit Robert McCauley

elmondhat magáról. És be kell ismernem, hogy végignézni azt, hogy egy ilyen alakról szakad a verejték – egy ilyenről, aki ügyvédek és kapukkal védett kúriák mögé bújik, de meghunyászkodik, amikor egy valódi férfi a torkának ugrik… kurvára zseniális érzés volt. És ha McCauley-nak egy csepp esze van, akkor tartja a száját Richard előtt.

Richard nem fél merész kérdéseket feltenni, és senkitől nem hajlandó elviselni a szemét viselkedést. Nem azért lett belőle multimilliomos, mert mások lábtörlőnek használták.

Meghúzgálom a pólóm nyakát, legyezgetem magamat, és egy pillanat alatt magamhoz térek, majd lemegyek a földszintre, hogy befejezzem a munkát Mannyvel és a csapatommal.

Egy perccel később már a lépcsőn vagyok, és úgy vigyorgok, mint a vadalma, amikor eszembe jut McCauley képe – színtiszta rémület ült az arcán, döbbenet, zavar.

Alig várom, hogy elmondjam ma este Melrose-nak.

A fenébe, alig várom, hogy *viszontlássam* Melrose-t ma este.

33. fejezet

Melrose

Szerda este pontosan fél hatkor nyílik és csukódik a bejárati ajtó. Behúzom az első bőröndöm cipzárját.
A fele cuccomat már becsomagoltam. Elég ruhám van, hogy átvészeljem az első néhány napot.

Valahogy az volt a benyomásom, hogy több időm van, és még legalább egy hétig nem kell elutaznom, de a rendező azt akarja, hogy minél hamarabb ott legyek, és az ügynököm három napot tudott kialkudni nekem.

Három napom lesz elbúcsúzni a nagyitól. Anyától és apától. Catherine nénitől és Charles bácsitól. Maritzától és Isaiah-tól.

Suttertől.

Sutter nehéz lépteitől döng a lépcső és megnyikordul a padló, amikor felér a lépcsősor tetejére. Súlyos alakja egy másodperccel később betölti az ajtókeretet.

– Helló – mondom.

Nekidől az ajtófélfának, fehér pólója koszos és bőre nedves az izzadságtól – ma forró napunk volt.

– Máris csomagolsz? – kérdezi nevetve.

– Szombaton utazom.

Arca elkomorul.

– De… de jól vagy?

– „Nem kell, hogy sírj, Argentína” – ugratom. – Izgatott vagyok! Szó szerint valóra vált az álmom! Csak… azt hittem, hogy több időm lesz; több időm lesz elbúcsúzni mindenkitől. Bár igazából csak két hónapról van szó. Háromról, ha az időjárás nem lesz kegyes hozzánk, vagy ilyenek. Soha nem lehet tudni.

– Értem.

– Ó, hé, ez meg mi volt? – Leveszem a sárga cetlit a komód tetejéről, és átadom neki. – Mit kérdeztem tőled?

– Nem emlékszel rá?

Felnevetek.

– Nem.

Sutter összefonja napbarnított ujjait bronzbarna tarkóján, mély levegőt vesz; azonban amikor épp válaszolna, megcsörren a telefonom.

– Nick az – mondom egy másodperccel később.

Sutter kiegyenesedik és bólint.

– Megyek, lezuhanyozom.

Megnyomom a telefonomon a zöld gombot, de a készüléket a mellkasomhoz szorítom.

– Mindjárt találkozunk a földszinten?

Sutter becsukja az ajtót és elmegy, én pedig leülök az ágyamra.

– Mizu? – kérdezem.

– Egzisztenciális krízisen megyek át – Nick szavai összefolynak.

– Hol vagy?

– New Jersey-ben.

Ott még este kilenc óra sincs és Nick máris tökrészeg.

– Ez az egész turnézunk a Maroon 5-val mégsem úgy alakult, ahogy tervezted? – kérdezem.

Nick mély levegőt vesz, majd hallom, hogy valami recseg a háttérben, mintha fészkelődne, hogy kényelmesebben elhelyezkedjen.

– Pokolian magányos itt, Mel – mondja Nick. – Ez a minden este más városban, ez teljesen…

– Légyszi, Nick, mesélj még a fejlett országbeli problémáidról! – nevetek fel.

– Tudom. Tudom, hogy hangzik ez az egész.

– Honvágyad van? Lehet, hogy honvágyad van.

Nick kifújja a levegőt, majd szünetet tart.

– Igen. Azt hiszem, honvágyam van. Azt hiszem, haza akarok jönni, Mel.

– Hidd el, hipp-hopp itthon leszel – mondom. – És gondolj bele, mennyi vad sztorival leszel gazdagabb! Hidd el, még nyolcvanéves korodban is a turnéélетről fogsz mesélni az embereknek!

Nick egy percig hallgat, bár hallom a turnébusz zajait a háttérben; emberek beszélnek… ajtók nyílnak és csukódnak. Sörösdobozok szisszennek.

– Talán fáradt vagy, nem? – kérdezem. – Lehet, hogy pár napig nem kéne buliznod és… nem tudom… szembe kéne nézned azzal, ami bánt. Úgy érzem, kábé négy Jäger után nem olyan jó ötlet az önvizsgálat.

– Hiányzik a helyi környék, érted? A kis bárok. Az, hogy ugyanazokat az arcokat lássam minden hétvégén. Az, hogy ne legyen szükségem biztonsági őrökre.

– Nick, aludj egy kicsit! Majd megbeszéljük, ha már józan vagy.

– Csak… – folytatja Nick, mintha meg sem hallott volna – … ránézek Adamre, akinek van ez az őrületes bankszámlája és ott a szupermodell felesége meg egymillió sikoltozó rajongója és fel kell tennem magamnak a kérdést: tényleg ezt akarom?

– Igen, fel kell tenned magadnak a kérdést…

– Nem, Melrose. A válaszom nem.

– Jól van. – Ledőlök az ágyra, és félrelököm a bőröndöt az útból. Ha Nicknek el kell mondania, ami a szívét nyomja, akkor tegye meg. – Folytasd!

– Azt hittem, ezt akarom – mondja Nick. – Elég hosszú ideig komolyan azt gondoltam, hogy tényleg ezt akarom. És eléggé zavarba jöttem tőle. Ezért nem meséltem el senkinek. De most? Most, hogy mindent egészen közelről láttam… az egész csak kibaszott látszat! Ezek az emberek nem boldogok, csak úgy tesznek, mintha boldogok lennének! Mi ennek az egésznek az értelme?

– Az értelme a szórakoztatóipari értékében rejlik.

– Nem, úgy értem… – Nick hangja megbicsaklik. – Úgy érzem, összevissza beszélek!

– Semmi baj. Csak sokat ittál.

Hallom, ahogy orrhangon felnevet.

– Bárcsak itt lennél! – Halkan beszél, mintha azt, amit kimond, csak az én fülemnek szánná. – Veled minden sokkal jobb, Mel. Mindig is jobb volt!

Felbámulok a plafonra, és visszagondolok a gyerekkorunkra. A gyerekkor elvileg gondtalan, nem szól másról, mint hosszú

nyári napokról az úszómedence mellett és biciklizésről az utcán, és arról, hogy hagyjuk az üdítőt végigcsorogni az állunkon.

De Nick gyerekkora nem ilyen volt.

A szülei folyamatosan veszekedtek.

Mindennap.

Minden éjjel.

Ez van, ha az embernek forrófejű művészlélek az anyja meg az apja, akik közben őrületesen bizonytalanok önmagukban, és a házasságukban különös módon versengenek egymással.

Csak évekkel később döbbentem rá, hogy Nick azért adta nekem az adóvevőjét nem sokkal azután, hogy jóban lettünk, hogy legyen kivel beszélgetnie éjszakánként… hogy kizárja a tudatából az üvöltözőmeccset, amely úgy tűnt, hogy minden esti lefekvés előtt menetrendszerűen megérkezett.

A zene volt számára a menekülés.

Én voltam számára a figyelemelterelés.

És a zenekara, a Melrose Nights, a kettő tetőpontja volt.

– Aludj egy kicsit, jó? – Átteszem a telefont a másik fülemre. – Hidd el, hogy az életednek sokkal több értelme lesz pár óra alvás után! És ne agyalj túl sokat a dolgokon! Abba csak belebolondulsz.

– Jó, jó. Rendben.

– Komolyan mondom, Nick! Aludj egy kicsit! Holnap beszélünk.

– Melrose?

– Igen?

– Hiányzol.

– Tudom. Te is nekem.

Befejezem a hívást és felteszem a telefont a töltőre. Aggódom. Nicket még soha nem hallottam ilyen szomorúnak, ilyen zavarodottnak. Élete legjobb időszakát élhetné, ehelyett mindent megkérdőjelez, amit valaha magának kívánt, és kételkedik élete fontos döntéseiben.

Számomra ez a Nick ismeretlen.

Kattan a zár a fürdőszobaajtón, én pedig még épp idejében kukucskálok ki, hogy meglássam Suttert, aki egy törülközővel a derekán megy a szobája felé.

Különös, hogy egy hónappal ezelőtt megrémített az illetlensége, most pedig bármit megadnék, hogy megpillanthassam azt a szép kis hátsóját.

Odamegyek az ajtajához, könnyedén bekopogok, és várakozás közben elmosolyodom.

34. fejezet

Sutter

A kopogtatás után kinyitom az ajtót; egyik kézzel lazán fogom a derekam köré csavart törülközőt, a másikkal pedig az ajtónak támaszkodom.

– Helló – mondja Melrose; telt szája felfelé kunkorodik a két szélén, és csillog a szeme.

Ismerem ezt a nézést.

Tudom, hogy miért jött.

De nem kapja meg.

– Helló – mondom.

Melrose átnéz a vállam fölött.

– Mit… mit csinálsz?

– Elmegyek itthonról.

Melrose elkomorul.

– Igen?

– Találkozom pár haverral egy sörre.

Melrose pislog, mintha várna a meghívásra, amely soha nem érkezik meg.

Ma este puhatolódzott a titokzatos kérdése ügyében. És el akartam mondani neki. Rájöttem azon a ponton, hogy már nincs mit veszítenem, és az unokahúga meglehetősen magabiztosnak tűnt abban, hogy az érzés kölcsönös.

Aztán Nick telefonált.

És én láttam, hogy Melrose mosolya nagyból nagyon naggyá szélesedett.

Láttam, amint leült az ágyára, és rákészült egy hosszabb beszélgetésre.

A falon át is hallottam ragadós nevetését.

Ha igaz az, hogy Melrose-nak az elérhetetlen pasik a gyengéi… akkor biztosan Nick a gyengéje.

Lefogadom, hogy egész életében csak Nickre vágyott.

A legjobb barátjára.

A bizalmasára.

A mindenére.

És Nick egész életében összevissza kefélt, emellett a kelleténél egy perccel tovább sem maradt meg egyetlen lány mellett sem.

Nick maga a megtestesült elérhetetlenség.

– Az nagy kár – mondja Melrose. – Reméltem, hogy rendelünk egy pizzát vagy valami ilyesmi.

– Nem kell csomagolnod? Vagy ilyenek? – Muszáj lesz elkezdeni eltávolítanom magam tőle, mégpedig most rögtön.

Ha nem utazna el, küzdenék érte.

Elmondanám neki, hogy mennyire akarom… mennyire szükségem van rá… az életemben.

De most csak egy lakótárs leszek, akit alig ismer, egy srác, akivel dugott párszor, valami szerelmes holdkóros, aki a huszonnegyedik óráig vár azzal, elmondja neki, hogy mit érez.

A bőröndje becsomagolva.

A gépe három nap múlva felszáll.

És ez a hajó? Attól tartok, ez a hajó már elment.

– Akkor érezd jól magad, Sutter! – A szavai udvariasak. A hangszíne nem. De jobb így. Nem akarnám, hogy úgy utazzon el, hogy egy olyan srác hiányzik neki, akinek nem is kéne hiányoznia.

Melrose-nak fontosabb dolgokra kell most összpontosítania.

Miféle önző rohadék lennék, ha egy ilyen időszakban rám kellene figyelnie? Ha azt kérném, hogy én legyek számára a legfontosabb?

Melrose eltűnik a lépcső alján.

Felöltözöm és eltűnök az utcán; egy sötét sportbárba megyek, ahol kizárólag sportközvetítéseket adnak, és ahol kiömlött sör szaga terjeng; itt legalább nem érzem Melrose részegítő parfümjét. Ezen a helyen, ahol mindenki menekülni akar valamitől, én nem annak a nőnek a karjába akarok menekülni, aki a mentsváram lett.

Még el sem ment, és máris hiányzik.

35. fejezet

Melrose

Szerda este nem sokkal kilenc harminc után megszólal az ajtócsengő. Megállítom a mai esti *Igazi született feleségek*et, félrelököm a takarót, és kisietek az előszobába, hogy kiderítsem, ki a fene csönget ilyen késő este.

Ahogy elhúzom a bejárati ajtó kis ablakát fedő fehér függönyt, egy kamasz fiút látok: kócos haja a kaliforniai homok színét idézi, mögötte pedig egy sárga taxi áll a kocsifeljárón – fényszórója pont a házra irányul.

Feltépem az ajtót, kilépek és átölelem Tuckert.

– Jól vagy? – jelelem. – Mit keresel itt?

A taxisofőr kiszáll az első ülésről, és odaint magához.

– Maradj itt! – jelelem Tucknak.

– A srác a saját telefonján kért kocsit – mondja a taxis, amikor közelebb érek. – Két szót se szólt útközben. Csak megadta a címet. Amikor ideértünk, rámutattam a viteldíjra, ő pedig úgy nézett rám, hogy…

– A fiú siketnéma – szakítom félbe, mert nincs időm erre. Meg kell bizonyosodnom róla, hogy Tucker jól van, és el kell érnem Suttert. – Mennyivel tartozom?

– Kilencvennégy dolcsi lesz – mondja a sofőr. Megköszörüli a torkát, majd hozzáteszi: – Plusz a borravaló.

Jézusom.

– Mindjárt jövök. – Berohanok, előkeresem a táskámat, és kiveszem a hitelkártyámat, majd újra kimegyek. Bőséges borravalót adok neki azért, mert volt benne annyi emberség, hogy segített Tuckernek, annak ellenére, hogy nem igazán értette, mi történik. – Nagyon köszönöm.

A taxis elmegy, én pedig beterelem Tuckert a házba. Leül a kanapéra, és tágra nyílt szemmel, pislogás nélkül bámul rám; a tompa világítású helyiségben látom szeme alatt a sötét karikákat.

Nem aludt sokat mostanában, és szerintem nem is evett igazán.

– Éhes vagy? – jelelem.

Tucker bólint.

A konyhába sietek, és készítek neki egy szendvicset meg csipszet, majd kitöltök egy pohár tejet; amikor visszamegyek, sms-t küldök Sutternek. Az üzenet átment, de nem olvasta el.

– Történt valami? – kérdezem, miközben Tucker eszik.

Tucker két kézzel leteszi a szendvicset, és lenyeli a szájában lévő túlméretezett falatot.

– Apa ivott – jeleli. – Megint dobálózott mindenfélével.

– Szóltál Sutternek?

Tucker a fejét rázza.

– El akartam jönni onnan. Mielőtt még rosszabb lesz.

Ismét megnézem a mobilomat. Sutter még mindig nem olvasta el az üzenetet. Azt mondta, elmegy valami sportbárba, de ezen a környéken szó szerint legalább tucatnyi ilyen van. Egész este autózhatnék, és nem találnék rá.

A lényeg, hogy Tucker itt van, és biztonságban van velem. Majd vele együtt megvárom Suttert. Nem mozdulok mellőle, amíg Sutter haza nem ér.

– Szereted ezt a sorozatot? – Megnyomom a lejátszó gombot a távirányítón, és a tévére bökök.

Tucker egy csipszért nyúl és az orrát ráncolja.

– Mi az? – jelelem, azt színlelve, hogy mélységesen megdöbbentem. Megtalálom a feliratot behozó gombot a távirányítón, és hátradőlök a kanapén.

Tucker tekintete pár perc múlva már a képernyőre tapad. Nem tudom, hogy udvarias akar-e lenni, vagy valóban érdekli a középkorú nők valóságshow drámája, de csak remélhetem, hogy fiatal életének egy kis pillanatára talán képes elszakítani magát az otthoni káosztól és borzalomtól.

Amint az epizód véget ér, Tucker kiviszi a tányérját és a poharát a konyhába. Amikor visszajön, engem néz; homlokát ráncolva, szemét összehúzva tanulmányoz, és mostani állapotában teljesen úgy néz ki, mint Sutter.

– Kérdezhetek valamit? – jeleli.

Bólintok.

– Kedveled a bátyámat?

Majdnem félrenyelek, de Tucker édes arcán türelemmel vár.

Oldalvást pillantok, és azt mérlegelem, mit válaszoljak. Jól ki kell találnom, mert olyat kell mondanom, amit egy tizennégy éves is megért, annak ellenére, hogy elég bonyolult a helyzet.

Amikor Suttert megismertem, ki nem állhattam, de aztán egyszer csak kezdtem megszeretni.

– A bátyád nagyon rendes ember – jelelem.

Tucker elfintorodik; nem veszi be.

– Három nap múlva elutazom – jelelem. – Munkaügyben. Ez nem jó pillanat ahhoz, hogy az ember járni kezdjen valakivel. De ha jó pillanat lenne… akkor szeretnék a bátyáddal járni.

Tucker szája – amely annyira hasonlít a Sutterére – felfelé görbül és felragyog a szeme.

– De szerintem ő nem kedvel engem – mondom. – Nem úgy kedvel.

Tucker a szemét forgatja, majd vadul bólogatni kezd.

– Kedvel téged. Hidd el!

Akkor elég különös módon mutatja ki.

Tucker elnéz mellettem, mivel a bejárati ajtó kinyílik, az ajtóban ott áll Sutter és minket néz.

– Mi folyik itt? – kérdezi.

Odamegyek hozzá, kezemet a mellkasára teszem és érzem, milyen vadul ver a szíve, és azt is, hogy milyen forró a bőre. Úgy fest, mint akit egy hajszál választ el attól, hogy meggyilkoljon valakit: az apjukat.

– Hogy jöttél el idáig? – jeleli az öccsének.

– Taxival – válaszolom.

– És hogy fizettél? – jeleli Sutter ismét Tucknak.

Kétszer megkocogtatom a mellkasomat.

– Nem kellett volna – mondja Tucker.

– Ilyen, ha fontos számodra valaki. – Kettesben hagyom őket, és felmegyek az emeletre, bár lefogadom, hogy Sutter még mindig utánam bámul.

Tényleg nagy kár, hogy megint itt tartunk – hogy elutasítón viselkedik, eltaszít magától.

Ma este meg akartam várni őt. El akartam mondani neki, hogy milyen jól éreztem magam vele. Hogy mennyire szeretem lényének azt a másik részét, amelyet rejteget a világ elől. El akartam mondani neki, hogy mennyire kedvelem.

És aztán olyasmit akartam tenni, ami egyszerre merészség és őrültség: meg akartam kérni, hogy várjon meg.

36. fejezet

Sutter

– Megsérültél? – kérdezem és leülök az öcsémmel szemben a nappaliban.

Tuck megrázza a fejét: nem.

– Apa megint ivott?

Tuck megrázza a fejét: igen.

– Többé nem mész vissza oda – jelelem.

Azt hiszem, valamilyen szempontból jó is, hogy Melrose három nap múlva elmegy. Majd Tuckernek adom a szobáját és talán megdumálom a főbérlővel, hogy hadd szálljak ki előbb a szerződésből. A szomszéd városban van egy iskola siket és nagyothalló diákoknak. Biztos, hogy találok valamit mindkettőnk számára. Holnap első dolgom lesz felhívni az ügyvédemet és elindítani az egész ügymenetet.

Apának egy fillér sincs a nevén, de Kalifornia államban a szülői jog még a legjobb ügyvédcápákon is kifoghat.

– Megmondtam neki, hogy kedveled – jeleli Tucker, majd a lépcső felé mutat; elfordul tőlem, hogy ne lássam félmosolyát.

– Megsértetted a tesótörvényt! – jelelem. – Nem vagy jó fej!

– Meg kéne mondanod neki – jeleli. – Szerintem nem hitt nekem.

– Éhes vagy? – kérdezem.

– Melrose adott kaját.

Hát persze.

– Többet mosolyogsz – jeleli Tuck. – Melrose előtt nem mosolyogtál.

Ez váratlanul ér.

– Egyébként is, Melrose valaki másba szerelmes – mondom; akár tud róla Melrose, akár nem.

Tuck a tenyerét az arcához érinti és kifújja a levegőt.

– Kibe?

– Nickbe – betűzöm a nevét.

– A lakótársadba?

Bólintok.

Tucker kinyújtja a nyelvét és bandzsít.

Megérti.

– Késő van – mondom. – Le kéne feküdnöd. És most a kanapén fogsz aludni.

Kimegyek, hogy hozzak neki egy plusz párnát és egy takarót. Érdekes, mit vesznek észre a gyerekek… fogalmam sem volt róla, hogy többet mosolygok, de nem vagyok meglepve.

Odaadom neki az ágyneműt, és felmegyek az emeletre, hogy lefeküdjem aludni. A gyomrom tele van csirkeszárnnyal és világos sörrel, miközben úgy érzem, a világ összes terhe az én vállamat nyomja – biztos, hogy nem fogok pihentetőn aludni, de minél előbb ér véget ez a *fos*tasztikus éjszaka, annál jobb.

Bebújok az ágyba, oldalt fordulok, és felrázom a párnát a fejem alatt. Négy teljes másodpercig van csukva a szemem, de aztán a telefonom rezegni kezd az éjjeliszekrényemen.

Hirtelen feltámad bennem a remény, és tudom, miért. A lényem legapróbb része, az, amelyik nem hajlandó elfogadni, hogy letagadjam, azt gondolja, hogy *Melrose* az… és a másik szobából sms-ezik.

Megnyitom a telefonomat, és a szobám sötétjében pislogva nézem a világító kijelzőt.

NICK:Helló! Csak szólni akartam, hogy holnap hazajövök. Meglepem Melrose-t, úgyhogy ne szólj neki!

ÉN:Otthagyod a turnét, hogy meglepd? Ezt meg lehet csinálni?

NICK:Azt mondtam, hogy vészhelyzet van a családomban.

Hű…

NICK:Meg kell mondanom neki valamit, mielőtt elutazik. Valamit, amire akkor jöttem rá, amikor távol kerültem tőle.

És most már tudom…

Nick is szerelmes Melrose-ba.

NICK: Nyitva hagynád a hátsó ajtót olyan délután kettő körül? Persze Melrose-nál van a kulcsom.

ÉN:Aha.

NICK:Kösz, cimbi!

A telefont „ne zavarjanak” üzemmódba teszem, és a kijelző elsötétül.

Ki kell zárnom az egész világot.

37. fejezet

Melrose

Csütörtök reggel összefutunk a bejárati ajtónál, miután végeztem a kora reggeli kocogással. Nem tudom, miért, de ma hajnali öt órakor felébredtem, és képtelen voltam visszaaludni.

– Helló. – Kézfejemmel megtörlöm izzadt homlokomat. Biztos dögösen nézek ki. Vagyis kidöglötten.

– Helló. – Sutter poros munkáscsizmája után nyúl, ami egy gyapjúszőnyegen áll a bejárati ajtó mellett. Az ALCOTT VILLANYSZERELÉS feliratú pólója szinte vakítóan fehér, éles kontrasztban áll bronzbarna bőrével. Biztosan új. – Köszi, hogy az este vigyáztál Tuckerre.

– Minden rendben van? Úgy értem, Tuckerrel.

Sutter a szája belső részét harapdálja, de végül bólint.

– Igen. Kemény kölyök. Majd túl lesz rajta.

– Talán segít, hogy itt vagy neki te.

Arra számítok, hogy Sutter a szemét forgatja, és rám szól, hogy ne istenítsem, mond valamit, amivel lekicsinyli saját magát, de csak ott áll, elmerülve a gondolataiban.

Bárcsak olvasni tudna a gondolataimban! Akkor megtudná, hogy mennyire szeretném megcsókolni! Még az sem érdekelne, hogy csuromvíz vagyok, és izzadságszagom van. Érezni akarom a szája forróságát. Az ujjait a hajamban. Azt, ahogy teljes

egészében felemészti egész lényemet.

Azt akarom, hogy úgy nézzem rám, ahogy régen – mintha valamiféle csoda volnék.

Sutter az ajtóra pillant. Tudom, hogy indulnia kell.

– Mit csinálsz ma este? – kérdezem.

– Még nem tudom.

– Talán… csinálhatnánk valami programot, nem?

Sutter az ajtóhoz megy, kezét a gömbkilincsre teszi és vár.

– Igen. Talán. Majd meglátjuk.

Sajogni kezd a mellkasom. Szó szerint sajog. A gyomrom görcsbe rándul, miközben nézem, amint kinyitja az ajtót.

– Miért csinálod ezt? – kérdezem.

Sutter szembefordul velem.

– Melrose.

– Tudom, hogy te is érezted, Sutter! – A szemem ég, de nem hagyom, hogy sírni lásson.

– Mennem kell. – Becsukja az ajtót, kisiet az elülső verandára, és pár másodperccel később beül a kocsijába.

Szeretném azt hinni, hogy útközben majd végiggondolja mindazt, amit mondtam, de őt ismerve talán azzal zárja ki a szavaimat, hogy teljes erőből bömbölteti a kedvenc klasszikus rock rádióadóját.

Nagyon ügyesen zárja ki a világot akkor, amikor a dolgok komolyra fordulnak. De soha eszembe sem jutott, hogy engem is képes lenne kizárni – hiszen olyan messzire jutottunk a legelső találkozásunk óta.

Végül is, azt hiszem, el kell fogadnom a tényt, hogy nem azt jelentem a számára, amit gondoltam.

De ettől még nem fog kevésbé hiányozni, amikor már nem leszek itt.

* * *

Ma képtelen voltam itthon maradni. Tucker elterült a kanapén egy halom könyv mellett, amit isten tudja, hol talált, én pedig összepakoltam Murphyt és elszáguldottam vele a nagyihoz. Délután találkoztam Aerinnel és Maritzával egy késői ebédre, majd elmentem a Santa Monica-i Abbot Kinney Boulevardra, és a kirakatokat nézegettem, aztán leültem egy kávéházi sarokasztalhoz némi önvizsgálatra.

Ha már itt tartunk… szerda óta nem hallottam Nick felől.

Előkapom a mobilomat, és írok neki egy üzit; megkérdezem, mi újság van. Ha még mindig a keleti parton van, akkor ott majdnem vacsoraidő van, tehát remélhetőleg ébren van.

A korábbi kis „egzisztenciális krízis” epizódja felzaklatott. Kettőnk közül mindig is ő volt a nyugodtabb, aki mindig uralkodott az érzésein, és pontosan tudta, mit akar az élettől. Most valahogy megcserélődtek a szerepek.

Megiszom a mandulás tejeskávémat és visszamegyek a kocsimhoz. Ilyen forgalom mellett majdnem egy óra, mire hazaérek. A 405-ösön egy ideig lépésben haladnak a kocsik, és valahányszor megállunk, eszembe jut, hogy ma este viszontlátom Suttert azok után, amit mondtam neki, és tudatosan ügyelnem kell, hogy ne tördeljem a kezemet, vagy a lábam ne járjon vitustáncot.

Nem vagyok jó, ha ideges vagyok. Parancsszóra tudok sírni, de isten segítsen meg, hogy össze tudjam szedni magam.

Majd belehalok, hogy megtudjam, vajon Sutter gondolt-e ma

rám, vagy arra, amit az előszobában mondtam. Szó szerint bevallottam, hogy éreztem valamit kettőnk között, és aztán Sutter… elment.

Talán késésben volt a melóból, de szeretném azt hinni, hogy a beszélgetésünktől olyan kínosan kezdte érezni magát, hogy muszáj volt lelécelnie, és azért érezte magát olyan kínosan, mert ő is érzett valamit.

Megállok a kocsifeljárón, leállítom a motort, felkapom a kutyámat és befelé igyekszem.

A ház odabent sötét, a redőnyök lehúzva, de édes illat van. Friss rózsaillat. Bor. Gyertyák.

Őrült szívem centiről centire egyre feljebb kúszik a mellkasomban, míg végül eléri a fülemet. Pulzusom olyan hevesen ver, hogy szinte alig hallom tőle a halk, lágy zenét.

Sutter nem az a romantikus alkat, legalábbis abból, amit láttam, de már korábban is megtapasztaltam gondoskodó, önzetlen oldalát, és nem hinném, hogy képtelen ilyesmire.

Nagyon is valós esélye van annak, hogy sajnálja a ma reggel történteket és azt is, hogy az utóbbi pár napban elidegenített magától.

Talán így akar kárpótolni érte?

Önkéntelenül is elmosolyodom, amint elképzelem, hogy ott áll a másik szobában, és arra vár, hogy a karjába kapjon és elmondja, hogy ő is ugyanígy érez, és hogy pokolian hiányozni fogok neki, ha már nem leszek itt, és muszáj volt elmondania, mit érez, mielőtt elutazom.

Elképzelem, amint azt mondja, hogy lesz miért hazajönnöm néhány hónap múlva, mert valaki várni fog rám.

De álmodozásomnak keményen megálljt parancsol az, amikor megpillantom a konyhaajtóban álló alakot.

– Nick? – Átnézek a homályos szobán. – Ó, Jézusom! Mit keresel te itt?

A hangom elcsuklik, és összeszorul a torkom.

Csalódottság.

Csalódottságot érzek.

És ez a csalódottság nem akar elmúlni.

– Mel! – mondja Nick és felém lép. Kezébe fogja a kezemet, és elvonja a figyelmemet az, hogy ez mennyire furcsa érzés.

Egy hónappal ezelőtt ugráltam, sírtam, visítoztam volna, a karjába vetettem volna magamat.

Egy hónappal ezelőtt teljesen biztos lettem volna abban, hogy ezt akarom.

Azonban a Sutterrel való találkozásom rádöbbentett arra, hogy Nicket soha nem is akartam. Az iránta érzett szerelmem jó esetben rajongás volt, viszonzatlan gyermekkori vonzódás.

– Ugye tudod, hogy ezt a dalt rólad írtam? – kérdezi Nick.

Nem tudom, honnan jön a zene, de hamarosan felismerem zenekara, a Melrose Nights *Kamasz utánégetés* című számát.

Ez volt az egyik kedvenc számom, mert arról szól, hogy milyen szeretnünk valakit és félni attól, hogy nem szeretnek viszont, ezért nem mondunk semmit, és a pillanat elmúlik.

Kamaszkoromban mindig Nickre gondoltam, amikor meghallottam ezt a dalt. De most? Rögtön Sutter jut eszembe róla.

– Miért nem mondtad el nekem soha? – kérdezem.

– Mert egy idióta voltam. – Felnevet és megszorítja a

kezemet. – Egész gimiben iszonyatosan szerelmes voltam beléd!

– Tessék? – Iszom a szavait; olyan, mintha éppen rendkívüli híreket mondana. – De miért nem mondtad?

– Túlságosan szerettelek ahhoz, hogy elrontsam a közöttünk meglévő jó dolgot – mondja. – Azt akartam, hogy legyél a barátnőm. De legjobb barátként volt szükségem rád.

Nem tudok mit mondani.

– Szeretlek, Mel! – mondja Nick. – Mindig is szerettelek. És az, hogy mással láttalak boldognak, rádöbbentett arra, hogy el is veszíthetlek.

– Nick… először is, soha nem fogsz elveszíteni. Másodszor pedig, kivel láttál boldognak?

– Sutterrel – jön a habozás nélküli válasz.

A számhoz kapom a kezemet és felnevetek, mert nem tehetek mást.

– Hát erről van szó? Féltékeny lettél, mert Sutter meg én jól kijövünk egymással, így vissza kellett jönnöd ide, hogy bevalld az irántam érzett szerelmedet?

– Tudom, furán fest a dolog. – Nick a szemét forgatja. – De igen. Ez elindított bennem valamit. Olyan volt, mint valami alvó sejt, vagy mi a szent szar.

Nézem az arcát. A vonásokat, amelyekről annyi éjszakán át álmodoztam. A mellkasomban már nincs semmiféle szorítás, amikor ránézek. Nem áll el a lélegzetem. Nincs a fejemben semmilyen kerge, megkönnyebbült érzés.

– Te nem engem akarsz, Nick. Te csak azt akarod, amiről azt gondolod, hogy nem lehet a tiéd – mondom szeretettel és a

lehető legtöbb együttérzéssel.

– El akarlak vinni valahova – mondja Nick és egyszerűen meg sem hallja őrültségére adott racionális magyarázatomat.

Nick elengedi a kezemet, körbejár a nappaliban és elfújja a gyertyákat. Majd belém karol, és kivezet egy ezüst Fordhoz. Előveszi a slusszkulcsot, ami egy autókölcsönző kulcscsomóján lóg, majd kinyitja az utasoldali ajtót.

Az a buta mosoly ül a képén, ami eszembe juttatja azt, amikor tízévesek voltunk, és bekopogtunk annak a gonosz nőnek az ajtaján, aki az utca túlsó végén lakott, majd elrohantunk. De Nick nem repülné át az országot egy ostoba tréfa miatt azért, hogy a szerelmét bizonyítsa.

Nick a szemembe néz, majd átölel.

– Istenem, annyira jó látni téged!

– Hová viszel? – kérdezem, és egy pillanattal később megforgat. A forgatás teljesen meglep; Nick megcsiklandozza a derekamat, ami megnevettet.

– Majd meglátod.

38. fejezet

Sutter

Ma este a szokásosnál is tovább dolgoztam.

Úgy volt, hogy Nick üzen, hogy mikor mehetek haza, de az soha nem érkezett meg (nem meglepő módon).

Majdnem sötét van, amikor megközelítem a jelzőlámpát az utca végén lévő négyes útkereszteződésnél. Onnan tisztán látni a házat; félsaroknyira van.

Ahogy közelebb érek, meglátok két alakot, amint egy ezüst Ford mellett ölelkeznek.

Nick és Melrose.

Nick átöleli Melrose derekát, aki megfogja a vállát.

Nick megforgatja.

Melrose nevet.

Beülnek a kocsiba, miközben én behajtok a kocsifeljáróra.

Nem nézek vissza. Nem integetek. Eleget láttam.

Melrose megkapta, amit akart – Nicket akarta. Nem érdekel, mit mond, hogy mit érzett velem; alig volt egy hónapunk együtt, és ennek a rövid hónapnak jókora részében Melrose utált engem.

De egy életen át volt szerelmes Nickbe.

Még egyszer elképzelem Melrose mosolyát, hallom torokhangú nevetését, látom, hogy szorosan fogja Nick vállát,

és az állam olyan erősen megfeszül, hogy elindít egy jó kis migrént.

De legalább Melrose boldog, és ez az, ami fontos. Csak ezt kívánom neki, ha beledöglöm, akkor is.

Felmegyek az emeletre, és ott találom Tuckert az ágyamon fekve; egy könyvbe temetkezik. Amikor észrevesz, felnéz.

– Elmentek? – jelelem.

– Igen.

– Nick kért meg, hogy maradj idefent? – jelelem.

Tuck felül és úgy néz rám, mintha azt kérdezné, hogy „na, mit gondolsz?”.

– Együtt mentek el – jelelem, majd leülök az ágy szélére, Tucker mellé.

– Jól vagy? – jeleli Tuck.

– Igen – lódítok.

– Kedveltem Melrose-t – teszi hozzá Tuck.

Egy félmosollyal odafordulok hozzá.

– Én is.

Egymillió dolog jut eszembe, hogy mit is akartam már életem során, egymillió dolog, ami soha nem lett az enyém. A csalódottság és a szívfájdalom oly régóta visszatérő kísérői az életemnek! Azt hittem, most már immunis leszek rájuk, de valahányszor eszembe jut a tény, hogy Melrose épp valaki mással van, a mellkasom sajogni kezd, mintha kevés lenne a levegő.

Soha életemben nem akartam ennyire senkit és semmit… és a tudat, hogy soha nem lesz az enyém… azt hiszem, ezzel valahogy meg kell békélnem.

Hátradőlök, alkaromat a szememre teszem, és csak fekszem, csendben, a gondolataimmal, de mégsem egyedül, és azon jár az agyam, hogy milyen teendők várnak rám.

Vissza kell hívnom az ügyvédemet.

Keresnem kell egy új lakást.

És el kell engednem Melrose-t.

39. fejezet

Melrose

– Miért vagyunk a Malo Barban? – kérdezem, amikor Nick odakísér egy pult melletti asztalhoz.

– Emlékszel, amikor ezt a helyet még Dexter'snek hívták? – kérdi Nick, amint odaint egy pincérnőt.

– Igen.

– Itt kaptam meg az első fellépésajánlatomat.

– Emlékszem rá. Azt hiszem, ott ültem és végignéztem.

Nick kutató pillantása az enyémbe fúródik.

– Tényleg.

A pincérnő odajön az asztalunkhoz, és felveszi a rendelésünket: egy nagy üveg Old Milwaukee Nicknek, nekem pedig egy Moscow Mule koktél.

– Itt kezdődött minden. – Nick pillantása az üres színpadra vándorol, ahol pár háttérmunkás a mai esti show-ra készül. A kinti plakát szerint ma este a Flying Possums zenél, de én még soha nem hallottam róluk. Az indie zene terén mindig Nick volt a „vezetőm", és miután felvettek az egyetemre és elutaztam, a Nicktől kapott híres, mixelt cédéim száma gyorsan megcsappant. – Te voltál az oka – az egyetlen oka – annak, hogy képes voltam kimenni a színpadra aznap este. – Szája

egyik oldalon felfelé kunkorodik, ahogy figyeli, amint a srácok a fellépésre készülődnek; olyan, mintha valós időben újrajátszaná az emlékeit.

A pincérnő visszatér két jeges itallal és egy kis csomag koktélszalvétával.

Az italom nem elég erős.

Nick fecseg.

Én pedig önkéntelenül is azon tűnődöm, mit csinálhat most Sutter… és mit gondolt, amikor hazaért, és meglátta Nick hirtelenjében levezényelt érzelmi fellángolásának romjait.

– Te vagy az oka annak, hogy nem hagytam abba a gitározást – folytatja Nick. – Kibaszottul szerelmes voltál John Mayerbe!

Felnevetek.

– Szerelmes voltam, mi? Ezt teljesen elfelejtettem.

– Szerettelek volna lenyűgözni. Jobban akartam John Mayer-számokat játszani, mint maga John Mayer.

– És ezt én hogyhogy nem tudtam? – Kortyolok egyet, majd végighúzom az ujjamat a rézbögre vékony, fém peremén.

– Te vagy az oka annak is, hogy szénné tanultam magam kémiából. – Nick a fejét ingatja. – Úristen, de utáltam a kémiát, de érted meg voltam őrülve, Labortársak voltunk, emlékszel? És nem akartam, hogy lusta disznónak gondolj, aki az összes melót rád hagyja.

Most már emlékszem.

A gimi harmadik évében volt.

A szerves kémia alapjai.

– Emlékszem, hogy mennyire lenyűgözött, hogy milyen jól tudod az anyagot – mondom. – És tök szupernek gondoltam,

hogy az egész osztály előtt kijavítottad Mr. Kellert.

– Biztos vagyok benne, hogy ez volt az egyetlen tantárgy, amelyből király voltam. – Nick a söréért nyúl, én pedig meglátom, hogy a térde fel-le mozog. – Meg kellett ismételnem a záróvizsgát, nem emlékszel? Mr. Keller esküdött rá, hogy puskáztam.

Lenyúlok az asztal alá, hogy ujjhegyemmel megállítsam térdei őrült táncát; meg akarom állítani frenetikus energiája továbbáramlását.

– Nem vagyok hozzászokva ahhoz, hogy ennyire… felspannolt vagy – mondom. – Legalábbis a jelenlétemben nem.

– Most minden más – mondja Nick.

Ujjaimat a rézbögre füle alá csúsztatom.

– Mégis miről beszélsz?

– Tudod… azért, mert a dolgok megváltoztak köztünk.

– Milyen szempontból? – A vállam megfeszül.

– Azt gondoltam, hogy… nem is tudom… megpróbáljuk kideríteni?

Félreteszem a bögrémet, és arcomat a kezembe temetem, majd gyorsan kifújom a levegőt.

Szeretem Nicket.

Ő a legjobb barátom.

De nem *szeretem* Nicket.

És nem akarom ezt „kideríteni”.

– Gyerekkorom óta ismerlek – mondom. – Te voltál az első és egyetlen gyerekkori szerelmem. Amikor a barátnőimmel jártál vagy a suliból azokkal a csinos csajokkal, majdnem belehaltam. És most? *Most* meg előállsz ezzel az egésszel?

– Mel…

– Miért nem mondtad soha egy szóval sem, hogy kedvelsz? Miért nem mondtad, amikor megvolt rá a lehetőség?

– Ne légy dühös a felnőtt énemre azokért a döntésekért, amelyeket a kamasz énem hozott meg ezer évvel ezelőtt!

– Nem vagyok dühös rád… se a felnőtt, se a kamasz énedre. Csak próbálok értelmet keresni ebben az egészben.

– Ez kurvára közhelyesen fog hangzani – mondja Nick –, de utazás közben az embernek van ideje gondolkodni. Sőt, túl sok ideje van. Megismertünk egy pasast, egy ilyen meditációs guru manust, egy fura fazont, aki kábé egy hétig velünk lógott a pennsylvaniai környéken, és ő felnyitotta a szememet. Az utóbbi egy hónapban mélyenszántó kérdéseket tettem fel magamnak, érted? Hogy jutottam el idáig? Hogy lehettem ilyen bazi szerencsés? Miért történt ez az egész? Milyen jó dolog származhat belőle? Mi a legfontosabb nekem ezen a világon?

A körülöttünk lévő asztalok és székek kezdenek megtelni. Pár srác már hangolja a gitárt a színpadon. Szinte elektromos szikraként lehet érezni a levegőben az élő izgalmat.

– Melrose. – Nick átnyúl az asztalon, és kezét a kezemre teszi. – *Minden* kérdésemre te voltál a válasz.

40. fejezet

Sutter

Melrose tegnap este nem jött haza, így természetesen a legrosszabbat feltételeztem. Valahányszor lehunytam a szemem, magam előtt láttam őket. Nick kérges, gitárhúrpengető ujjait Melrose hajában, éhes száját, amint megjelöli mindazokat a helyeket, amelyeknek az enyéimnek kellene lenniük.

Végül odáig jutottam, hogy leküldtem pár Benadrylt egy Corona kíséretében, hogy pár órát tudjak aludni.

Reggel hatkor megszólal az ébresztőm, de ezzel az erővel akár az ágyhoz is bilincselhettek volna. Minden sejtem, minden egyes négyzetcentiméterem, minden atomom kibaszottul fáradt.

Talán két Benadrylt kellett volna lenyomnom, de most már késő.

Megnyomom a „szundi” gombot a telefonomon, átfordulok a másik oldalamra, és kétségbeesetten vágyom még tíz percre – nem mintha számítana, de egy fáradt elmével nem lehet vitatkozni.

Félig sikerült visszakerülnöm oda, ahol jártam, amikor meghallom, hogy valaki énekel – és pokoli biztos, hogy nem az öcsém az.

Egy másodperccel később – legalábbis egy másodpercnek

érzem – ismét megszólal az ébresztőm.

Álmodom.

Álmodtam.

De hogy biztos legyek benne, kivonszolom fáradt hátsómat a fürdőszobába.

A helyiségben sötét van, a levegő enyhe és nedvességtől mentes, emellett Melrose jázminos tusfürdője illatát sem érezni. A szobája ajtaja nyitva áll, úgyhogy lopva bepillantok, és látom, hogy az ágya hideg és üres.

Nem járt itt.

Az egész csak a fejemben történt meg.

Melrose még mindig Nickkel van… bárhol legyenek is.

41. fejezet

Melrose

Péntek reggel Nick gyerekkori ágyában ébredek; csak akkor jövök rá, hol vagyok, amikor a fejem fölé nyúlok, és beleütközöm az ágytámlába, amelynek polcán Nick valaha büszkén tárolta a tini nindzsa teknőcös gyűjteményét.

Felemelem a takarót, és megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor látom, hogy ruhában vagyok. Farmer. Póló. Zokni. A szokásos. Amikor oldalt fordulok, látom, hogy Nick egyetlen párna kíséretében széttárt karokkal alszik a padló kellős közepén. Takaró sehol. Ő is teljesen fel van öltözve. Gimis évkönyvek és üres borosüvegek veszik körül.

Az éjszaka képei lassan kúsznak vissza az agyamba; kis videoklipek futnak le lelki szemem előtt.

Együtt emlékezünk a régi dolgokra.

Együtt nevetünk.

Együtt sírunk.

Amikor megkértem, hogy menjünk el valahová beszélgetni, eljöttünk a Malóból és egy Ubert rendeltünk, amely a szülei házáig vitt; amíg itt van a városban, Nick náluk lakik. A szülei nincsenek a városban, szóval az egész ház a miénk, és pár őrült pillanatig minden pontosan olyan, mint a régi szép időkben.

Még azt is elfelejtettem, hogy idősebbek vagyunk, bölcsebbek,

és hogy az élet és a kapcsolatok kicsit bonyolultabbak, mint akkor voltak.

– Nick – mondom és leengedem a lábamat az ágyról, majd megbököm Nicket. Amikor felébred, elmosolyodom; testemet nosztalgikus melegség önti el. – Éhes vagyok.

Szó szerint éhen halok, de nem akarok drámainak tűnni. Tegnap este Nick úgy érezte, hogy teljes húsz percen át kell felidéznie, hogy milyen drámai és színpadias voltam egykor; ekkor szedte elő az évkönyveket, és volt képe rámutatni, hogy a gimnáziumunkban előadott minden színdarabban és zenei fellépésen szerepeltem (nem mintha nem tudtam volna magamtól is).

Nick alig mozdul meg, de mindig is jó alvó volt. Azt hiszem, ilyen egy leendő rockisten. Bulizz durván. Aludj még durvábban.

Kimászom az ágyból, átlépek Nicken, és kimegyek a fürdőszobába; hideg vízzel megmosom az arcom, az ujjaimmal végigszántok a hajamon, és lopok Nick szájvizéből.

Amikor készen vagyok, lemegyek a földszintre, és kiszolgálom magam a Camden-spájzból, ahol Mrs. Camden még mindig ott tárolja a kedvenc kilencmagvas kenyerét, ahogy azt egy évtizeddel ezelőtt is tette.

– Jó reggelt, szépségem! – mondom Nicknek egy perccel később, miközben kenyérszeleteket helyezek a pulton lévő pirítóba.

Nick a hűtőhöz csoszog, tojást, narancslevet és tejet vesz elő, és egy Melrose Nights-nótát dúdol halkan.

Féltem attól, hogy ma reggel majd kínosan érezzük magunkat, azok után, amiket tegnap este mondtunk egymásnak, de eddig

minden olyan, mint szokott lenni, és mi is a régi Nick és Mel vagyunk.

– Emlékszel, amikor csórtunk apukád vodkájából, és az üvegeket feltöltöttük vízzel? – kérdezem, miközben megvajazok egy pirítóst.

Nick ásít.

– Ez a kérdés most kicsit hirtelen jött, de igen, emlékszem.

– És emlékszel, amikor elmentünk arra a bulira Brentwoodban és kihívták a zsarukat, ezért addig bujkáltunk a bokrok között, amíg fel nem jött a nap?

Nick mosolyogva fordul felém.

– Hát persze.

Elkészítjük a reggelit, és leülünk a verandaajtó melletti asztalhoz; figyeljük, ahogy a szél fodrozza a medence átlátszó vizét.

Tele hassal és nehéz szívvel átnyúlok az asztalon és kezemet a Nickére helyezem.

– Lassan mennem kell. Azt hiszem, rendelek egy Ubert.

Nick egy pillanatra összeszorítja a száját, majd bólint.

– Kösz, hogy hagytad, hogy ilyen könnyen megússzam a tegnap estét.

Felnevetek.

– Mégis mit vártál? A legjobb barátod vagyok!

Édesen összenézünk.

– És mindig is az leszek – teszem hozzá. – Történjen bármi.

Hajnali háromra alaposan átrágtuk, hogy mi a különbség a gyermekkori szerelem és a valódi felnőttkori vonzalom között, és ugyanarra a következtetésre jutottunk.

Azt is elmondtam neki, hogy beleszerettem Sutterbe.

Azt akartam, hogy tőlem tudja meg, minden külön értesítés nélkül.

Mert abban a pillanatban, ahogy ma hazaérek, megmondom Sutternek. Huszonnégy óra múlva már nem leszek itt. És Sutternek tudnia kell, mit érzek. Nem akarom a következő két hónapot úgy tölteni Louisianában, hogy azon rágódom, mi történt volna, ha esetleg kinyitom a számat, és elmondom neki, hogy pontosan mit érzek, és nem csak mellébeszélek azért, mert Sutter megfagyott szíve olyan rémisztő volt.

Tíz perccel később megérkezik a taxi. Nick az ajtóhoz kísér, én pedig megfordulok, átölelem a vállát, és magamba szívom a tegnap este maradékát, majd arcon csókolom.

Beülök a kocsi hátsó ülésére és megnézem, hány óra van. Ki lesz centizve, de a forgalomtól függően elvileg még idejében hazaérek, hogy beszélhessek Sutterrel, mielőtt elindul dolgozni.

42. fejezet
Sutter

Amikor péntek reggel Tuck felébred, átcsúsztatok két húszdolláros bankjegyet a dohányzóasztalon.

– Pizzára – jelelem.

Felemelt hüvelykujjal nyugtázza.

Szerda óta van itt, és kezdem azt gondolni, hogy jó jel, hogy apa nem indította el az óriási szarlavinát. Még nem. Ez valószínűleg a híres háromnapos ivászatainak egyike. Ha ma

nincs fizetésnap, talán találsz egy józan pillanatot a hétvégén.

Akkor biztosan hallok felőle.

Addig is tennem kell róla, hogy Tucker jól alkalmazkodjon a körülményekhez. Már beszéltem a bellhaveni Siketek Iskolájának igazgatójával, és beleegyezett, hogy Tuck hétfőn kezdjen.

Reggel különösen korán kell majd elindulnom, hogy elvigyem Tuckot a suliba és meg kell szerveznem az esti hazajutását, de ha ez kihúzza abból a szarfészekből, és eltávolítja attól az iszákos gazembertől, akkor sem időt, sem fáradtságot nem kímélek, és akkor megéri.

– Mit szeretnél csinálni a hétvégén? – jelelem.

Tuck vállat von.

– Kirándulás? – kérdezem. Még soha nem kirándultunk együtt. Talán jó móka lesz. Esetleg elmehetnénk
a hegyekbe, valahová messze, egy olyan helyre, ahol nem mindenről Melrose jut eszembe. – Gondolkozz rajta, és majd szólj!

Megnézem, hány óra van, fogom a kulcsomat és kimegyek a kocsihoz. Amikor kifelé tolatok a kocsifeljáróról, megpillantok egy fehér Toyotát, amint megáll a járdasziget mellett.

A visszapillantó tükörből figyelem, amint kinyílik az utasoldali ajtó, és Melrose száll ki a tegnap esti gyűrött ruhájában. Legalábbis gondolom, az van rajta. A haja kész szénaboglya és még innen is látom, hogy a sminkje szétkenődött. Azon tény ellenére, hogy még mindig ő a legszexibb lény, amit valaha láttam, mindez csupán arra emlékeztet, hogy Melrose az éjszakát Nickkel töltötte.

Sebességbe teszem a kocsit, végiggurulok az utcán, és belenézek a visszapillantó tükörbe; Melrose ott áll a járdán és nézi, ahogy elhúzok.

43. fejezet

Melrose

– Szia! – intek Tuckernek, amikor péntek reggel megpillantom a nappaliban.

A fiú mogyoróbarna szemének pillantása rám vetül, majd figyelmét újra a tévére fordítja. Nem int vissza. Nem mosolyog. Nem is néz rám a kelleténél hosszabban.

A fenébe!

Lefogadom, hogy azt gondolja, hogy Nickkel úgy távoztam, ahogy a felnőttek szoktak…

Leülök mellé a kanapéra, megbököm a vállát a vállammal és sikerül kipréselnem belőle egy mosolyszerűséget.

– Hogy van Sutter? – kérdezem.

Egész éjjel ő járt a fejemben – azokban a csendes, apró pillanatokban, amikor Nickkel épp nem nevetgéltünk, és nem a régi emlékeket idézgettük. Olyan volt, mintha Sutter mindig is ott lett volna az agyam egyik hátsó zugában. Eltűnődtem, hogy vajon egész éjjel fent maradt-e, ébren hánykolódott-e, és megpróbált-e rájönni, hogy miért mentem el Nickkel, és miért nem jöttem haza. Suttert ismerve nyilván a legrosszabbat feltételezte.

Ma ott álltam a járdán és figyeltem, amint elkanyarodik a kocsijával, miközben *tudtam,* hogy meglátott.

Üzenhettem volna neki tegnap éjjel, megpróbálhattam volna csillapítani az aggodalmát, de nem akartam önhitt lenni. És az ilyesmi többet érdemel, mint egy közönséges üzenet. Ezért reméltem, hogy ma reggel még elcsípem indulás előtt…

– Mit számít neked? – jeleli Tucker.

– Nagyon is számít – jelelem vissza.

– Te Nicket kedveled.

– Nick a legjobb barátom – jelelem. – Nem akarok járni vele.

De nem akarok belebonyolódni ebbe az egészbe egy gyerekkel. Kezemet Tuck vállára teszem és felállok. Le kell zuhanyoznom. Be kell csomagolnom a maradék cuccomat a második bőröndömbe. El kell kezdenem olvasgatni a szövegemet. Utána kell néznem, hogy megvan-e Murphynek mindene, mert velem jön.

Felmegyek az emeletre, és egy ötperces zuhanyzás után megmosom a fogamat. Magam köré tekerem a rózsaszín törülközőmet, kireteszelem az ajtót, és átmegyek a folyosón a szobámba.

Ekkora veszem észre a fehér, vonalas papírra írt, félbehajtott levelet az éjjeliszekrényemen.

Melrose!

Hogy mit kérdeztél tőlem kedd este? Tudni szeretted volna, hogy valaha eszembe jutott-e az, hogy milyen lenne veled járni.

Csak gondoltam, jó, ha tudod.

Sutter

Ó, istenem!

Ő is kedvel engem!

A levelet nedves bőrömhöz szorítom, a kezem remeg, a szívem vadul ver a mellkasomban. De a mellkasomban doboló őrült ritmus majdnem megáll, amikor megfordulok, és ott látom Suttert az ajtóban.

– Melrose – mondja.

Élesen beszívom a levegőt; szeretnék odarohanni hozzá, de a testem lemerevedett.

– Visszajöttél.

44. fejezet

Sutter

Valahol a Jackson Street és a Mondavi Boulevard között rádöbbenek arra, hogy egész életemben minimalizálni próbáltam a veszteségeimet. Mindig magam mögött hagytam azokat az embereket, akik egy fikarcnyit sem értek. És semmit nem bántam meg.

De ezek közül egyik sem Melrose volt.

És ha őt magam mögött hagyom, ha leírom őt, és bedobom a törülközőt… akkor meg fogom bánni.

Talán szerelmes a gyerekkori legjobb barátjába és talán esélyem sincs nála, de ez nem jelenti azt, hogy nem kellene harcolnom érte.

Kettőnkért.

Mi összetartozunk.

– Visszajöttél. – Melrose a levelemet szorongatja. Farkasszemet nézünk. – Ez igaz?

Egy pillanatra az ajkamba harapok, és igyekszem nem figyelni meztelen, kerek vállára vagy a vékony törülközőre, amely formás testét fedi.

– Szereted őt? – kérdésre kérdés a válasz. – Szerelmes vagy Nickbe?

Melrose áttetsző szemével hunyorog, és félrehajtja a fejét.

– Nem. Nem, Sutter. Nem vagyok szerelmes Nickbe.

Kiengedem a levegőt, pedig nem is voltam tudatában annak, hogy eddig visszafojtottam.

– Azt hittem, szerelmes vagyok belé… de veled kellett találkoznom ahhoz, hogy rájöjjek: nem vagyok. Az, amit iránt ad érzek, valami más. Valami több. Nem ugyanaz.

Leteszi a levelet, szorosabban maga köré tekeri a törülközőt és felém lép. Homályos, sűrű szempilláktól keretezett kék szeme felnéz rám.

– Holnap reggel elutazom – mondja.

– Tudom.

– Biztos, hogy ezt akarod? – kérdi Melrose. – Most?

Az arca után nyúlok, kezembe veszem lágy, puha arcát, és magam felé fordítom a száját. Egy pillanattal később végighúzom számat az övén, és lopok tőle egy csókot. Nyelvén mentaízt érzek, ahogy az enyémnek feszül, és teste minden egyes levegő nélküli másodperccel egyre inkább megadja magát nekem.

Berúgom magam mögött az ajtót, és érzem csókjában a mosolyt.

– Ez megválaszolja a kérdésedet? – kérdezem, majd a karomba veszem és az ágyhoz lépek vele.

Melrose hagyja, hogy a törülközője leessen és előtűnjenek az ívek, domborulatok és kiszögellések, amelyek édes testét jellemzik; elhelyezkedem fölötte, és végigcsúsztatom kezemet bal külső combján, míg ő elhelyezkedik alattam.

Ismét birtokba veszem az ajkát. És megint. És megint. Minden újabb csók mohóbb és türelmetlenebb, mint az előző. Amikor

keze a sliccem után nyúl és lerántja a cipzárt, a farkam lüktet, egyre nagyobb lesz, miközben utána vágyakozik.

Egy pillanattal később már le is húzta a nadrágomat és a bokszeralsómat, én pedig szorosabban magamhoz vonom, az ágyhoz szegezem, miközben a nyaka ívét csókolgatom, a kulcscsontja lágy bőrét és duzzadt melle között azt az érzékeny ösvényt.

Hasa besüllyed, amint az egyik duzzadt mellbimbót a számba veszem.

Ezt akarom.

Őt akarom.

És mindörökre.

Melrose átemeli a karját a vállamon, a hajammal játszik, és nyögve kifújja a levegőt, amikor ujjaim besiklanak a puncijába. Olyan kibaszottul nedves!

Egyrészt szeretném kiélvezni ezt az egészet, másrészt viszont már nagyon magamévá akarom tenni, belé akarok temetkezni; széttárt combja közé ereszkedem, és csókokat hintek végig az alhasától egészen a lába közti háromszögig, ahol is megízlelem függőséget okozó vágyát.

Ahogy nyelvem végigcsúszik a punciján, megremegnek a lábai, a csiklója megduzzad, miközben én szép lassan nyalogatom.

– Sutter… – Alig hallhatón suttogja a nevemet. – Azt akarom, hogy itt légy, bennem!

Megcsókolom a belső combját, majd feltérdelek, és kiveszem a tárcámat összegyűrt farmeromból. Egy aranyfóliás csomagocskát húzok ki belőle és a fogammal tépem szét, majd

felhelyezem.

Hanyatt fekszem, párnát teszek a nyakam mögé, és az ölembe húzom Melrose-t. Pajkos mosollyal ereszkedik rá lüktető farkamra, szinte centiről centire kínoz, és amikor már mélyen benne vagyok, kiengedi a visszatartott levegőt és megragadja a vállamat.

Melrose szőke fürtjei keretbe foglalják az arcát, de én meztelen vállára söpröm őket. Látni akarom, ahogy az ajkába harap, miközben kefélünk; látni akarom, ahogy gyönyörű kék szeme fennakad a csúcspont előtt.

– Te vagy a legtökéletesebb lény, akit valaha láttam! – mondom, és az arca után nyúlok. – Nem tudtalak elengedni!

Csípőjének tekergése lassul, majd megáll; előrehajol és megcsókol. Egyszer. Kétszer. Háromszor.

– Olyan pokolian fogsz nekem hiányozni! – suttogom. Tenyerem a nyakszirtjére simul, miközben homlokunk összeér.

– Majd eljössz meglátogatni! – mondja. – És FaceTime-ozunk. És csak két hónap az egész!

– Az nem ugyanaz.

– Maradj ma itthon! – mondja Melrose, és tenyerét a mellkasomnak nyomja. – Holnap ilyenkor már nem leszek itt.

– Nem is terveztem másképp.

Telt ajka mosolyra húzódik, körözni kezd a csípőjével. Egész nap tudnám csinálni, mindennap, csakis vele.

Ő az egyetlen nő, akire valaha szükségem lesz.

Az egyetlen, akit valaha is akarok.

45. fejezet

Melrose

Szombat reggel autók száguldanak el mellettünk a Los Angeles-i reptéren, amikor Sutter leparkol az ötös terminál induló járatainak táblája alatt. Egy neonsárga mellényes férfi int az autóknak, hogy hajtsanak tovább. Itt nem szabad sem parkolni, sem várakozni, de a gondolat, hogy ma elhagyom Suttert, fizikai fájdalmat sugároz a testem közepébe.

Sutter megfogja a kezemet, én pedig korhatáros csókot adok neki, mivel Tucker ott ül a hátsó ülésen.

Tucker azért kinyújtja a nyelvét, amire Sutter elvigyorodik, és azt jeleli neki, hogy „ne nézz ide”.

A mögöttünk lévő autó dudál, és a mögötte lévő autó meg rádudál a másikra.

– Hozom a csomagjaidat – mondja Sutter, és összeszorított szájjal kiszáll.

A kocsi csomagtartójánál találkozom vele; kiveszi a csomagokat és a járdaszigetre helyezi.

– Nemsokára meglátogatsz, ugye? – kérdezem, amint átfonja a derekamat és magához húz.

– Amint tudok, megyek!

– Megígéred?

Megcsókol.

– Igen, Melrose. Megígérem!

– Felhívlak, ha leszálltam.

Sutter megcsókolja a homlokomat, és amikor elhúzódik, még egyszer utoljára megmártózom mézszínű tekintetében – legalábbis egyelőre.

A mögöttünk lévő autó ismét tülköl, és a forgalomirányító férfi belefúj egy sípba.

Dobogó szívvel indulok el, a gyomrom görcsben van, mellkasom tele reménnyel, csodálattal és várakozással – úgy érzem, mindjárt felrobbanok.

Egy órával később túl vagyok a bejelentkezésen, a csomagleadáson és a biztonsági ellenőrzésen; leülök a Kávébab és Tealevél előtti egyik sarki asztalhoz. Mandulás tejeskávét kortyolgatok, miközben átlapozom a szövegkönyvet; megpróbálok a szerepemre koncentrálni. Ha szövegtanulásról van szó, mindig is számíthattam a fotografikus memóriámra. Egyszer rápillantok egy szövegre, és már tudom is. A nagyi szerint genetika kérdése. Szerintem pedig maga a vakszerencse.

– Helló, idegen!

Felpillantok a huszonnegyedik oldalról és nem más áll előttem, mint maga Miss Aerin Keane; karcsú válláról egy aktatáska lóg és magas sarkúja mellett egy kemény falú, gurulós kisbőrönd várakozik.

– Te meg mit keresel itt? – Felállok és átölelem Aerint. Soha nem fogom megérteni, hogy képes így utazni – nadrágkosztümben, teljes sminkben és magas sarkúban, de mindig is ő volt a felkészültség királynője; emellett munka terén olyan strapabíró, akár egy igásló. Mindig készenlétben áll.

– Kaptam egy melót New Yorkban – mondja. – Csak szerződéses, harminc napig tart.

– Nem is mesélted! – legyintek felé. – Ülj le! Mesélj! Van egy kis idődd?

Aerin megnézni Apple óráját és az ajkába harap. Mindig is az a típus volt, aki először érkezik a kapuhoz. Szeret a legjobb helyen ülni – lehetőleg telefontöltő mellett, így kényelmesen dolgozhat a laptopján, míg várakozik a beszállásra felszólító hangra – és szeret úgy ülni, hogy a sor legelejére kerüljön, így ne kerüljön a tömeg végére.

– Van pár percem. – Velem szemben foglal helyet; leül és keresztbe teszi a lábát. – Na, mi újság? A Bungalow-beli keddi buli óta nem is beszéltünk!

A kávémért nyúlok, mosolygok, és a szememet forgatom, de a lehető legelégedettebben.

Hol is kezdjem?

– Ja! Hallottam, hogy Nick újra a városban van – teszi hozzá Aerin. – Találkoztatok már?

– Igen, találkoztunk – mondom. – Nick, öööö… csütörtökön tulajdonképpen azt mondta, hogy egész életében belém volt szerelmes.

– Mi? Ne már! És te mit mondtál? Egy kicsit te is mindig szerelmes voltál belé, nem?

Csak pár évvel ezelőtt ismertem meg Aerint, és bár gyorsan az egyik legjobb barátnőm lett, mindig is igyekeztem visszafogottan mesélni a Nick iránti gyerekkori vonzalmamról. Maritza az egyetlen, aki minden tud, mert sokkal inkább a testvéremnek tartottam, mint az unokatestvéremnek. Emellett

ő a kezdetektől fogva ott volt. Ő megértette.

– Különös dolog ez… – Két kezembe fogom a kávémat, és lebámulok a barna asztallapra. – Azt hittem, Nick az, akit akarok…

Nagy levegőt veszek és felnézek Aerinre.

– … aztán megismertem Suttert – mondom.

Aerin a kézfejére támasztja az állát, figyel, de nem kapkod levegő után és nem is néz rám tágra nyílt szemmel.

– Úgy viselkedsz, mint aki nincs meglepve – nevetek.

– Mert nem is vagyok. – Aerin felegyenesedik. –
A minap a bárban láttam, hogy van köztetek valami. Abban, ahogyan egymásra néztetek. Abban, hogy milyen könnyedén viselkedtetek egymással, milyen lazák voltatok. És Sutter egy pillanatra sem vette le rólad a tekintetét, Mel. Nem ilyen beteges módon, de mindig is ügyelt arra, hogy ne essen bajod. Hogy senki ne zaklasson téged. Hogy biztonságban hazaérj aznap este. Ilyenek.

– Tényleg? – Ez újdonság számomra.

– Nem sok ilyen pasi szaladgál manapság. Már nem. És Los Angelesben meg tuti nem – mondja Aerin. – Úgyhogy kapaszkodj bele jól! Kapaszkodj bele, és soha ne engedd el!

– Ez a tervem. – Lassú mosoly játszik az ajkamon, és csak elképzelni tudom álmodozó, távoli tekintetemet.

Aerin feláll és ismét az órájára pillant.

– Indulnom kell a kapumhoz.

– Igen, gondolom, még pár óra és megkezdődik
a beszállás…

– Csitt! – Aerin visszafojt egy mosolyt.

Felállok és még egyszer megölelem.

– Érezd jól magad New Yorkban!

– Érezd jól magad a forgatáson! Alig várom, hogy mesélj róla!

Aerin elgurítja a bőröndjét, cipőjének magas sarka kopog a kerámiakövön, ahogy távolodik és eltűnik az utasok tömegében, én pedig visszatérek a forgatókönyvemhez.

Máris hiányzik Sutter.

46. fejezet

Sutter

Mikor volt erre ideje Melrose-nak?

Amikor visszaérek a reptérről, letépem a sárga cetlit a fürdőszobai mosdókagyló mellett lévő polcon heverő kis mp3-lejátszóról.

HA HIÁNYZOM, NYOMD MEG A LEJÁTSZÁS GOMBOT.

Már most jobban hiányzik, mint valaha, emellett emészt a kíváncsiság, így megnyomom a kis háromszög gombot. Egy másodperccel később elindul a felvétel.

Melrose az.

Énekel.

Na ne.

Teli tüdőből énekel, akár egy Broadway-sztár.

„…and all that jazz…”

Ez a csaj…

Megvárom, hogy a dal a végére érjen, mert az, hogy hallom a hangját, ostoba, buta mosolyt csal az arcomra, és egy időre elfeledkezem az életről.

A fenébe – akár mindig lejátszhatnám ezt a vackot, valahányszor *én* zuhanyozom, de ezt persze nem fogom elmondani neki. Még nem. Az övé vagyok, de nem akarom, hogy megtudja, hogy milyen mélységig birtokol, mert akkor önhitté

válik, és akkor meg kell büntetnem azt az okos kis száját, úgy, ahogy ma reggel tettem, amikor együtt bebújtunk a zuhany alá, hogy megismételjük azt a csodálatos reggel hatórás ébresztőt, amellyel Melrose meglepett engem.

Az mp3-lejátszót egy fiókba csúsztatom, ahol biztonságosabb helyen lesz a pára és a váratlan vízkicsapódás elől, és lemegyek a földszintre, hogy megnézzem Tuckot.

Hétfőn kezd az új suliban, ezért a hétvégére valami különleges programot szeretnék – ami elvonja a figyelmét az előtte álló változásról. Isten látja a lelkem – mindkettőnknek jót tesz majd a figyelemelterelés.

– Mi újság? – jelelem, amikor belépek a nappaliba.

Tuck felpillant az új telefonból, amelyet vettem neki – apa nyilván kikapcsoltatta a régi telefonját. Vagy nem fizette a számlát. De nem baj. Ez egy újabb és jobb készülék, amelyen van helymeghatározás meg nyomkövető és minden más, amire egy szülőnek manapság szüksége lehet.

Olyan fura szülőként gondolni magamra a saját öcsémmel kapcsán, annak ellenére, hogy egész életében nagyjából az voltam. Még ma is emlékszem arra, hogy kicseréltem a pelenkáját. Hogy megtanítottam neki a jelnyelvet. Emlékszem, amikor éjszaka közepén rémálmai voltak, bemászott mellém az ágyba. Emlékszem, hogy könnyek folytak végig az arcán, amikor tizennyolc évesen elköltöztem otthonról, és ő még túl kicsi volt ahhoz, hogy megértse, miért kellett így lennie.

Soha nem tudtam túltenni magamat azon a bűntudaton. És ez csak táplálta az anyám iránt érzett dühömet. Tuck még csak nem is a gyerekem, de abba, hogy otthagytam, majdnem

beledöglöttem.

De most itt az alkalom, hogy kárpótoljam. Tuck még kicsi. Élete további részének nem kell olyan *fos*tasztikusnak lennie, mint amilyen az első tizennégy éve volt, és az biztos, hogy erről magam gondoskodom.

– Nem sok minden – jeleli Tuck, majd visszafordul a játékhoz.

Leülök az egyik bőrfotelba, kifújom a levegőt, végigszántok a hajamon, és bámulom a sötét tévéképernyőt.

A ház túlságosan is csendes.

Mit nem adnék, ha hallanám azt az ellenszenves valóságshow-t, amit Melrose folyton nézett!

Egy időre belemerülök a gondolataimba; nem vagyok benne biztos, mennyi idő telt el, amikor is az öcsém félreteszi a telefonját.

– Feleségül fogod venni, ugye? – jeleli ragyogó tekintettel.

– Ez a kérdés váratlanul ért – jelelem. – De igen. Egy szép napon. Ha mázlim van.

47. fejezet

Melrose

Megnézem az órát a szállodai szobában lévő éjjeliszekrényen; a vörös neonszámok szerint 21 óra 45 perc van. Los Angelesben még este nyolc óra sincs, és mivel Sutter tudja, hogy ilyenkor fogom FaceTime-on hívni, a tény, hogy nem válaszol, aggodalomra ad okot.

Három hete forgatok már Louisianában, ami azt jelenti, hogy három hete csókoltam meg búcsúzóul, három hete éreztem utoljára a szája forróságát és azt az izgalmat a mellkasomban, amikor rám néz.

Egy tizenöt centis telefonkijelzőn látni azért nem az igazi.

Ujjam ott köröz a zöld gomb felett. Nem akarom tovább hívogatni. A kapcsolatunk még mindig annyira friss, és nem akarok összefutni valami pszichopata barátnővel, aki felrobbantja Sutter telefonját csak azért, mert szerinte neki kellene a legfontosabbnak lennie.

Sutternek ott az öccse, akiről gondoskodnia kell. Soha nem merném azt követelni, hogy az édes Tucker miattam a második helyre szoruljon. Soha az életben.

Leteszem a telefonomat, és kimegyek a fürdőszobába, lemosom magamról a sminket, és megfésülködöm lefekvés előtt. A napok itt kicsit lassabban csordogálnak, de a hajnali

ötórás kezdés korai.

Amikor készen vagyok, bebújok az ágyba Murphy mellé, a hűvös szállodai takaró alá, majd megnézem a mobilomat, és egy pillanatra azt remélem, hogy talán van egy nem fogadott hívásom…

De semmi.

Átnyúlok az éjjeliszekrényre, majd lekapcsolom a lámpát, és a szoba sötétbe borul.

A szemem lecsukódik, és már félig álomországban járok, amikor kopognak az ajtómon. Átfordulok a másik oldalamra. Senkinek nem lehet oka – legalábbis jó oka – arra, hogy ilyen későn zavarjon. Mindannyian kimerültek vagyunk, mindannyiunknak pihennie kellene a holnapi nagyjelenet miatt.

Kezemet a párna alá csúsztatom, és szorosan behunyom a szememet. Bárki áll is az ajtó előtt, biztos eltévesztette a szobaszámot. Majd rájön, és egy percen belül elmegy.

De a váratlan látogató újra kopog.

És újra.

Bekapcsol a légkondi, amitől a szoba megtelik valamivel, amit nem lehet másként leírni, mint hibrid zümmögés és dünnyögő zaj; ez a második legjobb hang, amire el lehet aludni (az első a telefonomon a viharalkalmazás).

Kifújom a levegőt, félretolom a takarót és az ajtóhoz megyek; lábujjhegyre állva kinézek a kémlelőnyíláson. Először elvakít az apró fénynyaláb, és egy lépést teszek hátra, hogy megdörzsöljem a szememet. Amikor még egyszer belenézek a nyílásba, szinte megesküdnék rá, hogy álmodom.

Ez nem lehet a valóság.

– Sutter? – mondom ki a nevét, miközben az ajtón lévő hevederzárral és lánccal bíbelődöm. Egy másodperccel később felrántom az ajtót, a karjába vetem magam, miközben majdnem fellököm.

Sutter elkap, rám villantja a mosolyát, és imádott csillogó, mogyoróbarna szemével üdvözöl.

A szállodai szoba ajtaja becsapódik.

A francba!

– Te meg mit keresel itt? – kérdezem és kezembe fogom jóképű arcát, mintha meg akarnék győződni róla, hogy valódi-e. – Ez kész őrület! Azt hittem, ma bírósági tárgyalásod van!

Amióta pár hete eljöttem, Sutter belemélyedt a gyámsági küzdelembe az öccséért. Azt hiszem, egyszer már megpróbálkozott vele, évekkel ezelőtt, és az apja ellehetetlenítette a dolgot, semmilyen jogáról nem volt hajlandó lemondani, és valahányszor valaki az államtól megjelent kivizsgálni Tuck lakókörülményeit, sikeres színjátékot adott elő.

Sutter nem volt biztos abban, hogy ez alkalommal mire számíthat, és nem is beszélt róla túl sokat az utóbbi időben. Én nem erőltettem. Gondolom, hogy ha beszélni akar róla, majd beszél. Úgyis biztos vagyok benne, hogy éjjel-nappal ezen jár az esze. Nem kell, hogy még én is emlegessem, arra kényszerítve, hogy mindent újra átgondoljon.

– Ma reggel megvolt az előzetes meghallgatás – mondja. Keze a combom alá csúszik, én pedig átkulcsolom a lábamat a derekán. – Eddig jól megy.

– Apád nem harcol ellene?

Sutter tekintete az enyémbe mélyed, mintha egy pillanatra magába akarna szippantani, majd a fejét rázza.

– Sajnálom. – Legyintek. – És egész idáig utaztál… Nem kell beszélnünk róla. Azt hittem, hogy ma a bíróságra kell menned, úgyhogy… az, hogy itt látlak…
a szállodában… kisebbfajta sokk számomra.

Megcsókolom, mielőtt alkalma lenne válaszolni. Ajkának isteni íze van: fodormenta és cseresznyés szőlőzsír.

Végigcsúsztatom a lábamat az oldalán, és egy pillanatra sem veszem le róla a tekintetemet; irracionálisan biztos vagyok abban, hogy ha nem nézek oda, Sutter eltűnik.

– Kell szereznünk még egy kulcsot a recepcióról – mondom, és magam mögé intek a zárt hotelszoba felé. Kezemet a kezébe csúsztatom, hogy elvezessem a liftig, és lemenjünk a földszintre, de Sutter gyökeret eresztett. – Mi az?

– Semmi.

– Miért nézel így rám? – Elfojtok egy kuncogást, mert Sutter úgy néz rám, mintha most látna először.

Egy lépést közelebb lép, így kisebb lesz köztünk
a távolság, és magába szívja az illatomat.

– Hosszú nap volt ez, Melrose. Mi több, hosszú hét – három hosszú hét. – Becsukja gyönyörű szemét és kifújja a levegőt, majd homlokát egy pillanatra a homlokomhoz nyomja. – Egyszerűen annyira jó viszontlátni téged!

– Hiányoztam? – kacsintok.

Szája mosolyra húzódik, a keze az állam felé nyúl. Abban a pillanatban, hogy ajka az ajkamat éri, a szívem a torkomban dobog.

– Pokolian – mondja. – Pokolian hiányoztál!

Szeretném megkérdezni tőle, hogy meddig marad, és hol van a bőröndje. Szeretném megkérdezni, hogy meglátogat-e máskor is. Meg akarom kérdezni, hogy egész végig ez volt-e a terve, vagy csak spontán vett ma egy jegyet, miután végzett a bíróságon. Azt is meg akarom kérdezni, hogy hol van Tuck, ki vigyáz rá… de ebben a pillanatban csak az a fontos, hogy itt van.

Sutter ismét megcsókol, szája forró, teste pedig nekiszögez a falnak. Merev farka a csípőmnek nyomódik, és a folyosó hirtelen tízezer fokkal lesz melegebb.

Csak mi ketten vagyunk, a mi kis világunkban (vagy legalábbis így érezzük), és a legkevésbé sem jut az eszembe, hogy valaki elsétálhat mellettünk, vagy Snapchaten közvetítheti a kis légyottunkat.

De ezek a nemtörődöm gondolatok hirtelen megállnak, amikor Murphy ismerős kaparászását hallom az ajtón, és ez ellopja a show-t.

Lehámozom magam Sutterről.

– Tényleg meg kell szereznünk azt a kulcsot.

Sutter elmosolyodik, megvakarja a halántékát és hátralép.

– Igen.

A lifthez vonszolom, és megnyomom a gombot, miközben egy pillanatra sem engedem el a kezét. Ő is ugyanolyan szorosan fogja az enyémet.

Abban a pillanatban, hogy bezárulnak az ajtók, Sutter sarokba szorít, és lop még egy csókot. Oldalvást pillantva megpillantom magunkat a lift oldalait beborító tükrökben. Elég vadító látni, ahogy taperoljuk egymást…

Hirtelen egy nő megköszörüli a torkát – innen jövünk rá, hogy már nem vagyunk egyedül. Biztosan beszállt valamelyik emeleten.

Duzzadt ajkamhoz emelem az ujjaimat, és pajkos mosolyt váltok a szerelmemmel. A nő oldalról sandít ránk, magasba emeli az orrát és abban a pillanatban, hogy a lift megérkezik, sietve kilép.

Ahogy meztelen lábakkal átvágok a márványpadlón, kissé ostobán lépek oda a recepciós pulthoz.

– Kizárta magát, Miss Clairborne? – kérdi a recepciós.

– Valami olyasmi – hunyorítok.

– Egy pillanat, kérem. – Pislog, miközben hosszú ujjai szinte száguldanak a billentyűzeten, majd kivesz egy műanyag kulcskártyát egy fiókból és végigfuttatja a rendszeren. – Parancsoljon.

– Köszönöm – suttogom, majd sarkon fordulok és visszatérek a vigyorgó Sutterhez.

Pár perc múlva újra a szobában vagyunk. Küzdök az ásítás ellen, próbálom figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy az ébresztőm reggel négyre van állítva.

Sutter keze a pizsamafelsőmet ráncigálja, áthúzza a fejemen. A sötétben ezt övcsatjának hangja követi. Semmit nem látok, de mindent érzek.

A forróságát.

A keménységét.

A szívét, amint egyenletesen dobog a tenyerem alatt.

– Istenem, annyira hiányoztál! – suttogja a fülembe. Szavai csiklandoznak és ajkam óriási mosolyra nyílik, amit soha nem

fog meglátni. – Olyan kurvára hiányoztál!

És aztán megtörténik.

A szavak…

A semmiből jönnek…

Se figyelmeztetés, se semmi…

– Szeretlek. – Mindenféle ravaszság nélkül bököm ki a szót; mintha egy ideje a bensőmet marná, és ki kellene vetnem magamból.

Keze, amely eddig félmeztelen testemen barangolt, megáll.

Ó, istenem…

A mellkasom megdermed, meglehetősen biztos vagyok benne, hogy nem veszek levegőt. És abban is meglehetősen biztos vagyok, hogy ha Sutter nem mond valamit a következő öt másodpercben, akkor elájulok az oxigénhiánytól és a helyzet kínosságától.

– Melrose…

Nem tetszik, ahogy a nevemet kimondja. Nem tetszik, hogy úgy hangzik, mintha egy igazságbombát akarna a fejemre pottyantani.

Addig botorkálunk a sötétben, amíg megtaláljuk az ágyat, de Sutter nem enged el. Az ölébe húz, és szorosan átölel.

– Ezt még soha senkinek nem mondtam. – Beismerése után kifújja a levegőt, mintha egy hosszú sóhaj távozna belőle.

– De nem kell…

– Ne! – vág közbe. – Hadd mondjam végig!

– Jól van…

– Én leszek az első, aki beismerem: semmit nem tudok a szerelemről. Soha nem ismertem. Soha nem kaptam senkitől.

Ezért nem tudom mihez hasonlítani ezt a… ezt a… valamit, ami köztünk van. Közted és köztem.

Nem szólok semmit, csak iszom a szavait.

Sutter megköszörüli a torkát, majd folytatja.

– Csak annyit tudok, hogy az, amit akkor érzek, ha veled vagyok, mindentől különbözik, amit valaha életemben éreztem. És csak feltételezni tudom, hogy ez az…

Szívem a torkomban dobog, a robajlástól alig hallom ezt az édes vallomást. Szeretném örökre megőrizni ezt a pillanatot. Medált akarok belőle a nyakláncomra, hogy mindig a szívem közelében legyen.

– Szeretlek, Melrose! – mondja végül Sutter. Az állam alá nyúl és arcomat közelebb húzza sajátjához. – Félretéve azt a sok összefüggéstelen marhaságot, amit itt összehordtam, azt hiszem, ide akartam kilyukadni.

– Ez nem összefüggéstelen marhaság! – mondom. – Ez a legédesebb dolog, amit valaha hallottam! Kimondanád még egyszer? Még egyszer, újra?

Sutter nem beszél. Legalábbis nem szavakkal. Forró száját az enyémre tapasztja, amit nyelvünk tánca követ. Amikor feljövünk a felszínre, levegő után kapkodva, egy pillanat kell, hogy levegőhöz jussak. Egész testem lángol, a korábbi kimerültség pedig… eltűnt. Helyébe színtiszta eufória lépett, amit soha többé nem fogok elengedni.

– Szeretlek, Melrose! – mondja ismét Sutter. – Szeretlek, szeretlek, szeretlek!

EPILÓGUS

TattleStar Online
Mae Hefley megbízott riporter
2019. március 27.

Mától hivatalos. A hollywoodi első osztályú producert, Robert McCauley-t hétrendbeli szexuális zaklatás miatt állították elő; minden egy újévi partin kezdődött tavaly decemberben a Chateau Marmontban. A feltörekvő modell, Rainbow Hartley, akit a tavalyi *Sports Illustrated* fürdőruhás különkiadásának címlapján láthattunk, nem pazarolta az idejét. Nem sokkal az állítólagos újévi randevú után a világ elé állt vádjaival; közöttük szerepelt négy eszkortlány, kokain és fényképezőgépek is. Miután Rainbow története napvilágot látott a sajtóban, nem kevesebb, mint tizenkét másik hollywoodi csillagocska számolt be hasonló történetekről, miszerint McCauley kéretlenül udvarolt nekik, zsarolta őket, és szexuálisan agresszív taktikát alkalmazott velük. Ha elítélik, McCauley szövetségi börtönbe kerül és valószínűleg eddig meg nem nevezett összegű kártérítést is kell fizetnie.

GossipRock.co

Geena Newell szerkesztőségi újságíró
2021. augusztus 12.

A Melrose Nights frontembere, Nick Camden és piruló arája, Seraphina Holden örök hűséget esküszik egymásnak! Az ezen a héten, a Bahamákon tartott esküvőn a pár kézírásos esküt cserélt, és csókot váltott a nyolcvanhat fős, családtagokból és barátokból álló vendégsereg előtt. Gyűrűváltás helyett az ifjú pár – még esküvői öltözékben – egy akvamarinkék Vespán a Paradise Inkbe száguldott, és az esküvőjük dátumát római számjegyekkel a bal gyűrűsujjukra tetováltatták. De nem ez az egyetlen, amely az újdonsült Camden házaspárhoz köthető. Nick gyermekkori legjobb barátja, Melrose Clairborne volt a „vőfélynő". Egy rocksztártól, aki mindig is a saját útját járta, nem is vártunk kevesebbet!

Celebstar Magazine
Kara Delgado vezető újságíró
2023. október 2.

Amit Melrose-nak nevezünk

A titokzatos és keresett sztár, Melrose Clairborne csodálatos életet él az eldugott hollywoodi hegyekben, a Calle Bianco környékén. Exkluzív interjút ígért a *Celebstar Magazine*-nak, amikor is teljes betekintést enged magánéletébe, amelyet így lehetne jellemezni: a szerénység találkozik a

luxussal.

Az árnyat adó fák mögött megbúvó régies, álomszerű és feltűnésmentes otthonban nevelgeti az Alcott házaspár kétéves kislányát, Paisley-t; a családhoz tartozik a Murphy nevű mopsz, valamint a legújabb családtag, a Pidge nevű mentett cica is. Sutter és Melrose újra szülői örömök elé néz – januárra várják második kislányukat!

Amikor megkérdeztük, milyen a második várandósság az elsőhöz képest, Melrose a férjére nézett, elmosolyodott, és végigsimított domborodó pocakján.

– Ha tehetném, száz gyereket szülnék! – mondta Melrose, miközben a férje megszorította a kezét.

– Melrose imád várandós lenni – tette hozzá Sutter. – Minden természetesen jön számára, és nem bosszantja magát apró-cseprő dolgok miatt. Soha nem is bosszantotta.

Melrose sietett kiemelni, hogy a szombat reggel szent az Alcott-házban, mivel akkor van náluk a szokásos áfonyáspalacsinta-sütés, amit – ha Melrose éppen nem forgat – közös családi séta követ, amikor is ellátogatnak az őstermelői piacra.

Csodálatos kúriájukban található egy kényelmes, de nem hivalkodó, mindennel felszerelt okoskonyha; istennőhöz illő úszómedence; olyan kert, amilyenért Martha Stewart ölni tudna, és csobogó szökőkút is, amely a mészkő borítású

veranda kellős közepén áll. Miután Melrose és Sutter nagylelkűen végigkalauzolt minket a birtokon, megkértük őket, meséljenek valami igazán meglepőt az olvasóinknak.

– Mi éppen olyanok vagyunk, mint bármelyik átlagos család – válaszolta Sutter. – Keressük a boldogságot, lassan, apránként.

– De szerintem megtaláltuk, nem? – kacagott fel Melrose, és megcsókolta a férjét.

Melrose Clairborne-Alcott hamarosan Tom Hardy és Meryl Streep partnere lesz *A portás felesége* című filmben, amelyet nagy várakozás előz meg, és amely karácsonytól látható a mozikban.

Hollywood Chatter Magazine

Stacia Merryweather blogger

2028. július 11.

Az Észak-Hollywoodban lévő Saban Media Centerben múlt csütörtökön bejelentették a 80. Emmy-díj jelöléseit. Tucker Alcott hollywoodi történelmet írt – ő az első siketnéma rendező, akit a legjobb rendezés – minisorozat, tévéfilm kategóriában jelöltek. Minisorozata, a *Quattro Cinco Sol* lenyűgöző kritikákat kapott filmes és tévés körökből is az idén. A neves Palmetto-völgyi Filmiskola végzőse Melrose Clairborne-Alcott sógora, és mostantól szemmel tartjuk… Drukkolunk neki! És említettük, hogy mostanában belekóstolt a modellkedésbe is? Tökéletes! Kettőt

kérnék! Csók – Stacia

Hollywood Unscripted

Tanner Tennyson vezető szerkesztőségi újságíró

2030. április 3.

A várakozásnak vége. Hivatalosan is közölték, hogy a Gloria Clairborne életét feldolgozó, Hollywood legendás időszakát megörökítő *Aranykor*t – amely arról a Hollywoodról szól, amelyet a bálványként imádott egykori filmsztár, Gloria Clairborne ismert – a jövő évben végre bemutatják a mozikban! A sztár fiatalkori énjét pedig nem más játssza, mint Melrose Clairborne-Alcott, Gloria unokája, aki a megszólalásig hasonlít rá! Azt hiszem, egy ország film- és mozirajongóinak nevében szólok, amikor kijelentem: „oltári nagyon várom”. Fantasztikus lesz!

ÁLOMSZEREPOSZTÁS

Melrose Clairborne – Jennifer Lawrence
Sutter Alcott – Mitch Wick
Nick Camden – Zack Efron
Maritza – Olivia Culpo
Tucker Alcott – Kyle Gallner
Nagyi – Susan Sarandon
Murphy – Murphy L. Renshaw
Bitsy Clairborne – Kristen Chenoweth
Randall Clairborne – Kevin Costner

Kínálatunk megtekinthető az interneten is:
www.muveltnep.hu

Művelt Nép Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó a kiadó ügyvezetője
Sorozatszerkesztő Kepets András